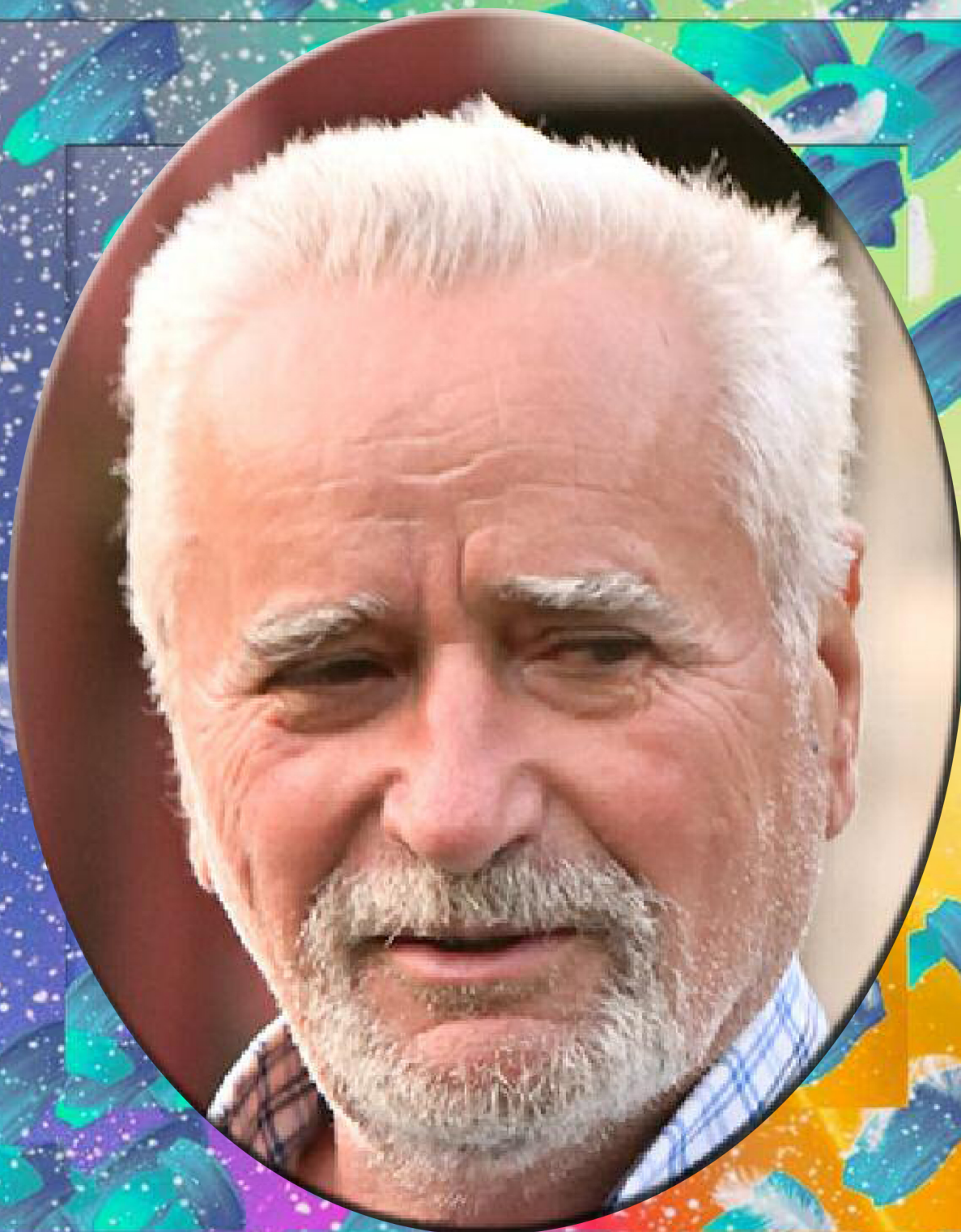

Revistă de cultură No. 3 (17) / 2025

Contrast literar

Lucian AURAMESCU

1948-2021

Spectacolul poeziei

citesc, iubiți spectatori, o mie de lucruri
deocheate
pentru a vă determina să mă ascultați
citesc vorbele de la un capăt
și de la celălalt
și de la mijloc
arătându-le buricul
pun în plasa de păianjen a cerului
ființa mea la vedere
albă, zgomotoasă
și plină de păcate
pentru a vă determina să mă priviți
cânt o mie de cântece fără perdea
pentru a vă trezi interesul hohotit
și iată, ca Solomon,
acum vă spun:
citiți cântarea cântecelor mele adevărate
citiți ochii mei
întotdeauna înlăcrimați,
citiți sângele meu
întotdeauna galopând sincer
prin statuia iubirii,
citiți gleznele mele
întotdeauna mângâiate de ierburi
și totuși voi sunteți dispuși
să-mi ascultați cele o mie și una
de povești deocheate
în locul
unui cuvânt
unui singur cuvânt al iubirii

Bună seara, iubito

bună seara, iubito, te aștept ca din cer
să-mi aduci continente de palid mister
cu trenul acesta personal și stingher
bună seara, iubito, te-aștept ca din cer

bună seara, iubito, pot să-ți spun prin cuvinte
că puține mai sunt pe pământ lucruri sfinte
că intră iubiri prematur în morminte
bună seara, iubito, pot să-ți spun prin cuvinte

bună seara, iubito, sunt destui care vor
să ne pună la ușa iubirii zăvor
să pună cătușe cuvântului dor
bună seara, iubito, sunt destui care vor

bună seara, iubito, te aștept ca și când
numai dragostea noastră ar fi pe pământ
mai presus de căderi, de măriri, de cuvânt
bună seara, iubito, te aștept...

Cântec de pahar

la crâșma unui adevăr domnesc
îmi dau pe dușcă zilnic, puși la zar,
toți banii inimii de buzunar -
hai, cântă lăutare că plătesc
între solemne stații de metrou
cobor din mers și urc la fel pe scară
ciupind de buci a morții domnișoară
ce-mi trece la dosar un număr nou
donez a tinereții mele fire
mereu în complicatul alambic
laborator de câlți și de nimic
care n-a inventat decât mânărire
sub lampadarul tragerii la sorți
eu pic mereu ca fluturele-n flamă
o tragedie veselă mă cheamă
să iscălesc permisii pentru morți
hai, cântă-mi lăutare decuseară
azi sunt în fericire terfelit
mai bine cu arcușu-unui cuțit
pe vene mi-ai cânta, pe jugulară

Află

poți să apari în ferestre goală
ținând discursuri interminabile
despre tehnologia dragostei
poți să măsoari în rochie de aur
trezoreria regilor
blestemați să te iubească
până la moarte
poți să inventezi o sumedenie de lucruri noi
care fac plăcere
trupului meu
incapabil să țină supărare
poți să fii cea mai
neîntrecută
pe terenurile de tenis ale inteligenței
dar cu mine – află –
ai terminat-o.

Niciodată, iubito

niciodată, iubito, n-am să merg fără tine
ești prezentă în sângele meu galopând
te simt ca pe-o băătură în vine
cuțit ce-mi taie sfoara unui gând
niciodată, iubito, n-am să ador altceva
decât sânii tăi mici fără-a bluzei perdea
legănarea șoldurilor tale fierbinți
ce scoate pe Corso
vânzătorii din minți
niciodată, iubito, n-am să umblu hai-hui
în palmă mereu îmi vei sta ca un cui
răstignit în această râvnită dulceață
ce ține o viață
în cosmos trimis să comand escadrole
să cuceresc un meteorit
din altă cale lactee
străpungând în iureș norii atomici
vei fi, dintre stele,
singura râvnită femeie
și-n moarte de-ar fi să cobor fără lift
să umblu
prin ale iadului odăi cu metroul
tot la tine iubito m-aș gândi
admirându-ți, în smoală,
trusoul.

BUNĂ SEARA, IUBITO

Bună seara, iubito, te aștept ca din cer
Să-mi aduci continente de palid mister
Cu acest tren personal și stingher
Bună seara, iubito, te aștept ca din cer.

Bună seara, iubito, pot să-ți spun prin cuvinte
Că puține mai sunt pe pământ lucruri sfinte
Că intră iubiri prematur în morminte
Bună seara, iubito, pot să-ți spun prin cuvinte.

Bună seara, iubito, sunt destui care vor
Să pună la ușa iubirii noastre zăvor,
Să pună lacăt cuvântului dor,
Bună seara iubito, sunt destui care vor.

Bună seara, iubito, te aștept ca și când
Numai dragostea noastră ar fi pe pământ

Mai presus de căderi, de mări, de cuvânt
Bună seara, iubito, te aștept ca și când.

**Aproape că de stele mi-e rușine /
că între noi nimic nu s-a-ntâmpat**

mi-e dor de tine cum mi-e dor de mine
mi-e dor de un neîmplinit păcat
aproape că de stele mi-e rușine
că între noi nimic nu s-a-ntâmpat

era o noapte ca o zi de vară
poate noiembrie în luna mai
iar tu ca un buchet de floare rară
încă supusă mă mai așteptai

nu sub salcâm, ca-n slova Eminescu
nu pe un țărm de mare sau de vis
stăteai pe-un pat sublimă și tăcută,
nimic nu ai respins și n-ai promis

se-ntâmplă uneori, ca-n intersecții
când limuzinele, sub stea buimacă
așteaptă de la celălalt un semn
dar moarte-n veci, niciuna nu mai pleacă

mi-e dor de tine cum mi-e dor de mine
mi-e dor de un neîmplinit păcat
aproape că de stele mi-e rușine
că între noi nimic nu s-a-ntâmpat

E seară, poetul sângerean sângerează

E seară, poetul sângerean sângerează,
Prietenă lui, luna, stă pe o rână și veghează
La cel care în noaptea lungă, polară,
Iubita-și ține cu inima lui de subsuoară.

Copacul verde odată e acum argintiu,
Coaja lui întărită nu va deveni capac de sicriu
Ci mobilă de preț într-o odaie a inimii
Tapetată cu versuri de iubire sute, chiar mii.

Șase luni împreună cu ea, într-o noaptea polară
A stat poetul, dar nu a strigat-o pentru ultima
oară.

Acum, mut ca o lebadă și plin de căință

Omul se frământă într-un muzeu realizat cu credință.

E seară din nou, sângereanul învăluit în amurg
Sângerează în sufletu-i tânăr ce zburdă ca un murg

Iar prietena lui, luna, așezată pe o rână,
oarecum curioasă,
Nu înțelege de ce poetul nu a strigat-o pe a
inimii lui aleasă.

Cap de linie

la porțile raiului-iadului
unde bem și înjurăm grijania
demontând caroseria sentimentelor
fac iarăși pană de cauciuc;
îmi lipsesc levierile și cheile de 14
peticele sunt îngrozitor de calde
și în general
este electrocutant și electrojenant
contactul cu piesele prea intime ale realității

la porțile raiului-iadului
la cap de linie adică
unde se desfac scrisorile cu instrucțiuni
în legătură cu viața
bâjbâi ca un călugăr în chilie.
totu-i încurcat:
butoanele de răcire (definitivă)
și de încălzire,
șaibele verbelor autopropulsate,
bujiiile revelatoare
și candela pentru rugăciunile de seară
și blestemele de peste zi

la porțile iadului-raiului
nu se poate face ordine
cu una cu două
și nici cu mai multe
sunt de chemat
paracliserii, monșerii, hingherii
deputații sectoarelor cu smoală
și horticultorii zarzavaturilor suspendate,
șoptitorii, cântătorii, zeflemitorii
trăgătorii cu praștia și trașii în praștie
măturătorii faptului divers

și oratorii dreptății literare
aici unde penele de cauciuc
sunt desigur rare

la porțile raiului-iadului
cu armele bune mele necuviințe
atac centrele de recrutare ale destinului
citadelele predestinării
devizele, antreprizele
ecluzele fericirii
printre care intră cine vrea și
rămâne cine poate,
ușile, mănușile, mătușile

drace,
dar sunt prea multe hangarale
aici, la porțile iadului-raiului

TRUP ȘI SUFLET

Privesc în nopți lumini ce se desfac
Ca un adio parcă-n depărtare
Sunt stelele din ce în ce mai rare
De-aceea una-n două se desfac

Și cerul mai sărac este de-o vreme
Brăzdata-i mare cu adânci trireme
S-a pustiit și în adâncu-i geme

Prin geamul meu să tot privesc afară
Nu știu de-un timp de-i toamnă, iarnă, vară
Stiloul mi-a-nghetă în călimară
Iar inutilitatea mea-i amară

Ai suflet, îmi grăiește cineva
O umbră s-a lipit de poarta mea
Pare miniatura unui zeu
Dar, Doamne Sfinte, cela sunt chiar eu

Și-atunci aici, în pat, triste năpaste
Cu carne mai puțină între coaste
Și care-n loc de dor spun ciclic mor
Greșind de la deloc pân-la ușor
Cine-i prea subțiat și gălbior?

(6 noiembrie 2021, Sângeru)

Cristina DELEANU

O URĂ CÂT O ȚARĂ

Înainte de toate, să ne amintim; ura: „sentiment puternic, nestăpânit, care îndeamnă pe cineva să-i dorească sau să-i facă rău cuiva”.

Eu asta cred: există cineva care ne urăște. Dar rău de tot. Atât de puternic, încât întortocheatul sentiment s-a cuibărit și în sufletul și, mai ales, în mintea unor ființe hibride, pierdute în negândire și neputințe. Ăsta să fie unicul greșit – urât spus „sentiment” - care să mai dăinuie în lumea și în viața noastră? Acum, dacă mă întreabă cineva, aș răspunde că DA! De ce? Pentru că atâta vreme cât nu mai aflăm dragoste, respect, grijă, milă, sinceritate, devotament, bun simț, educație, iertare, tandrețe, îngăduință, bună cuviință, chiar respect pentru natură, atâta vreme cât toate astea au dispărut – unele în totalitate – atunci dați-mi voie să spun fără echivoc: da, ne-a rămas ura! Ura! Trăiască! Exact ca pe vremuri...

Lăsând însă gluma la o parte, ura de care mă leg astăzi este, de fapt, o molimă. Adică, ura în esența ei are o definiție clară, după cum știm. Ura noastră, mai corect ura la noi, s-a desăvârșit, s-a amplificat, și-a însușit fațete noi, colorate straniu, și măști hidoase, cu care se mândrește, la care nu renunță nici s-o tai, ba se și laudă că a descoperit metodele înfrumusețării chipului – la fel ca prin operațiile estetice atât de la modă. Atunci, și noi putem spune: ura-minciună, ura-fals, ura-crimă, ura-hoție, ura-accident, ura-drog, ura-cuțit, ura-bătaie, ura-moar-tea neamului. Cine ne urăște în asemenea hal, încât să poată să-și permită să folosească atâtea fațete devoratoare pentru a strivi sub călcâiul comenzilor sale bruma de suflet rămas nealterat pe meleagurile românești? Cine? Și, de ce? Iar noi de ce o lăsăm să prospere? Cum de nu ne dăm seama în ce mare măsură lipsa înlăturării forței sale ne macină încet dar sigur? De fapt greșesc. Ne dăm seama, dar fiecare zice – în sinea lui – lasă că merge și așa! Lasă-l pe altul să se zbată, eu mă autocalific doar nemulțumit. Și atât... Nu este așa. Nu e normal să fie așa. Este urât așa – alimentăm, în felul ăsta, încă o altă fațetă a urii - și anume lenea;

o altă prostie, o altă ură – fără mândrie, ura-fără efort, ura-profit și atât. Și ar mai fi și altele. Le știm cu toții. Cât să ne mai văităm, cât să ne mai pierdem în inutilități, în meschinării și alte uri-uricioase, cât? Când vom pune osul la treabă, toți, în țara noastră? Pentru că, totuși, de noi depinde totul, de fiecare în parte, pe parcela lui de viață și muncă. De fapt, toți la un loc, într-o suflare, am fi capabili să ne recăpătăm mândria de sine, unirea în gând și simțire dovedite de-a lungul vremurilor. Parcă am uitat că suntem români! Ne-au corcit vremurile, dar putem să ne eliberăm doar singuri prin forța lăuntrică și prin simțire adevărată, nu minci-noasă. Altfel încep să cred că noi înșine ne suntem propriul dușman. Mă tem că adevărul este pe aici. Ne confecționăm singuri ura – dușman al propriei ființe. Ura-autorități, ura-mafie, ura-asasinate, ura-foc, ura-invidie, ura-jaf, ura-prețuri, ura- stăpâni și ura-sclavi, ura-diaspora. Ne-am cam poticnit, de mai multă vreme! Mare poticneală. Cât o țară. Cât o ură. O țară, transformarea ei, începe cu fiecare dintre noi. Unde suntem, cine ne-a împrăștiat în halul ăsta? Cine ne-a divizat – prin ură – în fărâme atât de greu de adunat în vreun întreg? Mă tot întreb mereu, de ani și ani de zile și nu am puterea să-mi trimit glasul și rugile până la urechile tuturor celor care ar trebui să înțeleagă rostul nostru pe lume. De fiecare dată am amintit, cât mi-am permis eu – un om care și-a îndeplinit onest treaba pe lumea asta, am propus tuturor gândul cel bun, gândul împletit cu fapta. Fără lene, fără interes strict material. Doar cu bunătate și iubire. Drumul nostru este lung și greu, dar e un drum bun. O cale de izbăvire. Să-l urmărim fără teamă. Ne va duce unde trebuie la un moment dat, dacă avem credință în noi înșine. Cinstea ne salvează, nu doar tehnologia. O cinste cât o țară!

La drum bun, oameni!

Mihai MERTICARU

SONETUL UNUI MIRACOL

Ne dedulcesc cu tari miresme teii,
Proaspătul verde pâlpâie-n frunzare,
Miracolul se profilează-n zare,
S-aprinde-n noapte flacăra ideii.

Departe sunt clipe crepusculare,
Ai încă timp destul să-nchini femeii
Preaplinul ce ți-l dăruiră zeii,
Fiece zi s-o-mbraci de sărbătoare.

În ciuda celor vremi mult mai acerbe,
Tu hoinărești cu-aceeași frenezie,
Venele-s pline, sângele îți fierbe,

Se-orânduiesc și versurile-n jerbe...
Trăiește-ți clipa și fă-o să fie
Festin și-un alt motiv de bucurie!

SONETUL IUBIRII

Iubirea numai focului se-nchină,
Te-așteaptă, azi, cu torțe pălălaie
Ce frig, te părpălește și te taie
Tăciuni aprinși chiar dorul ți-l anină.

Te mângâie cu dinți de fierăstraie,
Cu gheare, te dezmiardă, de felină,
Te înveșmântă-n aura divină,
Te calcă, te usucă și te-ndoaie.

Reînfloresc și patimile toate,
La tâmpile, snop de facle se aprinde,
Să arzi, să fii model de pietate,

De armonie și vivacitate.
În suflet, uragane clocotinde
Mai pot, nemărginirile, cuprinde...

SONETUL PRIMĂVERII

Explozii de primăvară în livezi,
Trezită la viață, veșnica floră
Tresare în nimburi de auroră,
Spectacol fulminant cu-o mie de-amiezi,

Supremă splendoare multicoloră,
Feerie ce nici în vis n-ai să vezi
Cântată de miriade de aezi,
Magie cu parfum de mandragoră.

Se naște, din adâncuri, lume nouă,
Ard zvonuri de valuri pe-o mare verde,
Prelung freamătă firea sub un cer de

Aprinse doruri spălate în rouă.
Cu taine și celest aur ne plouă,
În ocean de uimiri, lumea se pierde.

SONETUL UNEI VRĂJITOARE

De-apare ea într-o noapte pe stradă,
Orașu-ntreg se face feerie,
Zici c-ai nimerit la o sindrofie
Sau la o imperială paradă.

Izvor de vrajă și minunăție,
Nu e ființă să nu-i cadă pradă,
Cum Universul n-a putut să vadă
Și nici într-o istorie nu scrie.

Cu trup de ambră și părul ruginiu,
Cu-ndemânări de zboruri printre stele,
Stăpână peste-un imperiu azuriu,

Dotată cu dulcețuri și momele,
Femeia e una dintre acele
Ce pot să-ți bage inima-n atele...

SONETUL MÂNIEI

O iarnă grea se-ntinde peste țară,
Vârtejuri, vijelie, frig și zloată,
Prin vălătuci de nori, umbre înoată,
Se-mpleticesc prin zăpada murdară.

O noapte nesfârșită-i ziua toată,
Au înghețat și trenurile-n gară,
E mult mai bine-n cripta mortuară
Decât într-o viforniță turbată.

E gata uraganul să mă-nghită,
Un loc mai sigur nu-mi găsesc prin casă,
Din toată temelia zgâlțâită,

Tot Universul fierbe, se agită.
Merg la iubita mea acuma ca să
O rog să nu mai fie mânioasă.

SONETUL OCHILOR TĂI

De unde-i lumina ce mă inundă,
Scăldându-mi sufletu-n apoteoze,
Cu nesfârșite lanuri de mimoze,
Ce îmi prefac în veacuri o secundă?

Pe un teren agrest minat de proze,
Minune s-a rostogolit rotundă,
Speranța dulce să mă mai pătrundă.
Indiscernabile metamorfoze!

Prin ochii tăi văd raiuri colorate,
Înveșnicind geometrii astrale,
Alunecând spre zările perlate,

Repererele spre ideal mi-arate.
Lumini în noapte, privirile tale,
Două izvoare de ape lustrale!

SONETUL CONVIEȚUIRII FERICITE

Un vis împărțim și-o împărăție,
O inimă cu două luminișuri,
Un munte cu abisuri și suișuri
Și-un fermecat izvor cu apă vie.

Ne cățărăm pe-aceleași povârnișuri,
Cât mai departe de viața pustie,
Iubirea ne e marea bogăție,
Cânt la vioara cu două arcușuri.

Ne întâlnim în aceeași poveste,
Vrăjiți, rătăcim printr-o melodie,
Ne troienim în văgăuni agreste

Și ne înzdrăvenim în munți, pe creste.
Murim și-nviem într-o feerie,
Amâne-se amurgul sine die!

Eugen CRISTEA

CRONICA UNOR SPECTACOLE ANUNȚATE

După pierderea ireparabilă pe care am suferit-o prin plecarea de aici a Doamnei Cristina Deleanu, s-ar părea că viața trebuie să meargă mai departe. E greu, e teribil de greu, dacă nu imposibil. Departe de mine gândul de a mă victimiza sau de a cerși compasiune. Aceste probleme ți le rezolvi de unul singur. Nu ai încotro. Este aproape ca în cazul așa-zisei depresii, foarte la modă printre tinerii care cred – în sinea lor – că nu au nicio șansă la o viață normală, cât de cât. Eu aproape că m-am vindecat de unul singur de depresia provocată de blestematul scenariu al plan-demoniei. Probabil că voi încerca același lucru și după dispariția mai mult sau mai puțin neașteptată a Doamnei mele. Un OM de neînlocuit, practic. 41 ani de viață împreună înseamnă aproape o viață de om. Bucurii, călătorii, dragoste, respect, prețuire reciprocă, iată „secretele” longevității acestui cuplu al nostru. Printre ultimele cuvinte ale Doamnei mele a fost îndemnul ca eu să merg mai departe, să-mi văd de meseria asta din ce în ce mai dură, în condițiile date. I-am respectat dorința și i-o voi respecta în continuare. Să nu uităm că, în ciuda durerii sfâșietoare, am jucat cele două spectacole programate chiar în preajma plecării ei spre o lume cu mult mai bună. Oricum, nimeni nu s-a întors de acolo, ca să povestească amănunte. Sunt convins că îi e bine, o visez aproape în fiecare noapte și, cum timpul e absolut neiertător, probabil că la ora apariției revistei deja îi voi fi făcut parastasul de 40 de zile...

Am avut două spectacole, ambele de comedie, cum altfel? La Teatrul Național „Allegro ma non troppo”, iar la Teatrul Tănase, „Gâlcevile din Chioggia”. Firește, am fost sunat dacă nu aș vrea să suspend spectacolele, având toate motivele. Am refuzat, am jucat strângând din dinți, dar mi-am făcut datoria din plin față de public. Colegii m-au susținut și admirat pentru forța de care am dat dovadă. I-am simțit alături, așa cum am simțit plutind în aer vibrații benefice provenite din dragostea și respectul oamenilor.

Am mers mai departe și am plecat în câteva deplasări alături de Mike Godoroja și trupa sa, Blue Spirit, într-un proiect de suflet, intitulat, parcă asemeni unui îndemn de a continua firul, „VIAȚĂ”. Un spectacol

elegant, variat, cu muzică de cea mai bună calitate și cu câteva inserții poetice, scrise tot de Mike, inserții de care am fost responsabil cu punerea în pagină, respectiv în scenă. Ce mi se pare spectaculos e că lumea încă simte nevoia de poezie, de sensibilitate, mânată de dorința de a i te adresa direct inimii, sufletului. Nu știu, aș zice că încă nu e totul pierdut. Sper, cel puțin.

Am avut un prim spectacol la Galați, în cochetul club VERSUS. Public entuziast de-a dreptul, receptiv la fiecare nuanță, la fiecare vers al cântecelor, la fiecare notă trimisă în puternicele coloane de sunet, la fiecare solo al componentelor trupei. Îmi fac o datorie de onoare în a-i pomeni aici: „Fisă” - keyboards, „Ne-potul” - Ghitara bas, Adi Vișteanu - ghitări, mandolină etc, Marius Vintilă - drums. O trupă închegată, profesionistă pe scenă și o trupă plină de haz în dubița care ne transporta dintr-un oraș în altul, dubiță condusă de neobositul Marius. Să nu-l uit pe magnificul Rareș Totu, unul dintre cei mai mari ghitariști ai momentului. Și nu numai.

La Iași am avut bucuria de a concerta într-o cochetă sală de teatru din celebrul parc Copou. Ce să zic? Aplauze nesfârșite. Vorba ceea : standing ovations.

Periplul continuă la Cluj, minunăția de oraș în care nu mai fusesem de multă vreme, datorită și „șușelor” care au invadat deja piața spectacolelor. Nicio problemă, eu afirm că e loc pentru toată lumea. Dar... Aici am jucat la Sala Studioului Radio-TV Cluj, în fața unui public de o eleganță desăvârșită... În spectacol, recit, printre alte poeme de-ale lui Mike, unul intitulat CRISTINA, poem dedicat de Mike soției sale. La fiecare reprezentație, eu cobor în sală, printre spectatori, și îmi aleg o femeie (sau o fată) căreia îi recit poemul privind-o direct în ochi. Fără excepție, toate reacționează la fel. Se emoționează, se înroșesc, unele chiar scapă câte o lacrimă în colțul ochilor. De data asta însă, m-am emoționat eu, amintindu-mi de Doamna mea, am izbucnit în lacrimi, care parcă nu se mai opreau... A fost un moment pe care cu greu îl voi șterge din memorie...

Și mica noastră aventură s-a terminat (pentru moment, firește) în minunata cetate a Devei. Aici am avut parte de același public rafinat, pretențios, ultra-receptiv. Dacă băieții din trupă și Mike Godoroja au dat tot ce au avut mai bun, eu, la rândul meu, mi-am permis să cochetez un pic cu spectatorii, găsind noi sensuri poemelor semnate de Mike. După spectacol, Marius s-a instalat la volan (după ce se dezlanțuise

la tobele sale miraculoase) și ne-a adus teferi la București în exact 5 (cinci) ore.

Greu, obositor, dar zilele de concert mi-au umplut sufletul de bucurie. Și sunt absolut convins că Doamna Cristina Deleanu, de acolo, de sus, s-a bucurat alături de noi. Da, dragii mei, asta e viața...

THE SHOW MUST GO ON!...

IN MEMORIAM CRISTINA DELEANU

LA ADIO...

Mi se spune că și moartea face parte din viață... Un paradox? Nu știu. Un lucru știu cu certitudine: moartea este unica întâmplare (nefericită, desigur) care nu poate fi evitată de nimeni. Cel puțin până acum. În viitor, cine știe? Vorba ceea: om trăi și om vedea. Dispariția rapidă a Doamnei Cristina Deleanu din paginile acestei reviste, pe care o iubea enorm, lasă un gol imens, văduvind astfel cititorii de lectura unor articole care de care mai interesante și mai valoroase, aș îndrăzni să spun. Mare iubitoare de poezie – justificând astfel colaborarea cu această revistă fundamentată mai ales pe acest domeniu – Cristina a dovedit, prin scrierile sale, că este și un adevărat OM AL CETĂȚII. Nemulțumită de dezastrele umane și spirituale care o înconjurau, de fiecare dată puneă degetul acuzării pe toate neajunsurile, lipsei de empatie, violența între faptele umane (umane???), nemulțumiri față de incultura în creștere exponențială, față de politică, față de politicieni... Adevărate radiografii ale unei societăți bolnave, redactate cu un bun simț de înaltă clasă. Ne vor lipsi cugetările sale. De altminteri, vom încerca să edităm un volum care să cuprindă toate articolele DOAMNEI, eventual împreună cu ale mele. Cred că ar fi o alăturare interesantă. Vom vedea. Poate ar fi – într-un fel – și un binemeritat omagiu adus post-mortem Doamnei mele.

În altă ordine de idei, gândul îmi zboară aproape în permanență la cea cu care am stat alături peste patruzeci de ani. O viață de om. Doar moartea ne-a despărțit, din păcate. Sunt convins că se află într-o lume mult mai bună, poate într-o lume chiar așa cum și-a imaginat-o în articolele sale. O lume ideală? Cine poate ști? În orice caz, semnele pe care mi le dă pe parcursul viselor în care apare adesea îmi aduc la cunoștință că îi e bine. Ceea ce nu e puțin lucru. Se pare că Dumnezeu chiar a iubit-o, cum se spune. Nu a chinuit-o foarte mult, dar sufe-

rința a fost foarte densă. Și, poate, nemeritată. Sunt însă mulțumit sufletește, liniștindu-mă la gândul că a trăit mult peste medie, beneficiind de o viață împlinită, plină de satisfacții umane și profesionale și, îmi permit să afirm, fericită. Lasă în urmă o valoroasă moștenire culturală în teatru, film, televiziune, literatură și, cu osebire, în Omenie. A fost un Om bun, elegant, discret, generos, îndatoritor, cu bucuria permanentă de a-i ajuta pe cei din jur. A fost și o admirabilă profesoară de arta actorului, de o mare delicatețe și pricepere în a lucra cu studenții.

A știut dinainte că va pleca, a presimțit, exact cum am știut și eu. Da, dragii mei, se pare că aceste lucruri se simt, se percep, se ghicesc. Semne, vise, tristeți inexplicabile, gânduri dintre cele mai diverse. În ultima vreme îmi spunea adesea: „Nu-mi mai cumpăra atâtea lucruri, că nu mai am timp să le port! Nu mai cumpăra atâtea cărți, că nu mai am timp să le citesc!”. Iată, deja îmi vin lacrimile pe obraz... Păcat de un asemenea Om. Îmi zicea din ce în ce mai des: „Vezi, tu să îți continui activitatea, doar mai ai atâtea de spus!”.

Exact asta am și făcut și voi face în continuare. Sunt convins că mă urmărește și că se bucură – într-un fel – odată cu mine...

THE SHOW MUST GO ON, cum bine glăsuia idolul nostru comun, Freddie Mercury.

Oare s-or fi întâlnit deja? Freddie să-i cânte, și dumneaei să-i recite... Ar fi foarte frumos... M-aș bucura...

EUGEN CRISTEA

Petru ABABII

Creația onirică (romantică) ca
artă poetică pură.

Oneiric (romantic) creation as
pure poetic art.

Poezia onirică (creația onirică) este apogeul artei pure, al artei pentru artă. Imaginația onirică a creatorului se rupe atât de mult de realitate, încât putem spune că depășește în totalitate posibilitățile de reflectare obișnuite ale primului nivel de recepție a creierului uman - acel al percepției primare a semnalelor venite din mediul înconjurător. Percepția onirică a artistului se naște din interiorul temeliei sensibilității în stare să creeze un sistem de reproducere de imagini subiective, a fenomenelor ce au loc în afară și care se încadrează într-o matrice cu o structură mult mai sofisticată de interpătrundere a formulelor lingvistice de exprimare apărute în rezultatul acestui proces. Atare metamorfoză creează astfel un areal magistic (un sistem imaginar) de prim nivel și de primă importanță pentru întreaga capacitate de asimilare și de redare a celor acumulate de către omul de artă.

Chiar și de la această treaptă de simplă contemplare, el este în stare să se aventureze într-un angajament de trăire estetică mult îndepărtată de tiparele de recepții rigide venite din realitatea directă înconjurătoare, dobândind astfel un anumit grad de purificare subiectivă a elementelor ei. Fenomenul oniric se naște în urma unor transformări mult mai complicate a proceselor ce se petrec deja la nivelul analizei și sintezei rezultatelor unei astfel de reflecții. În sferele înalte neurogene ale omului de creație se produce, de fapt, o imaginație a imaginilor, o imaginație a imaginațiilor.

Dacă capacitatea de reflecție primară sintetizează rezultatele proceselor de înregistrare directă a fenomenelor realității în deducții lingvistice expresive, logice și coerente, atunci trăirea suprarealistă onirică se ridică cu o treaptă

sau două mai sus, în sferele imponderabile ale spiritului pur, unde identitățile imaginilor care creează primul nivel de reflectare cedează rolul lor determinant, pe care l-au avut asupra capacităților de creație ale artistului, noilor posibilități de sinteză - acelea ale deducțiilor noi extrase din deducțiile vechi, dând astfel naștere unui fenomen rar numit creație onirică.

În felul acesta, are loc o purificare, o simplificare și o esențializare a simbolisticii elementare subiective din primul sistem de percepere prin mijlocirea unor mecanisme de reflectare a reflecției (de percepere a percepției), care o apropie de componentele câmpurilor formate de trăirile sensibile ale sferelor înalte spirituale. Astfel, structura semnificațiilor semantice ale imaginilor ce participă la alcătuirea și formarea sistemului suprarealist oniric (subiectiv) conține numai elemente de logică lingvistică de exprimare, ce țin de aceste sfere superioare spirituale ale omului de artă.

Manifestarea unei astfel de stări abstracte a artistului va crea o modalitate de exprimare

(nouă) vis-à-vis de cea obișnuită, cunoscută în creația tradiționalistă. Așa cum limba este un produs al cizelării rafinate a imaginilor vizuale și auditive venite din exterior subiectiv exprimate și prelucrate la cele mai înalte niveluri ale capacității de abstractizare a creierului uman, ea se va manifesta obligatoriu în forma cea mai des-ăvârșită în expresia compozițională onirică. Capacitatea unică astfel formată a omului de artă va crea un limbaj specific (oniric): o limbă a limbii, o limbă a metaforei, o limbă a imaginilor abstracte alcătuite din expresii lingvistice imponderabile.

În definitiv, ea va edifica o etică nouă a scrișului (a artei), o etică a sferelor onirice de creație. Etica onirică va antrena apariția unui ambalaj lingvistic, și a unui fond logistic pe măsură. Imaginile care se formează în rezultatul reflectării subiective la primul nivel de recepție nu sunt neglijate, dar sunt selectate și purificate de cea de-a doua treaptă a acestui proces foarte complicat neurologic în categorii simbolice mai consistente, dar în același timp și mult mai frumoase, mai fine, mai elastice, mult mai simple și mult mai curate. Atare purificare atinge apogeul frumuseții prin simplitatea expresiilor, dar în același timp și prin substanța relevantă a lor.

Consistența lingvistică excesivă de exprimare a logicii în arta obișnuită tinde să se abolească parțial de la sine, transformându-se într-o succesiune aproape agnostică a valorilor superioare expresive în arta onirică.

Mesajul logistic nu iese la lumină numai datorită interdependențelor sensurilor expresiilor în context, dar răzbate spre suprafață mai mult din substanța organică evoluată a manifestării onirice a simțirii artistului. Pentru receptarea mesajului lăuntric al conținutului artei onirice este nevoie de o putere de intuiție (de imaginație) aproape egală cu cea a creatorului. Dar, în pofida acestui fapt cititorul va percepe întotdeauna, dacă nu cu rațiunea, cel puțin cu inima, profunzimea simțirii onirice înscrisă în esențele textuale ale ei.

Expresia lingvistică onirică aproape că nu are nevoie de fire care să lege semnificația cuvintelor. Dacă ele apar totuși, atunci numai la inter-

secțiile semantice subtextuale, acolo unde are loc trecerea gândului de la o formulă plastică onirică la alta.

„*Buciumă toamna/ Agonic – din fund -/ Trec păsările/ Și tainic s-ascund*„ (G. Bacovia. **Pastel**); „*Dormeau adânc sicriule de plumb,/ Și flori de plumb și funerar veșmânt -/ Stam singur în cavou... și era vânt.../ Și scârțâiau coroanele de plumb*” (G. Bacovia. **Plumb**).

„*Nimic nu este altceva./ Totul este totul/ iar eu sînt tu./ Nimic nu este altceva*„ (N. Stănescu. **Nimic nu este altceva**).

Simbolistica onirică creează mai puțin o logică onirică, dar mai mult o sinteză a esențelor și sensurilor simțurilor poetului. Căci, dincolo de logica și coerența expresiilor verbale se găsesc sensurile și esențele sentimentelor omului de creație, nu atât ascunse în interiorul acestora, cât în imaginația creată de ele. Expresia onirică este capabilă să selecteze, să curețe de banal conținutul unei logici care, în mod obișnuit, în opera de artă tradițională are nevoie de timp și spațiu pentru a se realiza, și care în arta onirică se acumulează în două-trei formule onirice magice.

„*Cu mine zilele-ți adaugi/ Cu ieri viața ta o scazi/ Și ai cu toate astea-n față/ De-a pururi ziua cea de azi*”. (M. Eminescu. **Cu mine zilele-ți adaugi**).

„*Icoana stelei ce-a murit/ Încet pe cer se suie/ Era pe când nu s-a zărit/ Azi o vedem și nu e*.” (M. Eminescu. **La steaua**).

„*Ușoară maică, ușoară/ C-ai putea să mergi călcând/ Pe semințele ce zboară/ Între ceruri și pământ*„ (Gr. Vieru. **Făptura mamei**).

Aceste expresii mai mult ca perfecte sunt atât de imponderabile, încât formează o stare specifică de receptare, care uneori nu poate fi conștientizată în totalitate, chiar de însuși creator, fiind ascunsă în subconștient, dând de știre despre existența ei numai în situații de profundă inspirație sufletească. Ea servește drept lăcaș pentru intuiția artistică (pentru inconștientul artistic creator).

În arta onirică intuiția (inconștientul) este permanent vie(u), manifestându-se în toată profunzimea și subtilitatea ei (lui), exprimată printr-un

act de creație de o simțire supersensibilă ce naște arta de cea mai mare puritate.

Realismul, neorealismul, abstracționismul, modernismul și postmodernismul în artă nu sunt decât niște etape evoluționiste din lungul drum pe care îl parcurge interpretarea artistică spre perceperea onirică. Toate aceste curente în artă, mai mult sau mai puțin bine delimitate una de alta, nu reprezintă niște stări complementare de reflecție artistică cu starea percepției onirice, dar sunt rezultatul acțiunilor unor capacități estetice ale omului de artă, ale căror particularități formează niște modalități de manifestare aproape incompatibile una cu alta de o sensibilitate a simțirii artistice mult diferită de la caz la caz.

Căci, cu foarte mult efort, un poet modernist sau postmodernist va putea să creeze o poezie onirică autentică, dar niciodată un poet autentic nu-și va permite să facă o poezie postmodernistă, punându-și capul până și sub „ghilotină” numai cu scopul de a crea cu orice preț o poezie ieșită din poezie, o poezie „neobișnuită” (ca să nu pară tradițional). Ei nu ar putea face acest lucru, nu din motivul că nu ar dori-o în cele din urmă, dar din cauza incompatibilității reflexive a felului lor de a interpreta ceea ce percep și simt.

Arta modernistă (postmodernistă) și arta onirică se exclud una pe alta. Arta onirică se găsește pe o scară ierarhică a valorilor mult deasupra celorlalte tipuri de arte. Dacă postmoderniștii se impun mai mult pe sine de a excela printr-o creație suprasolicitată de orgoliul personal materializat într-o dorință aprigă de a ieși din comun, și de a crea o poezie competitivă cu orice preț (după cum mărturisește cu bună dreptate A. Suceveanu într-un vers: „*Pentru a supraviețui ca poet/ la sfârșitul secolului XX/ trebuie să fii profund antiliric/ ori să faci ceva trăsnet de tot/ de exemplu, să-ți cumperi o ghilotină/ Numai așa capul îți va sări/ tot mai spectaculos în poeme/ sângele scurs se va încheaga într-un text/ roșu postmodernist,,*”), atunci poetul oniric excelează prin organicitatea sa naturală aparte, prin capacitatea sa unică de a sintetiza *esențialul* din *general*, învelindu-l în culorile unei senzualități cromatice alese.

Gradul de sensibilitate a creației onirice este superior gradului de sensibilitate a celorlalte tipuri ale creației. Există o delimitare clară dintre aceste tipuri de creație, deoarece creatorul de artă onirică se află nemijlocit în bătaia suflului inspirației divine, pe când creatorii de artă modernistă și postmodernistă culeg reziduurile metamorfozelor fenomenelor Realității trecute printr-un travaliu reflexiv obositor pe care și-l impun pentru a excela și a părea netradiționaliști.

Arta postmodernistă se împotmolește atât de mult în materialul foarte vâscos al reflecțiilor directe ale Realității, încât caută să-i descifreze și să-i evidențieze nenumăratele fibre subțiri sau mai puțin subțiri ale substanței din care este compus, făcând din lumea descoperită în interiorul lui o construcție perceptivă sofisticată. Astfel are loc o supraestimare a ei de către autor, foarte des făcută chiar intenționat printr-o supradozare și o supraetajare metaforică, care creează impresia falsă că acestea ar fi adevăratele cuceriri ale spiritului creator.

La poezii postmoderniști exprimarea versificată este absorbitoare de materie, timp și spațiu, producătoare de coerențe lingvistice narative, generatoare de înțelesuri și subînțelesuri ascunse (subterane) dublate sau chiar triplate. Ea impune pe cititor să se implice într-un lung travaliu mintal de recepție și percepere, solicitând de la el o inventivitate imaginistică din ce în ce mai complicată care, în loc să-l apropie de conținutul mesajului scris, ea îl îndepărtează, astfel introducându-l în niște circumstanțe logistice dificile din ce în ce mai antrenante și împotmolitoare. De exemplu: „*nepereche în nopțile când își desface picioarele, unul mai fără-nceput și sfârșit decât altul, ca două războaie/ mondiale – înscriși între ele, cei douăzeci-și-unu de ani ai lui, când a intrat la ea, de perioadă/ interbelică, taie măsura exactă a pasului, linia coapsei, măiastra de aer a golului dintre/ picioare, cum ai șlefui cu germana Ewig Weibliche pronunția/ franțuzească (Chercher la femme) – și care-i vor fi inspirat comparația grație semnului/ din naștere în formă de tanc de pe latura interioară a gambei, cu țeava îndreptată în sus, țintind sexul...,*” (Em. Galaicu-Păun, **poema concepției imaculate**).

Pe când la poetul oniric versul este concret, concentrat, dar frumos și ușor (aproape imponderabil), creator de succesiuni verbale și metaforice superbe, foarte ușor asimilabile, plăcute, sensibile și în același timp pline de consistență, curate și proaspete.

„Iubind în taină am păstrat tăcere/ Gândind că astfel o să-ți placă ție,/ Căci în priviri citeam o veșnicie/ De ucigătoare visuri de plăcere,” (M. Eminescu. **Iubind în taină**).

Logica și coerența verbală narativă lipsește cu desăvârșire, arareori ele impunându-se a fi subînțelese. Arta onirică de cea mai bună calitate impune ca mesajul să fie mai mult simțit intuitiv, uneori chiar agnostic cu subconștientul. Ea niciodată nu stârnește la cititor un sentiment de respingere sau indispoziție. Atare sensibilitate este de natură spirituală. În aceste cazuri, ideea este favorizată de frumusețea, finețea, dar în același timp și de trăinicia temeiniciei ei profund sufletească.

„La-nceput, pe când ființa nu era nici neființă,/ Pe când totul era lipsă de viață și voință,/ Când nu s-ascundea nimica, deși totul era ascuns/ Când pătruns de sine însuși odihnea cel nepătruns,” (M. Eminescu. **Scrisoarea I**).

„Ah, din cămașa ta/ Foșnind ca frunzarele/ Trupul tău gol ieșea/ Ca din nouri soarele,” (Gr. Vieru. **Ieși, soare, ieși**).

Limbajul oniric se impune fără a obosi, pătrunde involuntar în cuget, mișcă și sensibilizează receptivitatea, naște o stare de entuziasm și optimism lăuntric neânțeles. El produce bucurie prin frumusețe, plăcere prin simțire, emoție prin sensibilitate și cuget prin esențialitate.

„Ce e amorul? E un lung prilej pentru durere,/ Căci mii de lacrimi nu-i ajung/ Și tot mai multe cere” (M. Eminescu. **Ce e amorul?**).

„- Vreau să te văd, bărbate,/ Sau vino să mă vezi/ E timpul coasei, iată,/ În ochii mei să-i vezi./ Cosește, hai - ca iarba/ Cu rouă și cu stea,/ Mai deasă și mai verde/ Să crească-n urma ta.” (Gr. Vieru. **Vreau să văd**).

La prima vedere, poezia (arta) onirică autentică poate fi considerată de cititorul neinițiat drept poezie (text) de plăcere. Dar aceasta este o apreciere superficială numai a frumuseței ei.

Sensul acestei plăceri de suprafață, dar și a cugetului ascuns în ea se cuprind în conținutul foarte profund al expresiei onirice, fiind perceput în toată amploarea lui de o senzualitate pe măsură. De aceea mesajul oniric pare uneori neînțeles, ca un vis viu, conștientizat în cotidian, produs nu de o intuiție obișnuită și nici de inconștient, dar de toată puterea supraconștientului, care nu este altceva decât conștiința intuitivă mereu vie a creatorului de artă onirică.

„Ești tu nota răătăcită/ Din cântarea sferelor,/ Ce eternă neființă/ Îngerii o cântă-n cer?” (M. Eminescu. **La o artistă**).

„A plecat pe mări s-o uite,/ Dar sub lună, dar sub stea,/ Răsărea la loc pădurea/ Iar corabia-nfrunzea” (Gr. Vieru. **Pădure verde pădure**).

Am putea spune fără nici o rezervă, că creatorul de artă onirică posedă o dublă conștiință, o conștiință ascunsă care este intuiția gata ori-când să se deschidă în toată măreția ei, și o conștiință produsă de cultura (cunoașterea) acumulată pe parcursul vieții. Dar el rămâne întotdeauna la apogeul simțirii, în principal pe baza intuiției sale, și infinit mai puțin pe baza cunoștințelor provenite din cultura sa, căci ceea ce omul poate intui (simți) cu inima, nu poate percepe (cunoaște) cu rațiunea. Adevărul se găsește nu în creier, dar în inimă. Și acolo simțirea onirică îl descoperă și de acolo îl extrage.

Din acest motiv arta onirică este departe de a fi numai un produs al culturii. Mulți exploratori ai artei au o cultură remarcabilă, stăpânind un potențial imens gnoseologic, și totuși foarte puțini dintre ei sunt capabili să facă artă pură. Pe aceștea îi vom găsi în diferite puncte ale numeroaselor drumuri ce duc spre perfecțiune, însă nici unul nu va fi în stare să o atingă. Arta pură necesită de la artist o capacitate aparte de simțire și pătrundere în simțire, de simțire a simțirii, de sensibilizare și cunoaștere profundă a ei. Atare percepere este o calitate printre calități - esență manifestă ce produce efectul oniric al revelației divine. Ea ține de domeniul spiritului și rațiunii pure, de cunoaștere a cunoașterii, de gândire a gândirii. Dacă unii oameni de artă produc așa numitele texte de plăcere, fără a poseda atributele unei culturi vaste și profunde, atunci

poetul cu o cultură înaltă, înzestrat cu o supra-sensibilitate onirică, va produce o creație de înaltă ținută estetică.

Ca artă pură poezia onirică (romantică) nu este estimată la deplina ei valoare și putere de seducție. Să recunoaștem, că nu numai poezia care a fost considerată până acum onirică este rezultatul unor contemplări visătoare ale cugetului uman, dar toată poezia (toate tipurile ei) este (sunt) într-un grad sau altul produsul unei astfel de contemplări. În acest context să ne întrebăm, care poezie nu este visătoare? Visul poeziei onirice este extracția esențială a sensurilor conținutului lucrurilor exprimată concis, laconic, adevărat, frumos și sensibil, spre deosebire de logica calculată și acomodată la criteriile impuse de necesitatea de a crea o poezie cu orice preț în stare numai, de fapt, să destrame și să decimeze esențele epuizându-le și pierzându-le.

Prin fărâmițarea excesivă a substanței de care se ocupă o astfel de poezie, omul de artă postmodernist riscă să piardă esența conținutului, amestecându-se fără urme și el cu masa ei amorfă. Or, poate el se consideră capabil de a-i descifra tainele nu adunând-i sensurile, ci diluându-le prin felul său de a înțelege opera artistică? Un astfel de creator demolator de materii riscă prin truda sa să devină el singur un subiect impersonal. Arta onirică nu este un fruct în afara fructului, dar este un fruct în fruct, sămânța lui - gena embrionului ei care imprimă fenomenului de creație sens și unicitate. Atingerea acestei culmi constituie scopul suprem al artistului.

Plăcerea produsă de textul oniric este substanța sublimă a lui, ea fiind tot atât de voluptoasă, dar și de simplă ca și satisfacția trăită în sublimul unei frumuseți cuceritoare, cauza puterii de seducție a căreia rămâne o taină. „*Când s-a întors la puii ei cu hrana/ Găsise cuibul gol și amuțit/ I-a căutat pînă-l albise pana,/ Și-n cioc sămânța a încolțit*” (Gr.Vieru. **Pasărea**).

„*Pier stele neatînse/ Noi stele se vor naște./ Am cunoscut durerea/ Nu am ce mai cunoaște*” (Gr. Vieru. **E o liniște iubirea ?**).

Textul oniric nu produce plăcere de dragul plăcerii plimbării închipuite pe traseul unui bulevard îmbrăcat în podoabele foșninde ale unor

trăiri și senzații tari, pe cât de ușoare, pe atât de pătrunzătoare și răscolitoare, dar plimbării pe viu pe acest bulevard senzațiile acumulate ale căreia nu-ți produc durere și disperare, ci visare și înălțare. Din acest motiv poezia (arta) onirică poate fi considerată poezie adevărată - artă pură. „*Dispar și ceruri și pământ/ Și pieptul tău se bate,/ Și totu-atîrnă de-un cuvânt/ Șoptit pe jumătate*” (M. Eminescu. **Ce e amorul?**).

Poezia onirică devine astfel un exercițiu lingvistic pur, nu al unei poezii de plăcere (promenadă), dar al unui fenomen estetic curat și înălțător. De aceea creația onirică (poezia onirică) nu este numai o artă a plăcerii (este în ultimul rând artă a plăcerii). Textele onirice sunt contexte obiectivizate ale spiritului uman pur, trecute prin simțirea supraconștientizată (intuiția împreună cu conștiința vie bazată pe cultură) a artistului, care nu pot să nu creeze în același timp și plăcere - plăcerea asimilării și savurării spiritului ideii trăită adânc. Mesajul textului oniric este curățit de impuritățile unei reflectări simpliste a fenomenelor realității.

În felul acesta sensul pe care îl conține ideea textului oniric este profund încadrat în realitate, în fenomenele ei, în materia primordială a elementelor care o compun, și numai prin formula extrem de perfectă, dar în același timp și extrem de senzuală și plăcută, textul oniric poartă o coloratură aparent superficială. Mesajul artei onirice este o extracție a luminii spiritului trecută prin simțirea onirică a creatorului. Or, scopul suprem al oricărui artist este atingerea piscurilor strălucitoare ale adevărului absolut în artă - ideii ei suprem.

Ceea ce a fost calificat până acum drept onirism estetic pur este mai degrabă un fenomen al esteticismului hazardat, halucinant (un exercițiu, o joacă a raționalului cu iraționalul, a raționalului cu amprenta lui).

Fenomenul oniric adevărat este pe nedrept atribuit unor creatori din prima jumătate a secolului XX. Fenomenul oniric bazat pe o cultură vastă și pe un raționament socio-uman angajant este, de fapt, mult mai profund, mai esențial, mai identificat, căpătând o semnificație mult mai largă și mai puternică în lumea valorilor artistice

adevărate. Din aceste puncte de vedere, creația onirică capătă o nouă valoare, un nou sens, o nouă importanță, acelea ale delimitării definitive a calității actului de creație în general, ale diferențierii categoriilor de artă, ale detașării și separării conceptelor de artă pură și artă impură.

În această ordine de idei nu trebuie să ne fie teamă să atribuim fenomenului artei onirice o altă interpretare - o interpretare mai largă pentru întreg actul de creație în general. La nivelul perioadei sale istorice un poet adevărat oniric (romantic) a fost M. Eminescu. Capacitatea de angajare onirică (romantică) a lui Eminescu a izvorât din însăși natura spiritului său impus să se manifeste și să se realizeze într-o realitate specifică a timpului pe care l-a trăit.

Dintre poeții basarabeni ai timpului nostru Gr. Vieru este incontestabil, unul dintre cei mai sen-

sibili creatori de poezie pură. Din cauza duplicității din ce în ce mai semnificative a operelor de artă, devine din ce în ce mai imperativă necesitatea găsirii unui nou mijloc de evaluare a creației artistice a modernității. Acest mijloc îl vom putea găsi dacă vom definitiva, în principiu, conceptul de poezie adevărată - ca artă pură. Așa cum onirismul este o calitate indispensabilă a artei pure, criticul de artă va trebui să descopere și să evidențieze gradul de puritate al operei artistului, reieșind din conceptul *onirismului pur*, ca deziderat suprem al oricărui creator. Căci, trebuie să fixăm o determinantă, un reper, un sens, ca să putem racorda la ele un scop suprem, care să complementeze, să acumuleze, să sintetizeze și să concentreze, ca apoi să simplifice, aducând la același numitor comun tot potențialul capacităților de creație a unui poet.

IN MEMORIAM CRISTINA DELEANU

Mihaela MIHAI

DIMINEȚILE MELE

mă trezesc în fiecare dimineață
cu o pădure crescută-n piept –
copacii mi se clatină ușor
nu bate niciun vînt
respir greu
ca și cum aerul îmi cere permisiunea să plece
și îi dau, fără ceartă,
cum dai drumul unui cîine care nu te mai recu-
noaște.
nici azi nu m-a întrebat nimeni ce mai simt
dar asta mă liniștește o vreme
apoi, brusc, mi se face dor de întrebări
ca de o boală pe care acum pot s-o iubesc în
secret.

mă trezesc în fiecare dimineață
și-mi dau seama că sînt capabilă de moarte
cum sînt capabilă de iubire.

CU SPATELE LA MINE

azi nu deschid niciun geam
mi-e teamă că lumina are iz de septembrie
iar mie toamna îmi cresc întrebări despre tine
o să vorbesc iar în gînd
cu vocea ta, de data asta,
să nu deranjez pereții reci
pe care felinarele fac jocuri absurde de umbre
din care nu înțeleg dacă trebuie să mai rămîn
sau să-mi iau iar la revedere.

plecările astea
ca niște fluturi, murind...
ca un tablou care-mi cere scuze
că nu-i înțeleg poezia culorii.

LINIȘTEA

aș vrea să pot spune mereu: „îmi pare bine de
tine”
dar tăcerea mă întreabă absent
„de cine?”

și-mi întoarce spatele cu o indiferență de copil
sătul
apoi îmi spune că nu toți ne naștem
pentru a fi întregi
că unii sîntem schițe obscure
pe care le uită pictorul
într-un sertar prăfuit,
închiriat pe timp limitat
de la liniștea care s-a îngărașat
ca o iubire pusă la dospit
de doi amanți irelevanți,
resuscitați vremelnic, artificial.

aș vrea să pot spune mereu: „îmi pare bine de
tine”
dar tu treci pe lîngă mine ca un fluture sinuci-
gaș
care se lasă prins în plasă
gîndindu-te că, alături de alții ca tine,
vei fi vedetă-n insectar.

VIAȚĂ

să fug de-aici e un examen pe care-l pic mereu
supliciu de-a rămîne e ca o oglindă
din care mă privesc cu ochii din copilărie
și-atunci mă resemnez
să uit
cît mai am timp.

ATÎT DE LINIȘTE, ÎNCÎT. . .

pămîntul sună mai bine noaptea
sună ca o oală aburindă
cu mămăliga pusă pe foc mic
sau
ca rupînd pe din două o pîine cu coaja aurie și
tare
abia scoasă din cuptor
și cu miezul atît de fierbinte
că-ți frigi buricele degetelor
sau
ca o molie insistînd să treacă prin foc
lovindu-și cu cerbicie
aripile catifelate
de marginea veiozei Tiffany
luată demult din talcioc pe mai nimic
și la care, acum, eu stau citind
mută și surdă
precum pămîntul, ziua.

pămîntul sună mai bine noaptea. . .

SCHIȚĂ

timpul să te-nțîlnesc
se micșorează ca o zi de octombrie
gările toate pier într-un vortex
alte întîlniri întîmplătoare
s-au întîmplat deja
iar cele întîmplate
n-au fost deloc întîmplătoare
numai ale mele
încă se mai coc puturoase
ca cireșele de mai
sau ca fluturii din omizi
sau ca visele-ntr-un somn chimic
confuz...

RENAȘTERE

îmbrățișări fără vîrsta legală,
inimi îmbătrînite de haosul
neuronilor urlînd
în sincopa garguiului
născut să moară
în aripa

vreunui înger sinucigaș,
riduri transfigurate
de rîsul dement
ce dă tîrcoale
dimineților scăldate
în sîngele inert
căzut din păcate,
polii inversați
ai căderii mele din rai
direct în azurul
sufletului tău. . .
toate astea,
adunate,
scăzute și înmulțite,
nasc zorii
care-mi învață
primii pași
s-alerge...

ERA LINIȘTE

respirai
ca și cînd a fi viu
n-ar fi fost decît o repetiție
pentru moarte
o arie lentă
pe care doar ploaia o știa pe dinafară,
și se-auzea în surdină
în timp ce trupul tău repeta,
în taină,
tăcerile celei din urmă scene.
era liniște –
ca-n primăvara-n care m-ai iubit.

AMINTIRE

tu mergeai încet pe marginea lumii
cu palmele goale
de parcă țineai în ele
o ultimă rugăciune.
sub tălpi
pămîntul era mai moale
decît o amintire nespusă.
iar vîntul
același din totdeauna,
șoptea:
– ai fost.

și asta mi-era destul.
în spatele pașilor tăi
nimic nu creștea.
doar o liniște lungă
și ploaia
învățînd din nou să cadă.

PREZENT

toamna nu spunea nimic nou, doar ploaia
mai bătea-n geam ca o întrebare veche.
noi stăteam așa, ca două amintiri
care se uitau orb una la cealaltă.
din cînd în cînd, tăcerea se mai mișca
și-și schimba locul în cameră
ca un cîine bătrîn
care caută încă o urmă de căldură.
între noi, cuvintele deveniseră fragile,
ca niște scrisori uitate în ploaie
pe care nimeni nu mai îndrăznește să le des-
chidă.
Acum, nu mai știm dacă sîntem aici
pentru a rămîne,
sau doar pentru a asista,
în liniște,
unul la trecerea celuiilalt,
sau din iubire?

VORBE

tu îmi spuneai
că tot ce doare
mai are timp să se vindece
rotund, ca într-un sărut
neîntîmplat...

tu îmi spuneai
că liniștea e tot un fel de cuvînt,
doar că n-are nevoie de glas.
Că oamenii tăcuți
n-au uitat să vorbească –
doar au învățat
să nu strige.

tu îmi spuneai
că plecările grele

sînt doar începuturi
care merg înapoi.
Și că uneori,
cel mai curajos pas
e să nu te întorci.

tu îmi spuneai
că tot ce doare
mai are timp.
dar uite cum,
acum,
nici timpul nu mai are timp.

UN FEL DE BOCET

uneori,
e nevoie de o liniște mai adîncă
decît orice răspuns
una care nu se aude,
dar care te ține în viață
respirația devine încet
un fel de legămînt
cu ceea ce ai pierdut
fără să știi cînd
fiecare pas e un cuvînt
care n-a fost spus
la timp
și fiecare clipă
e o plecare
care n-a fost văzută de nimeni
mîinile stau în poală
ca două păsări
obosite de zbor
dar neînvînse
dacă îți pleci fruntea
vei auzi cum ți se așază lacrimile
nu pe obraz,
ci în inimă
acolo unde tăcerea
se roagă
nu pentru iertare
ci pentru
mila de a mai fi
încă
aici.

Tăcerea mării

Dezmărginiți suntem și, totuși, ne atingem,
Blândețea mării o simte doar nisipul
Ritmic lovind în timpul măsurii trei a patra
În tirania valului.

Nimeni nu oprește clipa aceasta închisă în
găoacea timpului
În tamburul acestui timp,
În așteptarea toboșarului plecat dincolo de
zare
Pe care ochii mei verzi ca marea mi-l mai
așteaptă.
Toboșarul acesta uituc și zănatec.

Dincolo de mare ce să fie altceva decât
mare.
Să deschidem burduful mării ca dintr-un
acordeon
Din care curg niște cântece demodate
Despre iubire, moarte, și necurățeniile
vieții.
Vai, râsul meu nebun a alungat pescărușii
Care mi-au sorbit din palmele întinse către

lumina firavă a apusului ultima lacrimă
caldă.

Da, ne-am jurat că vom prinde cele 2
răsărituri
Dinainte de moarte și chiar după moarte
Întinși ca într-o îmbrățișare pe blana de
samur a nisipului.
Vom strânge trandafirii fără spini ai
răsăriturilor în două coșuri
Pornind spre piața cea mare de pește a
orașului, strigând:
Luați trandafiri fără plată, nici noi n-am
plătit răsăriturile
Cu acești trandafiri albaștri, galbeni, oranj.
Totul e gratis ca însăși viața.
Dar au venit bicele ploii
Negrele bice ale ploii
Ca o blasfemie.

Cum ai devenit într-o clipă departele meu
Strig, vin către tine, urc.
Nu veni Doamna mea, femeia mea, cu
sufletul ca sunetul gingaș al unui steag
de mătase atins de briza mării,
Nu-ți însângera gleznele pe muchiile lumii
acesteia strănii
Fiindcă nici eu nu știu unde sunt.

Mi-ai promis că ai să vii să mă treci peste
zidul lumii acesteia,
Cum își trece mirele mireasa peste pragul
noii locuințe
Îmbrățișată gingaș,
Dar te-am văzut doar în somn,
Erai cu aceeași cămașă albă
Iar capul tău stătea aplecat pe umărul stâng

al cămășii albe
 Și gâtul tău puternic de bărbat tânăr
 Părea doar puțin rănit, nu retezat
 De parcă erai spintecat de rechinii luminii
 Și eu așteptam să miști aripa unui nor
 Pentru a înțelege că nu rănește lumina.

Totul e curat ca într-o etuvă
 Se mai aud țipetele disperate ale
 necurățeniilor vieții
 Apoi tăcerea care se pierde în scrâșnetul
 nisipului,
 Mușcat de dinții de rechin ai valului.
 Stau singură pe plaja curățată de lumina
 apusului

Tot ce este atins de lumină, sau rănit de
 lumină
 Luminează cu miile de steluțe ale crabilor.

Veninul singurătății se prelinge pe nisipul
 plajei
 Cu sâsâit de șarpe
 Și plec spre piața de pește a orașului
 Șoptind: Luați răsărituri, trandafirii acestor
 târzii răsărituri
 În timp ce o femeie trupeșă
 Mătură indiferentă
 Solzii și urma băloasă a peștilor
 De pe tarabele goale.

**IN MEMORIAM
 CRISTINA DELEANU**

Amalia MELNIC

Corbii

Am vrut să iubesc o pisică, apoi o piatră vie.
 Pisica și-a plecat pleoapele în semn de
 reciprocitate
 Piatra? A sângerat rubiniu.
 Am ieșit din labirintul acesta bizar cu sare pe
 obraji pe străzile Caragialiene.
 Mahalaua era calmă sub averse reci iernatice.
 Nicio șansă nu aveam să găesc pene
 columbiene.
 Cum mi-e obiceiul să caut.
 Am vrut să strig Corbii pe nume
 O pană de-ale lor, neguroasă
 să-mi împletesc în părul tăiat cu cuțitul.
 Măcar o pană colorizată ca noaptea fără stele
 Să o simt în palmă.
 Însă păsări înțelepte
 Aura întunecată mi-au simțit-o și m-au ignorat.
 Ei nu-s candidе candelе ca porumbeii.
 Au viața de stradă în sânge
 Senectutea lor se măsoară în zile, ci nu în ani
 Pleoapele lor ascund greutate străine
 Am tot strigat la ei, lacrimile mi s-au uscat.
 Le-am aruncat o bucată de cabanos strivită-n
 buzunar
 Și ei, mândri, m-au privit superior de pe antene
 „E vremea de pe urmă”
 Mi-au șoptit în cor.

Moarte

Când voi muri, voi lăsa simfonia zilelor în urma
 mea
 Voi rupe firul argintiu al vieții
 Și mă voi trezi într-o lume nouă
 Voi deschide ochii Euglenă
 Gândind cu nesaț în libertate
 Nu voi mai cerși bunătate și înțelegere
 Voi sta sub aripa Tatălui
 Când voi muri
 voi lăsa cuvintele scrise să vorbească oamenilor
 viitorului

Voi șopti dintre paginile bibliotecii
 Mă voi dezvălui în moduri interzise.
 Când voi muri, să nu mă plângeți
 Plantați copaci în locul lacrimilor
 Când voi muri fără regrete
 Dansând prin visele celor îndrăgiți
 Luați-mi pulsul dintre pagini.

Crampoanele și chitara

N-am să-mi plec înfrântă capul după atâtea
 blesteme din neam
 N-am să cânt căci vocea mi-e răgușită de la
 aruncat versuri
 Am să tac pe o linie melodică până la sfârșit
 Am să las chitara să țiuiască până dincolo de
 jurământ
 Am să las în urmă tot ce îmi repugnă
 Și dacă oamenii tot nu mă vor simți
 Am să-mi joc viața pe Nebunul din Tarot
 Am să uit tot ce a fost scris de antecesorii mei
 Am să plec pe o potecă montană
 să visez la Toporași cu aromă de ceai
 Sau voi rătăci zadarnic pe o cale ferată părăsită
 Am să-mi beau traiul cu un cățel alături
 Am să iau lumea la pas ca să-i simt ritmul
 Și dacă muzica tot nu va tăcea
 Voi ști că n-am trăit în zadar.

Metamorfoză-n doi

Sunt o viperă asociată cu un Anaconda
O privighetoare împușcată care cântă în fiecare
noapte.
Răniți, dar încă în viață.
I-am spart cochilia de moluscă maronie
Cu ale mele coarne bourești.
Din cochilia-mi albinoasă și spinoasă
Căci el este melc de pământ
Iar eu stea de mare
Suntem lei înconjurați de maimuțele.
Eu un Cap-de-Leu
El, iepure de câmp.
Suntem gândaci de bucătărie
Mizeri și greu de distrus
Asociați ca elevații șobolani
Eu, de laborator
El de stradă.

Ceasul spart fără baterii

Ți-am spart ceasul vieții
Secundele au zburat nesemnificativ și am împletit
coarde din lunile petrecute împreună
Mi-ești aliat pe coloana infinită a timpului
Și ador să ascult ticăitul inimii tale
E timpul nostru și e un prezent continuu

Cercurile cosmice sunt în jurul dragostei
Turla bisericii sclipește liniștit în miezonoptică
Un porumbel răzleț imită Sfântul Duh
Felinarele chioare par că ard gălbui
Sub ploaia caldă ne dansăm speranțele
Și ieșim din cercul vicios al nemuririi.

Spic

Sunt o catastrofă de catifea
Un spic de grâu ce încă n-a ieșit din pământul
neasfaltat
Într-un oraș plumburiu
cu nori încărcăți de petrol
Aștept în tihnă să îmi înalț corzile către cer
Voi fi un galben singuratic înconjurat de
pietrele eclipsate dintr-un secol trecut
Boabele mele se vor topi fără a hrăni vreun
șoricel de câmp
Voi fi spicul urban
o floare iertată între păcatele orașenilor.

Vulcanul

Eram în Groapa Marianelor separând tuneluri
infinite
după o comoară pitită-n cărți
Și te-am găsit scos dintre pagini
Un ideal incert
Am dizolvat rănilor pe culmi vulcanice cu
craterile crăpate
Lava a mirosit a iasomie și s-a revărsat peste noi
Suntem prinși acum între copertele poveștii
noastre.

Deziluzie

Din marele somn al deziluziilor
Tu ai fost cea mai mare
Idealul meu secret
Nu te-am putut avea alături
Așa ca anagramă am spus lumii
Despre tine
Prin poezii
O scânteie între vise pierdute
Mi-am rătăcit mintea în căutarea ta.
Noi am putea fi într-o altă lume.
Astăzi mă afund în singurătatea
Sincronizată cu praf de stele
Cu praful de pe mobilă
Cu praful dintre noi...

Dincolo de întineric

Ajunsă în capătul peșterii
Am urcat printre stalagmite.
Visasem că le voi găsi azurite
Sau poate labradorite.
Am cules câteva raze care se întrezăreau
Fără să alunec
Am mers spre fanta luminoasă.
Până la sfârșitul drumului,
Pe când balanța înclina spre viitor,
Te-am cules dintre rânduri
Ploile au șters pașii tăi către necunoscut
Pe tainice cărări ai mers
Și la capătul lumii m-ai găsit.
Îmbrățișarea noastră a emis vibrații
Pierdute în lume.
Prin ceață, din zilele autumnale
Am adunat frunze ruginite
Și am recompus peisajul împreună...

Aura CHRISTI

«Prin intermediul poeziei, poetul devine sol al inefabilului»

Liliana Popa: Care credeți că este forța poeziei ?

Aura Christi: De fiecare dată se întâmplă la fel, aproape, ție dăruindu-ți-se, probabil, privilegiul de a vorbi, din când în când, din miezul ființei. E ca și când ceva indistinct, abia sesizabil, ar șterge subit cu buretele oboseala, ținuturile de melancolie, rătăcire, tristețe, bucurie, împlinire, jubilar, extaz sau zădărnici, și te-ar redăru curat, renăscut instantaneu, aproape, unui pământ necunoscut, adunat pe aripa uriașă a unui pegas, care – de cum simte că te-ai strâns în tine însuși – te duce cu o viteză uluitoare nu se știe unde. Ești departe de a cunoaște destinația, durată și direcția acelei călătorii, a acelei incursiuni inițiatice. În tot acest timp, ghidat de o entitate despre care ești tentat să scrii că e necunoscută – deși o știi de o viață și-i recunoști însuflețirea melodioasă – te transformi în prelungire a acelu pegas botezat alte dăți străinul sau geamănul, sau fratele, sau Zeul; Friedrich Nietzsche îl numește Unicul Primordial. Ești atent să transcrii conștiințios tot ce ți se dictează. Oriunde ai fi, știi că se cuvine să te supui și să notezi ce ți se întâmplă; efortul e să găsești un pix, un creion, căci laptopul are nevoie de timp, de bună seamă, ca să-și recapete suflul, actualizându-și conștiințios și exasperant de încet programele când ți-e lumea mai dragă... Efortul e să notezi, așadar, cât mai iute și cât mai exact totul, fie primele versuri, fie poeme întregi ce curg spre uimirea ta – uimire înregistrată la suprafața firii – unul pe urmele altuia. În subterana ființei tale, diferite de eul de fiecare zi – o magmă în fierbere lentă, cvasimetodică; exercițiul de decenii te servește perfect. Instinctele sunt în alertă. Și se supun

geamănului fără a clipi din ochi, fără a pune la îndoială nimic, într-o liniște de început de lume, o lume ideală. Respecti cu strictețe, cu o candoare vie, activă – care, uimitor, se reinventează din resurse absconse – regulamentul de ordine interioară, cunoscut, însușit răstimp de decenii. Te supui, te predai și urmezi orbește, cu întreaga făptură, acea... eziți să-i spui dublură, pentru că nu e așa ceva și pentru că ai risca să-i lezezi demnitatea. E ca și când ceva deasupra firii te-ar coborî de tot adânc în subterana sinelui. Pe măsură ce descinzi în forul interior, rămân la suprafață eurile social, sentimental, familial ș.a. Rămân departe zgomotele contingentului, viermuiala, agitația, restricțiile și limitele impuse de Cetate. Aici, într-o libertate absolută, fără pată, dincolo de limite, tu ești tu însuși și, totodată, în esență, altcineva, cu totul altcineva; eziți să spui străin, fiindcă te cunoști, îl cunoști pe acel străin, geamăn, frate. Și, cunoscându-l, el, pegasul acela vrăjit sau ce o fi la mijloc – chemat, invocat de nenumărate ori inclusiv cu numele pronunțat ca o formulă deschizătoare de uși fermecate de copiii scriitorului Thomas Mann: Vrajitorule – acel pegas, așadar, rămâne străin, totuși, deși ori de câte ori reappare în existența ta, în intimitatea atroce a ființei tale, te redă pe tine însuși ție, iar când dispare nu se știe nicicând pentru cât timp sau pentru totdeauna, ți se face un dor intens – nebun era să zic – de el și de tot ce reprezintă

domnia sa pentru tine. Știi un singur adevăr: de acea entitate te leagă ceva profund, iremediabil, în absența altor termeni, numit iubire ce radiază și din prima – în opinia lui Gotthold Ephraim Lessing – lege a artei: legea frumuseții.

Treptat, încet, ești dus de acel magic și imprevizibil cal – în care inegalabilul G. Călinescu vedea un „geniu subaltern al omului” – într-un ținut vrăjit; aerul tare și rar e recunoscut fulgerător, căci e familiar. E ca și când ai reveni după o despărțire de milenii la Ithaca ta secretă – inconștientul considerat de C.G. Jung un spațiu sacru –, ai cărei aburi îi simți de la distanță, îi simți, totodată, miresmele, felul în care se unduiește văzduhul sfânt, îi contempli relieful, savurezi felul galeș în care își legănă spinările dulcii delfini – asistenții magici – care te preiau și te duc pe spinările lor lucioase și mai departe, într-o țară melodiosă, fără nume, unde despărțirea e dar, viața e darul darurilor, nefericirea – balsam, echivalent cu lumina arcuită deasupra comorilor, suferința – prilej de a te strunji, de a te automodela, apropiindu-te astfel de divinitate – de divinitatea dinlăuntru tău, în primul rând – și pretext de a reafirma din alt unghi bucuria și recunoștința, risipa – pretext de a fi salvat de tensiunea adunată, strat peste strat, în subteranele dinlăuntru, unde s-au concentrat aurăriile lumii, de care se cuvine să scapi cât mai repede, mai exact, în regim de urgență, cât mai total, mai definitiv; poezia, spuneam și alte dăți, e o urgență destinală. Totul e recreat printr-un ochi străin și familiar, în egală măsură; totul se scaldă într-o lumină puternică, vie, care e și nu e de aici, și rămâne a fi, nietzschean vorbind, consecința fericită a înțelegerii dintre forțele apolinice și dionisiace. Ritmurile în care se succed sistolele și diastolele se suprapun peste ritmurile cosmice, alergarea echivalentă cu o plutire fiind transcrisă ca în vis de visul care ești tu însuși pentru tine. Un vis adânc, precum un plonjeu în Groapa Marianelor. Pe măsură ce luneci în adâncurile inconștientului, plutirea devine din ce în ce mai tentantă, mai iute, mai totală. Totul e irezistibil. Ești atras ca de un magnet magic spre un soi de centru iradiant. E ca și cum te-ai regăsi, în chip de neînțeleș, în miezul încins al unei tor-

nade, unde te simți ca delfinii în apele dulci,ducându-l pe Apollo spre minunatul Delphi – centrul lumii. Fiecare celulă a trupului spiritual, fiecare atom al trupului fizic se-ntorc spre acel centru magic, arheic, regăsit adânc, înlăuntru tău, în care te recunoști așa cum ești în realitatea cea mai profundă, de o intimitate flagrantă a ființei: realitate abisală, realitate a inconștientului, numită de C.G. Jung „matrice a fanteziei creatoare”, prin care se accesează arhetipurile mitice. E ființa ta, parcă; și, totodată, e altceva. Important e să rămâi treaz, cât mai conștient, și să reții totul, consemnând detaliat orice mișcare, cuvânt, silabă, icnet, verb, munte, val, dar, limită, respirație, suferință, efort de autostrunjire...

Ce murmur ivit din adâncuri! O bolboroseală ca de Pythie surprinsă în miezul divinației, pe aripa ce-i este pământ, departe de totul, rămasă singură, față în față cu eul ei sacru, ochi în ochi, respirație în respirație, duh în duh cu acela... Grăbită – într-o pace de început și sfârșit de lume – să înregistreze fiecare mișcare, gând, pregând, gest uitat la jumătate, vis ce-și lasă trena amplă peste lume, recreând-o din temelii și redându-i magia din care se hrănesc viii și morții laolaltă...

Subjugat de eul veșnic romantic, hrănit din lumea ideală, poezia – și, în primul rând, poezia abisală – transformă imposibilul în realitate cvasipalpabilă, rearticulând omul, sensul existenței și lumea. Poezia e fastă consecință a întâlnirii cu tine însuși, mai exact, cu partea sacră din subterana ființei, la care ajungi purtat de o mână străină și apropiată, în egală măsură, în momentele de vârf ale intensității launtrice, când te înalți în spirit și redevii tu însuși, sufletul devenind o magică curea de transmisie spre ceva aflat mult deasupra domniei sale, căci exclusiv sufletul are forța de a se înălța și de a recrea, de a renaște ființa, pregătind-o pentru ruptura de nivel – ar spune Mircea Eliade – pentru saltul uriaș, abrupt, ca o lovitură de secure (metafora e improprie și, totuși, o păstrăm ca pe o sugestivă variantă de lucru), care apropie de focul esențelor. Mecanismul e descris cu lux de amănunte de C.G. Jung, e adevărat, prin recursul la poeme sau pagini de corespondență aparținând lui Schiller, Nietzsche sau Goethe. Mecanismul e surprins în

cunoștință de cauză și de pelerinul rus ale cărui manuscrise au fost făcute publice la 1911 – și de atunci au fost răspândite pretutindeni în lume – de episcopul Nocim după stingerea din viață a Sfântului Ambrozie de la Mănăstirea Optina, lăcaș aflat în Rusia centrală (la o distanță nesemnificativă de orașul Kozelsk), în regimul bolșevic inclus în sistemul Gulag, după cum mărturisesc martorii acelei istorii sângeroase. În acele povestiri de o stranietate ce se recrează, făcând să treasă scriitura în pagini, pelerinul care exista în lumina Rugăciunii Inimii vorbește despre uriașă putere a sufletului uman, bruiată, zi de zi, de gândurile pasagere, ancorate în existența cotidiană, și de ignoranța hrănită la rădăcini de varii limite umane, asupra cărora nu e cazul să insistăm. Condiția renașterii puterii sufletului e întâlnirea ta cu tine însuși, produsă după despărțirea de cele înconjurătoare: „Când ne întâlnim noi în noi înșine, când ne despărțim de ceea ce ne înconjoară și, astfel, ne subțiem spiritul (s.n.), sufletul își găsește facultățile și lucrează în deplinătatea puterilor sale. În felul acesta, multe din cele ce sunt neînțelese, devin naturale”, înglobate firescului. Hălci mari de mister devin astfel accesibile și pregătesc terenul pentru a înainta pe aripa pegasului în țara tainei de a fi, a fi om și a redescoperi omul superior dinlăuntru – o proiecție a divinității –, în care, ar spune Mihai Eminescu, se încearcă Universul. Condiția, așadar, e să te regăsești, să te desparți de tot ce-i lumesc, devenind străin în sens veterotestamentar, căci astfel vei crea condiții sufletului să redevină el însuși și să lucreze „în deplinătatea puterilor sale”, cu rădăcinile adânc ancorate în apele nevăzute ale Sursei, care te va pune pe șină, arătându-ți Calea. Astfel vei redeveni un om întreg, cu sufletul întors spre Cer, cu ochii hrănindu-se din cel de-al treilea ochi, triumfiular, dintre sprâncenele arcuite divin, cu rădăcina în misterul de a fi creat din lutul peste care a trecut o boare. O boare simțită prin răunchii ființei. O boare identificată cu o ancoră în setea de eternitate; Unamuno îi spunea foamea de eternitate. Darurile peste fire largesc hotarele acesteia și ne arată fețele accesibile ale de neînțeleșului, urcându-ne în spirit în scopul cunoașterii de sine și

accederii spre Sinele Absolut; Eul Absolut, îi spune Fichte, în a cărui lumină orbitoare ți se dezvelesc – odată ce ai glisat, treptat, ușor, spre Marea Amiază a sinelui absolut – fețele secrete ale vieții, morții, tainei, spaimei, din realități, câteodată, vii și contradictorii – transformate în punți luminate, conducătoare spre altceva, accesibil inițiaților deschiși pentru epifanii și darurile acestora făcute atunci când ajungi la straturile freatice ale ființei. C.G. Jung numește această realitate substanțială luminată, ca să nu zic ideală – „lumea de vis a ideilor eterne”, care renaște, dând semne că există în exces, atunci când se produce „identitatea dintre sine” și „esența lumii”, imaginea ei originară, la care acced atât unii poeți naivi care sunt, în opinia lui Schiller, natură, cât și unii poeți sentimentali ce tind spre natură. (Tipuri psihologice) Acest mecanism abisal, de care s-au apropiat gânditori ca Schiller, Goethe, C.G. Jung, Nietzsche, Eminescu, Lucian Blaga, Heidegger, Brodski ș.a., rămâne a fi, evident, ultradificil de pătruns și, de obicei, e descris prin recursul la metaforă, adică la un instrument decupat din universul estetic, deși teamă mi-e să nu existe o legătură directă între mecanismul abisal invocat, tehnică, inclusiv tehnica „de producere a dispoziției estetice”, și estetica propriu-zisă, plonjeul în lumea inconștientului rămânând a fi un dar, un dar sacru, prin intermediul căruia se accede la epicentrul divin, la acel „izvor al începutului”, definit magistral de C.G. Jung, e adevărat, prin recursul la scrisorile schilleriene: „De aici [din acel „izvor al începutului” – n.n.] se ridică simbolul ca o imagine a mișcării progresive incipiente care reprezintă o sinteză a tuturor factorilor inconștienți, «forma vie», cum numește Schiller simbolul, o imagine a lui Dumnezeu, cum arată istoria”. Imagine spre care ești harponat din labirintul – la suprafață obscur; Iosif Brodski are dreptate în această ordine de idei! – al iraționalității.

Liliana Popa: *care este impactul poeziei asupra cititorilor, dar asupra poetului însuși ?*

Aura Christi: e acest teren abscons, poezia e un instrument de prospectare a adâncurilor ființei, de mișcare progresivă și, totodată, de cu-

noaștere; prin poezie te cunoști pe tine însuși în primul rând – adică faci exact ceea ce poruncește oracolul delhic –, cunoscând astfel eul tău divin, lumea și realitățile acesteia – trăim, evident, între realități – prin care ai șansa de a trece o singură dată, poetul fiind legătura vie, perspicace, dintre văzut și nevăzut. Poezia e și, blagian vorbind, un vehicol conducător spre mister, la al cărui foc amplu îți încâlzești aripile, încâlzind, luminând sufletele celor cărora nu le e străină setea de frumusețe și setea de Zeu. Icnetele deasupra abisului – resimțite sporadic în textura poemului – sparg, câteodată, ritmul; în asemenea cazuri, de o importanță crucială e să respecti ceea ce ți s-a întâmplat și modul în care ai transcris totul cu acribia colecționarilor de perle rare, spiritul autocritic rămânând într-o alertă constructivă. Să lași misterul, cu tot cu ritmurile-i cosmice, transcris prin tine, să respire în voie când revii din miezul încins al acelei tornade de grație și recunoști geamănul, fratele, recunoscându-te, totodată, pe tine însuși, pretutindeni: și în albatroșii ce și-au desfăcut amplu aripile, și în acvila care dă târcoale vârfurilor neatinse ale Fujiyama, și în clipocitul apelor montane neîncepute, și în culorile celor trei curcubeu-miracol, contemplate cu sufletul la gură, și în crucea Sfântului Andrei, cruce în formă de X, văzută într-o dimineață pe cerul curgând parcă din rama din lemn de stejar stratificat a ferestrei, îndată după ce răsărise soarele, și în iarba călcată de talpa piciorului, și în brândușele mov, ițindu-și cu sfială corola din omătul aspru ca șmirghelul, și în valurile înspumate ale Mării Egee, lovind sacadat poalele munților parnasieni și vorbind într-o limbă secretă despre tirania tandreții, tirania abisurilor abia bănuite. Ce simți în subterane și ce anume se află la începutul fiecărei odisei lirice? Schiller identifică o stare melodioasă foarte specială, menționează Nietzsche când se referă la originile stării poeziei și-l amendează pe Schopenhauer, care vedea în poezi o dificultate pentru filosofii culturii. Recunoști geamănul, recunoscându-te învins de un tip de stranie magie, pe tine însuși, și în pietrele și algele răsucite în funcție de curenții subterani, și în muchiile iregulate și vii ale frunzelor mușcate de rugină, și în sufe-

rința provocată de un prieten care te-a trădat – o suferință sfâșietoare, în care vezi, cu recunoștință, un mesager, un sfetnic, un pinten și, totodată, o punte conducătoare spre o lumină și mai mare, și mai puternică. Te recunoști, mai de parte, și în privirile leopardelor ce pufăie în savane, de o grație de-ți stă mintea în loc și ochii se fac a mirare cât cepele egiptenilor, și în botul umed al delfinilor copilăroși, sărutați la rugămintea mea – nu mai puțin copilăroasă – de un prieten cu nume prevestitor de pace, și în versetele unei rugăciuni pentru Îngerul meu Păzitor, căruia îi mulțumesc și-i cer iertare pentru faptul că ființa-mi complicată și de neînțeles îi dă fără să vrea atâta bătaie de cap... Mă recunosc, fără să clilesc, și în freamătul frunzelor stejarului din curtea vecinilor, în a cărui tulpină am înviat acum șapte-opt ani, refăcându-mă din propria cenușă, uimită de priceperea Celui care m-a reconstruit cu infinită răbdare și migală, în toate cele văzute și nevăzute, simțite însă și în vârfurile degetelor, și în rărunchii preafericitei inimi atotștiutoare, eliberate de norocul de a spune câte puțin, exact cât și când se cuvine... Știință divină, ocultă, cântată, purtând în miezul ei ceva...

Prin intermediul poeziei poetul devine sol al inefabilului; prin Excelența Sa, poetul, se exprimă inefabilul, care astfel reconstruiește lumea, renăscând-o într-o albie nouă; poetul e un instrument, nici mai mult, dar nici mai puțin decât atât... Un instrument care-și livrează ființa – ontos în greaca veche – gazdei inefabile, Zeului, care îl alege în funcție de o seamă de rigori. Una dintre acestea e forța vie de a fi apt de a primi Zeul, despre care Rainer Maria Rilke scria ultimativ în unul din psalmii săi: „Și dacă ai să-mi arunci tu foc în creier,/ Atunci te voi purta pe sânge”.

Poezia începe atunci când zeii – contrariați de lipsa de sens și de absurditatea existenței muritorilor, despre care vechii greci au spus totul, aproape – cad pe gânduri și se întrupează fie în nătângi, fie în unii poeți, alegând să se lase spuși prin gura altcuiva, care – spre mirarea lor năucă – după ce ucid eurile lor mărunte, sentimentale, morale, sociale ș.a., când stau ochi în ochi, suflet în suflet, Duh în Duh cu sinele lor înălțat în Spirit, deci, când se întâlnesc cu ei înșiși, îi depășesc pe

unii dintre zei în unele lucruri și-n unele gânduri; Homer a descris această realitate superioară imposibil de tăgăduit. Amestecul de consternare, uimire și neînțelegere e cu atât mai mare. Iar murmurul obsesiv, iscat din adâncurile ființei – înțeleg că nu mai înțeleg nimic, da, chiar nimic din tot ce mi se întâmplă – hrănește mirarea și acel straniu extaz contemplativ, irumpt dintr-o liniște de o intensitate neverosimilă, izvorând dinlăuntru și îmbrăcându-ți trupul de spirit și de carne într-un soi de carcasă, un fel de zale, care te fac să vezi, să urmărești și să descrii tot ce se întâmplă în jurul tău cu un calm apt de a urni munți din loc. Calm însoțit de o claritate vie, inventivă, ce scoate halucinant, văl după văl, straiile de nevăzut de pe lucruri. În timp ce te bucuri. Pur și simplu, te bucuri.

Miracolele se trăiesc la galaxii distanță de biata noastră înțelegere, rămasă gură-cască în fața unui răsărit de soare sau în fața unui tsunami – acele ziduri urieșești de apă, ce se arată în primii timpi ca niște valuri în miniatură, de o seninătate copleșitoare.

Punctul acela în care ei, zeii – unii dintre aceștia, mai exact – se simt cu totul depășiți, deruta aceea trecută prin sitele dese ale setei de cunoaștere și lunecată în uimire, nectarul eretic surpat în mirarea dotată cu forța de a urni munții lăuntrici din matcă – e locul magic, „esența lumii”, în care poezia abia irumptă se revarsă în sacralitate, făcând loc Absolutului prins în matrița limbajului, care din instrument se transformă în mijloc, emițător al ritmurilor, tiparelor și înțelesurilor cosmice, strânse în arhetipuri, calapoade mitice, a căror aură energetică eliberează strunind, reazășzând în matricea lor firească existențe, destine, opere. E locul, centrul în care – descins în straturile freactice ale ființei – simți că ceva profund și esențial din ființa ta se confundă până la a se identifica total, anihilând contrariile (antitezele eminesciene!), pentru un timp salvator – nu numai pentru tine însuși – cu ceva intim și profund ce ține de esența esențelor universului. Poate, e vorba de acea inimă a întregului, invocată de Dostoievski – e singura dată când am simțit sfânta mână măiastră a acestui uriaș barbar tremurând abia sesizabil sub presiunea

teascului de a emite un adevăr crucial! – în strania și aparent inutila prefață la romanul Frații Karamazov. Sau, probabil, e vorba de inima lumii, despre care scrie inspirat Friedrich Nietzsche, descriind relația eul subiectiv – eul obiectiv, obiectivitatea gâfâind din rărunchi în subteranele iraționalității umane, când eclipsează subiectivitatea ego-ului de la suprafața artistului, căci e întoarsă cu fața spre adevărurile veșnice – „lumea de vis a ideilor eterne” – și modul în care acestea se revelează și se transcend. Adevăruri veșnice, strânse, ca albinele într-un stup, în sufletul poetului – ale cărui imagini și metafore sunt semne, nietzschean vorbind, ale „contopirii” cu „inima lumii” – artistul liric înțelegând, la un moment dat, că primul și ultimul mister este el însuși, ar fi spus Oscar Wilde; important e să îți să dăruiască la timp unghiul din care să te apropii de focul arzând al acestuia, unghiul din care să-l descrii și să întârzii în arondismentul ființei, care e a ta și, totodată, nu e, căci, în timp ce este încercată de acea stare sufletească melodioasă invocată de Schiller, prin acea ființă răsună ecouri „din abisul existenței”. Cel mai important eveniment pentru tine ești tu însuși – punte conducătoare, nietzschean vorbind, spre altceva, care te ajută, te sprijină în dorința de a locui pământul sfânt al ființei, de a descoperi și redescoperi mereu abisul lăuntric, dotat cu forța de a te apropia de divinitate și de a te răsfărânge în oglinzile-i stigmatizate de un veșnic mister, mereu prezent, simțit pretutindeni, cum tu nu vei fi nicicând, deși vei încerca încă, apoi încă o dată, deși ai învățat la școlile disperărilor să tratezi imposibilul ca șansă, ca pinten, mișcându-te de la o limită spre alta. Mișcându-te din albia unui miracol spre altul.

Excedat, depășit cu totul, așadar, vei mai încerca..., tratând cu luare-aminte vecinătatea plină de sens și înțelepciune a celor două îndemnuri delphice: Cunoaște-te pe tine însuși și Nimic fără măsură. Aici e cheia, și tu o deții – ce dar, câtă smerenie, câtă luminoasă exasperare!... Și ce eliberare, ce ispășire, Zeule al tuturor zeilor din cele șapte ceruri și de pe pământ!

Am încercat să mă apropii de mecanismul produs cvasitelegrafic în aceste însemnări de

mai multe ori și de fiecare dată îmi dădeau târcoale spiridușii zădărniceii, iar, din timp în timp, senzația că înaintez pe nisipuri mișcătoare, gata oricând să mă înghită. Cum să descrii mecanismul, căci ține de inefabil, de târâmurile iraționalului, de un soi de biografie spirituală, ca să nu zicem de abisalitatea ființei, radiografiată parțial – noțiuni în fața cărora atotputernica rațiune constată faptul că trufia-i se regăsește, brusc, fisurată, iar limitele răsar, ca ciupercile, după ploaie, așa încât Altețea Sa Regală, Rațiunea, își depune spășită bagajele, din ce în ce mai sărăcăcioase, în fața imperiului uriaș al abisaliității cântate de artiști?! Cum să definești, așadar, mecanismul ce ține de terenuri sfinte, de care te apropii rar, dintr-un accident destinal, poate, departe de lumea socială, construită, structurată de instituții ale civilizației de sticlă și beton, a căror menire parcă e să te înstrăineze de tine însuși, înstrăinându-te astfel de viața vie, de tonele, megatonele de viu depozitate în forul tău interior neînzadar. De fiecare dată, la suprafață mecanismul pare că se declanșează la fel, spuneam, adică exact cum l-am descris, provocată fiind de astă dată de un prieten care susținea excedat că așteaptă un poet care să-i explice odată și odată ce se întâmplă atunci când scrie poezie. Totuși, nuanțele diferă. Circumstanțele, de asemeni. Modul de a te raporta la poezie și la mecanismele inspirate – căci în poezie fără pegașii inspirației nu faci un pas! – care o declanșează diferă de la un poet la altul, asemănările fiind circumscrise esențelor și legând acele diferențe, retopindu-le, mai exact, în magma amănuntelor lipsite de importanță, aproape. Felul abrupt și intens în care poetul e smuls contingentului și harponat spre dimensiunile absolute ale ființei, apropiere poezia de ritual, situând-o într-o dimensiune înrudită în subterane cu rugăciunea. Intensitatea trăirii atinge cote mistice; un tip de mistică stranie, de nepris în definiții, enciclopedii, chenare, șabloane, dicționare, căci nu se poate închide un pegas – într-un țarc. Când tu redevii tu însuși – cel de fiecare zi –, uimirea cu care citești cele scrise prin tine e un soi de răsplată pentru fidelitatea și ascultarea cu care ai urmat chemarea

geamănului și-ai transcris ceea ce ți s-a întâmplat, rezultatul aceluși zbor într-o dimensiune diferită – era să zic sacră, și, evident, spuneam un adevăr – fiind poezia sau poemele tocmai scrise prin tine. Poeme care întâmplător sau mai puțin accidental poartă numele tău literar. După ce le încredințezi tiparului, le parcurgi uimit, le ascuți în timp ce le citești în fața publicului, le înveți pe dinafară, ca și când nu tu ai fost acela prin care s-au scris acele versuri... Ca și când nu tu ai fost instrumentul folosit în scopuri secrete. Probabil că, într-adevăr, nu tu ești acela, ci altcineva, un fel de străin sau geamăn, adăpostit provizoriu în subteranele duhului și creat de o zeităte familiară, al cărui nume ți-l amintești atunci când renaști din cețile dimineților, din vârfurile amiezilor mari sau din negura obscură a toamnelor târzii. Dacă zeii au fost creați, pe vremuri – glăsuiește mitul – din zâmbetul minunatului Dionysos, iar oamenii – din lacrimile aceleiași supraentități născute din coapsa lui Zeus, n-ar fi exclus ca unii poeți, aleși după nu se știe care criterii, să fi fost concepuți din surâsul înlăcrimat al fiului lui Zeus și-al muritoarei Semele, Dionysos cel „născut de două ori” având darul de a scoate din lut – miere, vin și lapte. Și nu e singurul dar de care s-a bucurat această zeităte! Mistuit de dorul de femeia care i-a dat viață, Dionysos, al cărui viu cult a fost creat și susținut pătimaș de traci, a avut forța de a-l îndupleca pe Hades și de a o readuce pe mama sa – victimă a geloziei Herei – din infern, căsătorindu-se cu frumoasa Ariadne. Mircea Eliade l-a identificat pe Dionysos cu „străinul din noi înșine, temutele forțe antisociale pe care le dezlănțuie patima divină”... Nu se știe însă dacă tocmai „patima divină” îi apropie într-un fel atât de straniu pe Orfeu și Dionysos în forța de a sfida moartea și credința în nemurirea sufletului.

Restul? Restul e meserie, meserie, meserie. Tehnică. Știința de a rotunji sensul dibuit pe aripa aceea fermecată, pe care ai renăscut nu se știe din coapsa divină a cui anume. Restul e noroc; norocul de a te reîntoarce din periplusul magic – condus și vegheat de „acel artist primordial al lumii” (Fr. Nietzsche) – la eul tău, ego-ul de fiecare zi, păstrând amintirea acelei incursiuni

peste fire în abisalitatea ființei ca pe ceva strict secret, ca pe un dar peste fire, ca pe o băutură vrăjită, a cărei rețetă o cunosc și alchimiștii înzidiți în științele ezoterice, menite să asigure tineretea fără bătrânețe și păstrarea intactă a misterelor rezervate inițiaților, căci din mister se hrănesc exclusiv cei pregătiți. Incursiune echivalentă cu un plonjeu într-o lume ideală, care e – în opinia visătorului Miguel de Unamuno – „fiica iubirii”. Numele dat de ceilalți unor asemenea incursiuni pe pământurile necunoscute ale ființei, descrise, cântate, murmurate cu sufletul la gură e același, de milenii: Poezie – cuvânt descins, e știut, din greaca veche – poiesis – care înseamnă la origine facere, creare, al cărei rod e uimirea. Statutul conferit de la bun început prin originea regală a acestei noțiuni, după cum se vede, e așezat în proximitatea Creatorului văzutei și nevăzutei, care aduce la piatra de temelie a lumii Cuvântul. Poetul e și un împărat, a cărui menire e să redenumescă lucrurile și ființele prin oceanul uimirii, recreându-le, firesc, din setea de a fi și de a transcende esențele pe care lumea se ține.

eseriașul care ești e în posesia artei de a interveni exact atât cât se cuvine în șlefuirea acestui divin vacarm desăvârșit, a acestei lumi ideale – prelungire a iubirii din care curg și în care curg toate; aici instinctul poetic își spune, firesc, răs-

picat, cuvântul, și se cuvine să fie în balanță, în echilibru desăvârșit cu spiritul autocritic. Să intervii exact atât cât să lași silabele, cuvintele, cerul, apele, planetele, acvilele, pitonii, arborii, îndrăgostiții, ritmul, rimele, melodicitatea din acel poem să respire în fiecare vers, de parcă ar respira de milenii aerul poemului din care fac parte. Laolaltă cu zeitățile prinse în văzduhul tare al acelui poem, hrănit, câteodată, din hârjoana zeilor capricioși, alteori, însă, din tăcerile sau ranchiuna lor – un respiro al măreției, care pregătește saltul violent în tiparul mitic, purtat de un veac spre altul, de un mileniu spre celălalt. Ție nefiindu-ți străină acea nietzscheană exuberanță a contemplării de pe un vârf liniștit a spectacolului vieții care rămâne a fi – orice s-ar spune –, în esență, halucinantă. Exact ca acest demers recitat de câteva ori cu un amestec de uimire și recunoștință în fața acestor aproximări, dibuiri, presupuneri, murmure, eliberate față în față cu miracolul neostenit, ce rămâne a fi poezia. Oricât am scrie în marginea-i vrăjită, măria sa – miracolul – se regăsește intact și, în ciuda curiozității și a orbecăirilor noastre, ne primește în miezu-i încins fără a clipi și fără a pune întrebări, acceptându-ne așa cum suntem și regăsindu-ne de fiecare dată fără a ne anunța dacă și când ne va mai prinde în cercurile sale magice, așezate dintotdeauna în centrul lumii.

Adrian PĂPĂRUZ

mergem alături de chopin
pe drumuri spiralate
(la braț cu sictirul lui cioran)

dormim
prin gări putrezite de amintiri
în vagoane fantomă

mergem...
tu ești tot mai înaltă
(noaptea îți tragi luna sub cap)
eu tot mai nimic
prin iarbă te cânt greier

mergem să ne vizităm trecutul
acasă la el
(lacrimă lângă lacrimă
urlet lângă urlet)

mergem amândoi
tu tot mai eu
urci cu cât cobori mai mult înlăuntrul meu
eu tot mai tu
cobor tot mai adânc
cu cât urc mai mult prin tine

mergem
tu plutești senină în adevărul tău
eu mă scufund în minciuna tuturor

dar mergem mereu iubito
spre o eternitate nouă nouă
în marș funebru mergem
desculți pe culmile disperării

dar e tot ce mai avem
ce ne-a rămas
pustiiți după atâta neîntâmplare

statistic o femeie sare din bărbat
la fiecare două minute un octogenar e
transferat din azil la maternitate
ministrul fericirii a rămas gravid într-un
dosar nesoluționat de depresie flagrantă
procurarea de pe lângă iubirea municipiului
și-a dat demisia de pomană unui poet
supraviețuitor
iubirii i s-a scos graalul din cap în
schizofrenie ne-am mutat aproape cu toții
să prindem sfârșitul lumii la televizor s-a
descoperit că Dumnezeu stă la Moscova un
bătrân fără amintiri strigă într-una pe
străzile pustii că planeta are nevoie de
singurătate...
nu uitați să stingeți lumina!

eu nu-mi pot lăsa umbra singură
(nici măcar în vis)

o urmez peste tot:
la cerșitul diurn
(pentru o coajă de speranță)

pe bulevard prin parcuri
printre tăceri

o țin de întuneric grijuliu
(compulsiv-obsesiv)
cu o mână pe umeri
cu o mână de tălpi
iar trecătorii prin mine
se prefac orbi
îmi surâd superior a surzenie

nimeni nu-și mai poartă
umbra ca mine
nimeni n-o mai sărută în public

de parcă ar fi ilegal
să faci dragoste cu umbra ta
(deși asta fac toți când
se stinge lumina)

nu
mie nu mi-e rușine cu umbra mea
mă tem doar să nu îmi spună
într-o zi de plictis cronic
cel mai banal adio inventat...

Patria e umărul bunicului
(stejarul înalt acum
unde se odihnește luna
în diminețile geroase)

Patria e inima caldă a bunicii
îngropată în pogonul de grâu
(unde aurul vieții cântă în vânt)

Patria e brațul tatălui
smuls de ribbentrop-molotov
pe prispa Basarabiei
(într-o zi de roșu martir)

Patria e mama plângând
în casa de chirpici ce stă să cadă

mama părăsită de noi toți
români fără Românie

viața dansează topless
pe o bară ruginită

o moarte depresivă
bea tequila la bar
cu verde de paris

prin fumul gros
(de cânepă stricată)
pianul se sufocă cu terțe de smoală

pe mese (în colțul dinspre iad)
se joacă zaruri pe îngeri recăzuți

din tavanul pictat în grabă
(cu armaghedonul updatat)
cade câte un demon expulzat

la fiecare strigare de iad
câteva femei fără coaste
gem fals din sol major

dintr-un puleart abandonat
urlă un cerber flămând
cu ochii holbați pe ușa de la intrare

un copil orb lipește un afiș
cu gaura unui covrig trist
pe sânii unei mame bete

„dă-mi puterea să fiu lumina din viața lor,
pentru ca, în cele din urmă,
să-i pot conduce către Tine”
repetă desculță la nesfârșit
Maica Teresa în parcul de vizavi

pe bulevard se aud patru galopând...
fericiți

se extrag cu grijă și cu rădăcină
cele două cuvinte din mijlocul inimii

apoi se plantează din genunchi
pe lună în creștere într-un gând mic
(din epifiza aerată)

se lasă sub Lumina Divină
40 de miracole
(să crească încet încet)
cu Mozart

desigur după fiecare rugă
se udă cu lacrimile adunate în vis

acum se așteaptă
(la umbra speranței)
cu agheasmă în halbă

când cele două cuvinte înfloresc
se mută cu tot cu trup
(într-un gând mai încăpător)

se dăruiește la final (smerit)
alesei inimii
prin curieratul lui Gabriel

după primire iubirea îți va fi
în palmele ei
moartă și vie simultan

tu nu mai poți face nimic...

dă-mi voie (măcar azi)
să-ți fiu voyeurul dinlăuntru
atunci când îți vei da singurătatea
de noapte jos
și îți vei arunca tristețea neglijentă
pe abajurul solar

lasă-mă rogu-te
să-ți pot vedea inima dansând fado
pe disperarea mea
și gândurile-ți albe baletând funambule
moartea lebedelor

lasă-mă-n tine iubito
chiar dacă pe străzi
se aud deja copitele apocalipsei

prefă-te că nici nu știi
că eu sunt înlăuntrul tău
și încet încet devin tu

înainte se se strige sfârșitul
să nu spui nimănui nimic
nici că m-ai cunoscut să nu le spui
cerberilor care așteaptă

promit că voi supraviețui
în dragostea ta...tăcut

(uite s-a făcut dimineață)

când mă privești
eu îmi pun ochelari fumurii

„ești bolnav” îmi zice doctorul
„ești pierdut” spune prietenul
„e tâmpit” șușotesc vecinii

dar numai ochii tăi știu
de frica mea adorabilă
de albastru
și te prefaci că nimic nu e
nefiresc cu mine când
alint timpul să stea în clepsidră

dacă într-o zi voi avea curaj
să îți bat în pleoape
îmi vei deschide?

Petru ABABII

Mecanismul genetic creativ al operei poetice

Pentru a ne iniția în abordarea cunoașterii și pătrunderii în mai amănunțit a semnificației noțiunii de poezie este imperios necesar de a înțelege corect structura semantică și funcțiile semiotice ale compoziției ei, a rolului și importanței implicațiilor lor în stimularea logicii formale participantă în mod intuitive și premonițional la crearea imaginațiilor operative funcționabile în actul creativ poetic. Pe seama lor se vor pune bazele categoriilor emotive ale frumosului și sublimului născute sinergic concomitent cu structurarea simbolurilor verbale de natură semantică întemeiate și puse în dinamică de funcțiile semiotice astfel morfologizate creatoare de poezie.

Transformările cu caracter ascendent ale acestor mișcări intrinsece actului în sine al procesului creativ capătă valoarea interpretativă a senzațiilor astfel apărute, care imprimă percepțiilor creatorului satisfacție atât fizică cât și sufletească – matrice sentimental – perceptibilă a frumosului și sublimului astfel generate. În rezultat se naște ceea ce numim logică/gândire metaforice poetice însumate apoi selectate, sintetizate, concentrate și convertite într-un numitor comun numit poezie.

Fenomenul în sine creativ poetic se numește sinergism al simultaneităților factorilor organizatorici formatori de expresii plastice verbale ritmice, ritmate de vibrațiile concentrice în consens cu emoțiile trăite în superlativul apogeic incandescent sensibil al sensurilor înalte și profunde proprii, inerente spiritului creativ uman devenit astfel afectiv și plin de poezie. Bazându-ne pe aceste concepte morfologic gândite ale creatorului de frumos și sublim vom fi în drept, morfologic gândind să definitivăm generic conceptul de poezie și a însăși noțiunii de poezie. În acest sens vom constata, având în vedere această or-

ganizare fizic-metafizică structurată să concluzionăm, că poezia în general posedă o bază a sa specifică cu caracteristici numai ei aparținându-i încifrate emotiv în sferile senzațiilor și trăirilor superioare sufletești afective, intensiv decorate în formularul tensiunilor pline de substanțialitate și esențialitate logo-logistice numită gândire critică poetică a logicii formale poetic-metaforice.

În abreviere telurică, așadar, poezia este o gândire meditativă în vers și ecuații verbale selectate metaforic, impuse să vibreze ritmat de libertatea zborului visător al unei gândiri la fel de visătoare stimulate de fiorul fizic-metafizic impregnate, venit din primordial numit har/talent poetic fondat pe o ordine specifică structurală - poezia/poemul.

În abreviere esențial-metafizică poezia este plânsul și surâsul meditativ-metaforic în surdina primordialului – Muzica sufletelor mari înzestrate cu har dumnezeiesc în habitatul lor ființial, un fel de produs al suprapunerii a două spirite acel al ființei fizice umane și acel al harului dumnezeiesc, duplicitate ființial-metafizică venită din ipostazele apriorice superioare ca suflet Magna. Acesta este suportul premonițional al imagisticii imaginilor poetice – surse de inspirație ale splendorilor formulări și formule lirice de o puritate transcendentală ce transparentizează toate mediile mai mult sau mai puțin opace ale tuturor planurilor emotiv-gnostice din lumea înconjurătoare intersectate și transferate în lumea poeziei.

Toată această multiformă plenitudine poetică răzbate miraculos la suprafața chihlimbarului, care este poezia de înaltă calitate, înfățișându-se omului ca o floare miresmatică fascinant îmbietoare în a admira și a savura frumusețea și sublimitatea ei. Este o chemare sacră a sufletului de a se contopi cu florile și partea lui din ele – poezia. În lume florile și poeziile domină peisajul metaforic al senzualității sublimice a materiei lor esențial identificată cu temeinicia suportului fizic/metafizic care o integrează organic în ființa umană. Poemul ca și Trandafirul regina recunoscută a lumii florale stă în capul listei acestei substanțe pure meditativ-emoționale, ce capătă expresie și culoare în capacitatea ființei umane de a-i sesiza și interpreta taina.

În aria ambientală a acestor particularități lucrativ-formatoare inerente procesului creativ poetic se conturează, apoi se concretizează o structură estetică emotiv senzuală specifică ce stă la baza accentuării și mai puternice a capacităților logo-logistice imagistice în stare să genereze, să manipuleze, să coordoneze, apoi să ordoneze prin intermedierea unei logici formale meditativ-metaforice generalizările, dar și detaliile formelor plastice verbale în urma selecției, sintetizării, substanțializării și esențializării tuturor factorilor și tuturor elementelor integrante folosite la cizelarea produsului definit /finit poezia /poemul. Atare, noul areal compozițional participant la actul creativ poetic și susținător al actului creativ poetic conformist cu toate rigorile de ordin intern și extern ce stau drept temelie a lui, îl putem numi legitim estetism poetic pur - matrice a produselor poetice de înaltă calitate estetică.

Pentru a lărgi implicarea estetismului poetic pur în genericul formator de poezie concretă și a pătrunde în profunzimea mecanismelor care le structurează și ordonează, dându-le configurația definitivă ca atare, este necesar de a detalia și detalia conceptele contemporane ale categoriilor frumosului și sublimului în abreviere esențial-interpretativă caracteristice formulelor și ecuațiilor semantice și semiotice în care își desfășoară morfologia actul creativ poetic - poezia/poemul. Cu acest scop este necesar a aborda în speță pe cazuri și exemple concrete caleidoscopul mișcărilor și transformărilor miraculoase petrecute în mod tainic și intim în interiorul individualizat al creatorului de magistică poetică – poetul.

Este evidentă oportunitatea pătrunderii și înțelegerii materiei sensibile a astfel de categorii gnostice cum sunt emoția și raționamentul în vederea sucombării importanței lor pentru structurarea țesuturilor imaculate și transparent-transcendentale ale matricei formatoare de construcții ritmice poetice prin mijlocirea unei gândiri meditative metaforice a creatorului de poezie.

Se spune că omul se „complace” între emoții și raționamente. Raționamentul este partea de

cuget care îl menține pe individul uman în cadrul stabilit de un echilibru ce îi asigură echivalentul numit viață ca un produs al conlucrării / compromisului extremelor de dreapta și de stânga ale felului său de a fi, iar emoția este sentimentul pe care-l trăiește la un apogeu sau perigiu al cedărilor reciproce mediei tributare ale acestora. Reținem că emoția / sentimentul devine astfel o capacitate graduală a intensității aplicării în cotidian a raționamentelor. Atunci când spunem, preocupați fiind de anumite stări ale gândirii în terțe situații conjuncturale, că trebuie să minimalizăm emoțiile și să revenim pe tărâmul raționamentelor lucide și reci, nu facem altceva decât să apreciem un anumit grad al trăirii emoționale, adică să ne coborâm la cea mai mică temperatură a ei, dar nicidecum să o părăsim definitiv.

Nu sunt adevărați aceia ce consideră emoția inferioară raționamentului. Ori, raționamentul este emotiv aflat în diverse trăiri tensionate ale emoției. Nu există raționament lipsit de emoție, așa cum nu există emoție irațională. Oricât de rațional s-ar considera pe sine omul, el întotdeauna se va găsi în una dintre stările emoționale ale raționalului. Există așadar un factor care determină diversificarea trăirilor emoționale ale raționamentului. Acesta nu poate fi decât legat nemijlocit de satisfacție (de plăcere).

Plăcerea emoțională este gradul superior al aflării omului în raționamente. De aceea emoția este superioară oricărui raționament, cu toate că nu putem face o distincție separată și specifică între ele, deosebirea fiind una de formă și nu una de fond. Din acest motiv nu trebuie să ne temem atunci când suntem conduși / preocupați în totalitate de emoții, căci ele reprezintă culmile raționamentelor trăite în cele mai incandescente stări / forme ale lor. A fi glacial / inert cu desăvârșire, adică a fi pur rațional, și a nu ne supune emoțiilor nu este cea mai mare virtute a omului de altfel imposibil de realizat. Dimpotrivă! A fi emotiv, a trăi emoția din plin, și a ne bucura de ea este o mare virtute, pentru că toate cele vii din această lume cunosc emoțiile și se supun lor, omul fiind acela care le savurează în cea mai mare ten-

siune și intensitate cu toată plinătatea lor. Prin aceasta el se deosebește radical de toate celelalte viețuitoare.

Plăcerile pur fizice țin mai mult de satisfacerea necesităților biologice ale omului. Acestea alcătuiesc emoțiile inferioare. Ele sunt legate nemijlocit de raționamentele de natură pragmatică din categoria așa numitelor percepții somatice inferioare calculate la rece și puțin mobile. Cu cât omul se detașează mai mult de ele, ridicându-se în sferele superioare ale senzațiilor complexe, el cunoaște sentimentele emoțiilor de înaltă ținută sufletească, a așa numitelor percepții spirituale. Nu încapă îndoială că raționamentele temperaturilor joase ale emoțiilor somatice sunt acelea la care ne cheamă să ne întoarcem cei mai mulți dintre contribuabilii la actul prag-

matic social, pe când adevăratele culmi ale simțirii, omul le atinge numai trăind emoțiile superioare pe care le transformă din categorii pur fizice în categorii spirituale. Astfel emoțiile spirituale sunt, de fapt, emoții de o înaltă ținută morală. De aceea nu trebuie să subapreciem emoțiile și pe oamenii emotivi. Din categoria acestora fac parte, în primul rând, toți acei oameni înzestrați cu spirit creativ artistic indiferent din ce breaslă de creație fac parte.

Emoțiile spirituale constituie una dintre categoriile frumosului. Fiind legate de simțire și plăcere, așadar, pentru a le cuceri trebuie educat simțul frumosului și vom avea parte și de emoții pozitive de înalt rang spiritual, astfel influențând benefic și întreaga sferă emotivă a omului. În acest mod emoțiile pot fi cultivate dar și controlate, dându-se prioritate emoțiilor superioare prin neglijarea celor inferioare. În rezultat vom cunoaște starea desăvârșită emotivă când și în care vom fi capabili să fim pe cât de emotivi pe atât și de raționali în cultivarea, controlarea și folosirea lor. Acesta va fi omul viitorului – omul cu un înalt cuget emotiv.

Emoțiile și raționamentele generează energii potențiale necesare parcurgerii procesului în sine a actului creativ poetic, el fiind organizat, ordonat, structurat și exprimat prin uneltele sale astfel constituite evolutiv, cele mai importante dintre care sunt metaforele și supermetaforele care asumate constituie ceea ce numim generic emoțiile creării poeziei/poemului. Metaforele și supermetaforele sunt raționamentele boemice spirituale ale incandescenței spiritului de care abundă anumite emoții ale dialecticii procesului creativ poetic manifestate ritmic și ritmic în melodia poetică, iar plinătatea lor sensibil-senzitivă savurată de creator în cele mai superioare și intime taine ale sufletului imprimă nuanțe fizic-sinestezice mesajului inclus în poezie/poem și maiestuos transmis cititorului – toate încifrate structural în opțiuni neuro-psihice numite sentimente alcătuitoare la rândule de trăiri psihoe-moționale poetice. Toate acestea se coagulează, se substanțializează și se esențializează prin ceea ce ia naștere concomitent în consecință – gândire meditativă - meditație boemică poetică.

**IN MEMORIAM
CRISTINA DELEANU**

Marin RADA

ALTER EGO

Cel mai bine
visez cu ochii deschiși
și mi se pare
că dacă aș picta,
fiecare pânză
ar începe cu tine,
fiecare anotimp ar avea
câte o poveste fragilă,
ca o baricadă iluzorie
de care mă apropii
și mă depărtez,
fără să știu că în vis,
cineva recită cu voce tare
poemele mele nescrise
pe care le recompun
din memorie...

LABIRINT

A fi orb
este un examen greu de trecut
în care viața se zbate
în vârful degetelor,
asemenea unei păsări
căreia i s-au legat aripile,
deschiderea ușilor
este doar o iluzie
în care lumina, cade în suflet
ca o purpură de petale.

A fi orb este povara
pe care nu mai poți să o
împarți
cu nimeni...

PASĂRE

A fi pasăre
înseamnă că nu mai este
nevoie
să mimezi fericirea,

deja aripile tale
scriu poemul de dragoste
până ce aerul se face lumină,

Dimineța,
înainte de a se umple de alge
pleoapa întoarsă a norilor,
înainte de ultima săgeată
care năruie coarnele cerbului
și doar miresmele se ating
de firul de sânge,
atunci, și doar atunci,
prin locuri de nepătruns,
cântecul ei...

UMBRA TĂCERII

Am inventat eu însumi
umbra tăcerii,
această trecere dincolo,
în absolut,
simt cum mă apasă pe creștet,
gheara durerii,
carnea cum se preface
în lut...

Simt cum mă apasă
o lacrimă nevăzută,
roua din iarbă
cum se întoarce în ploi,
nici drumul nu mai urmează
calea știută,
nimic nu mai depinde
de noi,

Am visat cum umbra
se făcuse un înger
cu o voce caldă,
plină de har,
și-a întors privirea spre mine,
arătându-mi cum sânge
și-a trecut, către ziuă,
într-al nopții hotar...

TĂCEREA PIETREI

Nu, nu e vis,
e nu mai o părere,
o întâmplare,
flăcări care cad,

ceva ascuns în gând
ca o durere,
sigiliul unei pietre-n
cristale verzi de jad.

Era de-ajuns să știu
că nu am aripă,
m-aș fi închis în peșteri
ca-ntr-un gând,
împrejmuit de ape,
nu de patimi,
doar să ating lumina,
nu să plâng,

Dar, parcă n-aș fi eu,
tăcerea pietrei
migrează-n alte țarmuri,
pe nisip,
eu doar privesc
un răsărit de soare
și mi se umple umbra
cu-n alt chip...

TRECERE

Deși am trimis scrisorile mele
în cele mai îndepărtate colțuri
ale pământului,
nu primesc niciun răspuns
de la nimeni,
de parcă s-ar întoarce în pustie
pietrele Templului,
de parcă unele drumuri
cresc peste altele
și nu se mai știe care dintre ele
străbate cetatea...

Șterg de praf
sticla întunecată a lumii
și las focul domol, al zidirii,
să mistuie...

DE CÂTE ORI...

De câte ori plâng
o pasăre își face,
în pieptul meu crâng,

crângul își face cuiburi
din iarba-mpletită
cu raze de soare,
iarba își trage
din seva pământului,
stropii de rouă,
și doare...

De câte ori cad
mă ridic pe o culme
mai aproape de nori,
în mine și-a făcut cuib
păsărea cu ochii mari,
visători.

După câte un foșnet,
risipit pe cărare,
coboară o parte de cer
pe pământ
și rămâne într-un fir
de cicoare.

De câte ori plâng
o pasăre îmi cântă în piept
și cântecul doare...

O FOTOGRAFIE ALB-NEGRU

Vine o vreme în care
nu îți mai sunt de trebuință
clepsidrele,
ultimul fir de nisip
nu te mai recunoaște,
ca orice deșertăciune,
capătul lumii este poiana
pe care, înainte de moarte,
mielul o paște...

Vine o vreme
când te cuprinde un râu
și o prăpastie te pândește-n
aval,
ai vrea să ții herghelia în frâu,
dar viața te aruncă mereu
peste mal...

Despre această vreme

aș putea să mai scriu,
cum nu seamănă ea
cu nicio speranță,
cum îți lasă sufletul
prea greu, prea pustiu,
între viață și moarte
nemaifiind vreo distanță.

Vine o vreme,
ca o nesperată comoară,
din care nimeni
nu mai vrea niciun pic
totul te apasă de sus,
te doboară
și la capătul zilei
nu mai rămâne nimic.
Vine o vreme în care,
o fotografie alb-negru
îngălbenește-ntr-un plic...

UN RAM ÎNFLORIT

Totul este atât de simplu,
dimineața mă trezesc
cu frânturi de poeme,
mâinile îndepărtează
apele somnului,
teama de a nu reuși
este o nouă lecție
de supraviețuire,
dincolo de fereastră
un ram înflorit
parcă mă strivește
cu talpa grea de pământ...

Totul este atât de simplu,
în fereastra cu frânturi de
poeme,
sunt ori nu sunt...

VITRALII

Precum mobila la comandă,
viața mea,
are toate ușile colorate,
sus, jos,
de la stânga la dreapta,

geamuri reflexive
ca un cor de sentimente
cărora nu le lipsește
sclipirea...

Am să urc odată cu ea
pe scara de dragoste,
să prindă cerul
într-un cuib neatins,
ca și cum prinzi în palme
tăcerea
și nu mai poți s-o ignori,
ea poate zbura
sau poate să rămână cu tine,
între două ferestre
tulburătoare,
vitrării, ori flăcări devenite
oglinzi...

POEMUL CARE SE SCRIE SINGUR

Cum se sprijină pe iarba înaltă
stropii de rouă,
așa se ridică peste sufletul
meu
lumina ce înfioară amurgul...
Pe masa de lucru, ea rescrie
poemul
și lasă peste ape
câte un semn de-ntrebare,
tulburând pietrele și adâncul.

Niciodată nu se va tulbura
umbra mea, ca o apă
peste care trec păsările
înainte să înceapă tăcerea.

Tu știi
că de când au plecat fluturii
și mireasma părului tău
răscolește pădurile,
nimeni nu mai crede în nimeni
și singurătatea râde în hohote,
fără să mai scrie cineva,
vreodată poemul...

CALEA ROBILOR

Astăzi voi trimite
în cele mai îndepărtate
colțuri ale pământului,
cuvintele mele de dragoste,
nerostite,
la care nu voi aștepta răspuns
niciodată,
voi continua să trăiesc cu
gândul
că le-aș fi putut așterne
pe Calea Robilor
ori pe drumul mătăsii
care, oriunde ar fi rămas,
ele există
ca două picături de sânge
din care se revarsă lumina...

INCERTITUDINI

Abia începusem să cred
că numai eu știu
să construiesc o singurătate
și să ascund clipele iluzorii,
într-un alt anotimp .
Abia începusem să cred,
și văd aripa unui înger
de care îmi e teamă
să mă ating.

De câte ori cad,
el îmi întinde o fâșie de cer,
răvășit.

Abia începusem să cred
și tu mă întrebi,
dintr-o nouă tăcere,
dacă m-am risipit...

POEMUL

Încerc să așez câte o inimă
în fiecare literă a poemului,
acolo unde liniștea
este premergătoare iubirii,
unde centrul de greutate

ne eliberează spiritele,
treaptă cu treaptă,
până la tăcerea dintre cuvinte.

Pentru rugăciune,
mă veți găsi în aerul
care umple ferestrele,
doar ascultând chemarea,
cu propriile voastre băți
ale inimii...

BUNA VESTIRE

Întind mâna
peste vremea semințelor
încolțite în chihlimbar,
cu un pas mai înainte,
îngerul vede umbra femeii
peste iarba cosită
și lumina lichidă
din cuvintele pline de har.

El îi va spune
că, din ziua aceasta,
Cuvântul va rămâne,
o vreme,
cu ea să rodească
din lumină-n lumină,
țesută cu straie de crini,
fața lui îngerească.

Întind mâna
peste vremea semințelor
și un înger
stă să-nflorească...

NIMIC

Acesta este nisipul
clepsidrei mele,
cea mai tragică
formă de încolonare
a nimicului

Tot ce este real
mă amenință,
din neant,

ca un cuțit
golit de semnificație
în fața oglinzii.

Tu ai primit dreptul
de a suferi,
de a fi fericită
și de a rosti
în marile catedrale,
tăcerea.

Nu știi
dacă ai învățat
pe dinafară plânsul,
respirația
gură la gură a nopții,
nimicul...

LĂCRĂMIOARE

Curg clipele
pe bolta stelară,
parcă sunt râuri
întrupate în ploi,
se sprijină cerul
pe corzi de vioară,
ploaia râde și plânge
în noi,

Țin ochii închiși
și văd mai departe,
mugurii vin din moarte
precum mieii în crâng,
un zvon nenăscut
suflarea desparte,
crinii țin roua-n potire
și plâng...

Trăiesc mai multe vieți
deodată,
aud bătăile inimii-n lut,
curg clipele
de pe bolta înaltă,

vioara de lemn
lăstărește-n pământ...

CERCUL

Prelungire a gândului,
cuvântul nerostit,
respirația tăiată a materiei,
ritualul mâinilor
sculptând pasărea,
zborul.

Totul este un cerc.
Dincolo de marginile lui
nu există întoarcere...

PREMONIȚIE

Ca un desen pe nisip,
visele încep să renască
acolo de unde pleacă durerea
și brațele își caută dedublarea.
Știu că un șarpe
ar putea tăia măruș în două
și singurătatea s-ar putea
întinde
ca o pată de sânge
într-o picătură de rouă.

Înainte ca eu să mă nasc
răsărea, în fereastra de lemn,
luna nouă...

CUVINTE

De prea multe ori
cuvintele nerostite
nu mai duc nicăieri...

În spatele zidului
tăcerea întemeiază icoane
și altare de fum,
clipele trec în liniște,

precum umbra păsării
care învață plutirea.

Dacă mi s-ar îngădui
să rămân înlăuntrul,
aș rupe eu însumi
acest labirint,
ca un orb
care aprinde lumânări
de ceară curată,
dăruind fiecăruia
dintre semeni,
lumina...

METAMORFOZE

De cele mai multe ori
zidul vorbește cu mine,
mă așteaptă să deschid ochii
ori să-i închid,
pentru el, piatra
este piatră de temelie,
de sub care pândește
șarpele casei, perfid.

Între mine și zidul de piatră,
lumina,
cheamă păsări și fluturi, și
flori,
un licăr de viață a prins
și grădina
când vântul aruncă petalele-n
nori...

Doar copilăria mea
a rămas în ogradă,
un salcâm își întinde floarea
pe drum,
măine, pietrele zidului
or să vadă,
cum se scurge viața din el,
ca un fum...

Cornel PĂUNESCU

NOTE DE CĂLĂTORIE OLANDA

Asociația topografilor europeni a decis ca în primăvara anului 2025 să ne întâlnim în orașul Amersfoort, Olanda. În 2020 Conferința Federației Internaționale a Topografilor ar fi avut loc la Amsterdam, dar din cauza covidului întâlnirea s-a desfășurat online. Nu sunt un fan al acestor întâlniri. A „ieșit” ceva, dar nu pe gustul meu. Făcusem un plan de vizitare ale Olandei, Belgiei și Luxemburgului., dar nu am putut îndeplini programul. Acum, în 2025, aveam ocazia să văd o mică parte din Olanda. Timpul nu mi-a permis o vizită mai lungă.

Am vorbit cu soția și am decis să vizităm Rijksmuseum. Am intrat pe internet și am luat bilete pentru ziua de miercuri, 7 mai, la ora 12.

Întâlnirea de la Amersfoort era programată pe 8, 9 și 10 mai. Ne-am decis să plecăm pe 6 mai, în zori. Inițial, voiam să închiriez o mașină acolo, dar toți aceia care mai vizitaseră zona mi-au spus că este mult mai bine să iei trenul și mijloacele de transport în comun. Nu credeam, dar am decis să încerc. Eu și soția am avut marea surpriză ca la aeroport să nu fie coadă la controlul de securitate. Din fericire funcționau două zone separate și am trecut de acestea în doar câteva minute. Erau scaune puține la poarta de îmbarcare, mulți stăteau în picioare. Noi, ajungând de vreme, am avut loc.

Am ajuns la Amsterdam fără probleme. Mă pregătisem, așa că știam exact cum să procedăm. Cu toate acestea, am încurcat liniile și am pierdut prima legătură către Amersfoort. O călătorie de circa jumătate de oră pentru cei peste 40 de kilometri între cele două orașe. Multă câmpie verde, câteva vaci pe pășune. Mă așteptam să vedem mult mai multe, după cum

citisem pe internet. Am ajuns la timp în gara Centrală din Amersfoort. De aici am luat autobuzul către Mercure Hotel Amersfoort Centre unde aveam rezervare. Am trecut strada și am ajuns. Din fericire, deși era devreme, camera noastră era gata să ne primească. După câteva minute am coborât, pregătiți de o vizită în orașul în care abia poposisem. Orașul medieval la doar câteva sute de metri ne-a atras privirile de la fereastra hotelului. Un râșor pare a fi coloana vertebrală a cetății. Am ajuns la Koppelpoort, una dintre porțile de intrare. Construită în 1425 făcea parte din al doilea zid de apărare al burgului. O altă poartă, cea de sud, denumită Monnikendam nu este la fel de spectaculoasă, dar poartă aceeași amprentă. Poarta Kamperbinnenpoort, cea de a treia, se află de asemenea în zona veche.

Am admirat străzile cu iz medieval, clădirile din cărămidă, lipite una de alta. O adevărată bijuterie arhitectonică, unică prin personalitatea pe care o degajă. Am mers mai departe și am ajuns la biserica Sfântul Joris. Ușa deschisă

ne-a permis să intrăm și să admirăm stilul gotic. Turnul a fost construit în anul 1248. Biserica a fost mărită în decursul timpului. Ca toate bisericile din zonă, inițial au fost folosite de preoții catolici. Odată cu reforma au devenit protestante. Picturile au fost acoperite cu un strat de var iar statuile au fost scoase. Locul altarului a fost luat de amvonul din care preotul poate predica. M-a surprins faptul că, la majoritatea bisericilor, în vârful crucii stă un cocoș. Am aflat că este un simbol al trezirii, veghei spirituale și al pocăinței, dar și o aducere aminte a slăbiciunii umane și a iertării divine. El veghează de pe înălțime ca semn pentru credincioși, să rămână treji în credință.

Am intrat și pe strada Muurhuizen, considerată reprezentativă pentru oraș. Fațada unor case este ușor înclinată spre stradă sau către spate. Nu am înțeles de ce!

Era destul de frig, așa că am renunțat să vedem alte obiective, am intrat într-un un res-

taurant și am mâncat tradiționalele lor chiftele care nu prea mi-au plăcut. După aceea am revenit la hotel. Nu am intrat în niciun muzeu, deși părea tentant.

A doua zi, plecând devreme, am mers în Amsterdam, după micul dejun. La ora 12 aveam bilete la Rijksmuseum. În gară am luat un tren spre Gara Centrală din Amsterdam, dar traseul a fost diferit față de cel de ieri. Multe localități, cu câmpii și opriri ale trenului foarte dese. Timpul petrecut în tren a fost aproape dublu, dar nu ne-a deranjat. Gara uriașă ne-a captivat! Am încercat să o vizităm pe toată. Ieșirea principală dădea spre centru, cealaltă ducea spre un lac (așa credeam, dar, privind harta, am constatat că era un canal care lega marea cu marea). Ca orice turiști respectabili am poposit la o cafea, apoi ne-am făcut curaj și am ieșit în frig și vânt. Am reperat două biserici apropiate. Prima, Biserica Oude Kerk („Biserica Veche”) este cel mai vechi edificiu din Amsterdam, cu o istorie ce începe în jurul anului 1213, când a fost construită, inițial ca o capelă de lemn. În 1306, a fost sfințită ca biserică de piatră de către episcopul de Utrecht, avându-l ca patron pe Sfântul Nicolae. Construită în stil gotic, biserica a evoluat de la o hală romană la o bazilică gotică, fiind una dintre cele mai impunătoare construcții ecleziastice din Europa de Nord. Tavanul este din lemn. Cu cel mai mare plafon

medieval de lemn din Europa, realizat din stejar estonian datând din 1390 oferind o acustică excepțională. Pardoseala are morminte. Întreaga podea este acoperită cu 2.500 de pietre funerare, sub care sunt înmormântați aproximativ 10.000 de cetățeni ai Amsterdamului, inclusiv soția lui Rembrandt, Saskia van Uylenburgh. Uităndu-ne după turlă, am găsit și a doua biserică, De Nieuwe Kerk („Biserica Nouă”) unul dintre cele mai importante monumente istorice și culturale din Amsterdam, situată în centrul orașului, pe Dam Square, lângă Palatul Regal. Lucrările au început în 1380, iar biserica a fost sfințită în 1409, fiind dedicată Sfintei Maria și Sfintei Ecaterina. Este construită în stil gotic, cu adăugiri neogotice realizate în perioada 1892–1914. Ca și cu alte lăcașuri de cult, din 1578, în urma Reformei Protestante, a trecut de la cultul catolic la cel reformat. De Nieuwe Kerk a fost locul de investiție a monarhilor olandezi, inclusiv a regelui Willem-Alexander în 2013.

În piața Palatului, denumită piața Dam, am văzut Monumentul Național (în olandeză: Natio-

naal Monument). Este cel mai important memorial din Țările de Jos dedicat victimelor celui de-al Doilea Război Mondial și conflictelor ulterioare. Inaugurat pe 4 mai 1956 de regina Juliana, monumentul servește drept loc central pentru comemorarea anuală a Zilei Naționale a Morților (Dodenherdenking), care are loc pe 4 mai. Coroanele de flori, proaspete, dovedeau că sărbătoarea este celebrată an de an.

Se apropia ora 12 așa că am pornit spre Rijksmuseum. Telefonul ne-a informat ce tramvaie merg acolo și cât avem de așteptat. Am ajuns ușor. La intrare, am prezentat biletele pe telefon. Scanarea refuza să citească biletele. După câteva încercări ratate ne-am dat la o parte și am văzut cu stupoare că pe telefon ne arăta că am rezervat bilete la un muzeu din Melbourne. Din fericire se găseau bilete la intrare, așa că am reușit să trecem de poartă. Câteva zile după aceea am tot primit mesaj să apreciez vizita la muzeul din Melbourne.

A fost între-adevăr o experiență deosebită. Mi-a amintit de muzeele care m-au impresionat: Palatul culturii din Iași la 19 ani, Petrodvoreț la 36 de ani, Versailles la 45 de ani. Nu pot spune ce

m-a impresionat mai mult. Sălile foarte bine aranjate, explicațiile în fiecare sală regăsite pe cartoane scrise în limba engleză sau olandeză, amabilitatea personalului. O bucurie pentru ochi. Aș putea pune fotografia Rondului de noapte a lui Rembrandt sau a picturii Lăptăreasa de Vermeer, dar se găsesc pe internet la o calitate mai bună decât redă aparatul meu de fotografiat. Rijksmuseum din Amsterdam este cel mai important muzeu național al Țărilor de Jos, dedicat artei și istoriei olandeze. Muzeul a fost înființat în 1798 la Haga și mutat la Amsterdam în 1808, inițial în Palatul Regal. Clădirea actuală, proiectată de Pierre Cuypers într-un stil neo-gotic și neo-renascentist, a fost inaugurată în 1885.

Am vrut să intrăm și la muzeul Van Gogh, dar nu am mai avut același noroc. Trebuia programare cu mult înainte. Am revenit în piața Palatului regal și am decis să vizităm palatul. Clădirea a fost construită între 1648 și 1655 în stil clasicist olandez și a fost ridicată pe 13.659 de piloni de lemn, necesari pentru a susține structura pe solul mlăștinos al Amsterdamului. Louis Bonaparte a transformat-o în palat regal. Am fost impresionat, de statuia lui Atlas cea care mi-a atras privirea. La fel mobilierul, decorațiunile.

Am mai avut timp să facem o plimbare cu șalupa pe canale, timp de o oră. Am avut căpitan o doamnă foarte drăguță. Am admirat clădirile de pe margine, asemănătoare ca stil. Am aflat că unele clădiri sunt un fel de duplex, construite pentru surori, frați, familie și erau date ca zestre. Este o legendă urbană cu bază reală. Familii bogate din secolele XVII–XVIII construiau astfel de case pentru două surori sau doi frați. Era o formă de zestre imobiliară sau o modalitate de a ține familia aproape, fără a pierde independența. De multe ori, casele aveau și inscripții identice sau inițiale ale celor două surori pe frontoane. Într-un oraș comercial ca Amsterdam, unde zestrea putea fi teren, artă sau aur, o casă era un simbol major de statut social. Unele povești vorbesc despre părinți care construiau două case identice pentru a nu genera invidie între fiice. În alte cazuri, soții ai surorilor construiau casele una lângă alta pentru a consolida alianțele de familie și afaceri. Pe canalul Herengracht, se pot găsi câ-

teva exemple de astfel de „case-soră” (uneori numite și „geamănă” sau mirror houses). Acestea se recunosc prin design identic, simetric, dar sunt două clădiri complet separate funcțional. Am văzut și cel mai mic spațiu folosit ca locuință: un loc minuscul între două case alăturate.

O altă ciudățenie: am aflat că unele șalupe au fost transformate în locuințe. Familii întregi preferă să locuiască pe apă.

Cum Olanda este țara cașcavalului, am intrat într-un magazin destinat doar acestui produs. Am cumpărat câteva exemplare, prea arătau apetisant.

Am terminat turul și am revenit la gară. Deja eram familiarizați cu trenul, nu am mai avut ezitări. Garnitura în care am urcat avea destinația Munchen, cu oprire în Amersfoort. La Simpozion am avut o mică excursie, dar nu a prezentat interes turistic.

Ce doresc să menționez este folosirea bicicletei. Probabil că nu există locuitor fără un asemenea mijloc de transport. Au piste în orașe (urbane), dar și între orașe. De asemenea trenurile. Foarte dese și cu destinații diverse. Cred că nu există localitate în Olanda care să nu aibă legături zilnice și periodice cu

capitala. Mijloacele de transport în comun atât în Amersfoort cât și în Amsterdam vin conform timpului anunțat în fiecare stație. Nu sunt aglomerate, poți avea un loc oricând. Probabil că din acest motiv circulația cu mașinile este lejeră. Nu am văzut ambuteiaje, claxoane, înjurături sau alt gen de manifestări. Mult prea civilizat pentru a fi pe gustul nostru. O experiență plăcută, care ne demonstrează că se poate și altfel decât la noi...

Gabriela BOTICI

Neputință

Acum câțiva ani
o zăream doar ca pe o umbră
împletită în pașii străbunicilor mei
apoi a bunicilor și a părinților.
Se ținea de trupurile lor
ca o hienă flămândă
ca o promisiune murdară.
Avea gust de pământ
de întuneric și de frică.
Astăzi îmi bate mie în geamul gândurilor.
Fiecare bucurie vine însoțită
de bătaia surdă a degetelor ei.
În zilele senine am văzut-o
înfășurându-se pe limbile ceasului
trăgând timpul să alunece mai repede.
Uneori se agață de filele calendarului
și sare peste zile.
Numai când plouă stă liniștită.
Respiră adânc în spatele perdelei dintre lumi.
Mă urmărește ca o ceață densă și rece.
Îmi urmărește fiecare mișcare
cu același calm
cu aceeași față pe care nu se poate citi nimic.
Este actorul perfect.
Nimic nu-i trădează intențiile.
Nimic nu o doboară.
Așteaptă.
Întotdeauna așteaptă
următoarea victimă.
Nu-i port ură
nici frică
doar un respect ciudat
născut din neputință.

Anatomia clipei

Mi-ai descusut înțelesurile tăcerii
până la rădăcina

acelei clipe
ce susținea iluzia ființei.
Degetele tale pluteau pe contururi de gând
ca niște întrebări
uite de zei
și ne cufundam
în ecouri de concepte
filosofi jucându-se cu haosul
într-un labirint de sensuri volatile.
Pâinea noastră
cea de toate zilele
ne hrănește
în căutarea unui adevăr
care să nu se dizolve
contemplându-ne
fără să știm dacă suntem
idee
reflexie
sau doruri refuzate.
Suntem
cioburi de lumi uitate
gânduri suspendate
înaintea consoanelor.
Va rămâne doar
tăcerea ce își plămădește
visele în lut.

Sonet CLXII (Lemnul)

S-a așezat doar limba mută pe scaunul
sculptat în mine,
nu am crezut că el va ține răceala ei, vocea-i
pierdută.
N-am niciun loc, acum sunt pline de amintiri
ce nu-mprumută
din al lor glas. Tăcerea, slută, asmute doar
printre destine,

dorința ei, cu voci meschine, încearcă iar
trista dispută,
ș-apoi, parșiv, atent impută tot ce a fost, apoi
revine,
și mintea mea, de dor pierdută, pierde ușor
clipe blajine,
printre năluci, printre angine, țesute-n
gânduri de cucută.

Sub cerul orb, brăzdat de frică, muțenia din
țel m-abate,
mă prăbușesc în zile plate și mă ascund în
clipa mică,
iar Eul meu nu mai înspică, ci pierde doar
intensitate.

Dar lemnul viu, cu raze late, în liniște, își mai
ridică
pădurea lui și, fără pică, printre trăiri
nemutilate,
mă naște iar, căci doar el poate să-mi scoată-n
drum un as de pică.

Sonet CLX (Obiecte)

Pe raftul vitrinii amare, când urmele umbrei
uitate,
cu dorul de azi vor răzbate, durerea, prin zori
viitoare,
va naște doar frunze uscate și tot ce nu poate
să zboare.
Sădește în mine o floare, să-mi ducă tristețea
în spate!

Pahare atent așezate, săruturi purtau fiecare
în timpul cu zilele clare, când viața avea
libertate.

Din poze, sărace-n culoare, priviri estompate
și mate
presară lumină-n păcate. Atunci amintirea
mă doare.

O broșă frumos colorată, inelul cu piatra
căzută,
batista ascunde în cută târzia și ultima pată
din partea candidă, brodată cu litera astăzi
cernută

de anii ce nu împrumută secunda în huma
săpată.
Când clipa va cere și plată, ființa va fi
nevăzută,
pieri-va în lumea trecută, ascunsă și fără
durată.

Sonet CXLVIII (Lacrima)

Nu pierde lacrima pe vreascuri, pe ce se
frânge, ce-i uscat,
n-o da cenușii, că e moartă, nici fumului
scăpat de ceară,
n-o risipi pe lucruri stinse, pe visuri care nu
mai zboară,
nu plânge ce nu are viață, nici crengi uscate,
e păcat.

Nu o lăsa să cadă-n voie, salveaz-o pentru
înc-o seară
pentru ce-i viu, pentru lumină, pentru un
zâmbet delicat,
n-o risipi pe clipe șterse, pe umbrele ce au
plecat,
reține-o pentru ramul verde, oprește-o
pentru floarea rară.

Căci plânsul e o ploaie fină, e dar ceresc, e
rod divin,
nu îl lăsa în focuri rele ce-n scrum se uscă-ntr-o
secundă,

e strop ce poate să rodească, e cântec viu
dintr-un suspin.

Păstrează-l ca pe o comoară, ca roua-n zori să
te pătrundă,
și lasă-l să te răcorească doar când tăcerea
naște-un crin,
când în iubire încolțește trăirea veșnică,
fecundă.

Sonet CLXIII (Învață-mă)

Învață-mă să mor printre boboci și flori,
cu gesturi tandre, moi, dar spune-mi de-i
firesc
să mă destram în vânt, să las tot ce iubesc,
cânt cei din jur mă cer între nemuritori.

Să pierd sărut nestins, și tot ce e lumesc
tot ce n-am împărțit și nu a prins culori,
parfumul unui tei, bujorii viitori
miracolul din cânt și toate ce clilesc.

Voi asculta tăcut, tot ce mă sfătuiești,
convinge-mă să vreau pe-un țarm
necunoscut,
fără pădurea mea, fără a ști ce ești

uitând de-al meu tărâm în care m-am născut,
și tot ce voi lăsa fără scrisori și vești.
Povara este grea. Tu dă-mi, din Cer, un scut!

Sonet CLVIII (Ar fi?)

Ce ușor ar fi să mori, dacă dragostea n-ar
plânge,
și n-ar scrie peste sânge, cu miresmele din
flori,
dacă iarna n-ar mai ninge, cu pufoșii fulgi ușori,
de n-ar fi aici culori, să îmbraci clipe nătânge,

și nici roua prinsă-n zori, când bujorul îl
atinge,
nici privirea ce deplânge ploaia ce cade din
nori.

Dar când soarele încinge, naște pașii călători
printre astre și viori, și-atunci viața iar
învinge.

Rozele înmiresmate cu petale efemere,
struguri, mure, piersici, mere, gusturi încă
negustate,
fluturii ce pot străbate clipe tandre, de
plăcere,

zborul falnic în tăcere, visurile-n roz pictate.
Doamne, lasă-mi încă toate și mai dă-mi un
strop de miere!
Este greu cuvântul „piere”. Picură-mi și
pietate!

Sonet CLII (Nemurire)

Lumina flăcării divine, petală fragedă,
albastră,
bătaia inimii în șoaptă cu har profund de
preamărire
și farul într-o marea-adâncă, corăbiilor, dând
de știre
căci malul încă mai există, iar rătăcirea e a
noastră

în trupul veșnic prins în lanțuri și în credința
prea subțire,
căci vocile ce strigă teamă, sădesc cuvintele
în glastră,
neancorate-n lanțul vieții, crescând în colț, la
o fereastră,
unde vederea e îngustă, ursita-i doar spre
tânguire.

Respiră astăzi infinitul! Un dans ce sufletul îl
cere,
căci florile-nfloresc pe ramuri ce nu credea
c-or să mai nască
frumosul prins într-o poveste, cu iz de tei și
gust de miere,

cuprinse dincolo de stele, ascunse ca
să-nmugurească,

iar nemuirea ne privește surâsul clipei
efemere,
doar când iubirea împletește, în liniște,
lumea cerească.

Sonet CXLVII (Semne)

Pe strada frunzelor căzute mai plânge-un dor
de verde blând,
copacii goi cu ramuri moarte, lovesc flămând
tot ce-i trupesc
și plouă-n stihurile mele cu stropi de gheață
ce izbesc
suflet firav în prag de iarnă, privirea-n van din
nou, la rând

să cumpere o primăvară cu ochii verzi care
iubesc.
Doar florile nestingherite să-mi izgonească
putret gând,
prea rece și sărac în triluri, cu lacrimi ce doar
plânset vând,
și mugurii ascunși în scoarță, când viul nu
pare firesc.

Se ȧes rumori din frunze hăde când versu-i
trist și răvășit,
și rătăcesc sub cerul umed când bruma crește
nopti cărunte
peste o viață prea confuză, nu știu ce-i bun
sau ce-i greșit,

speranțe mor, dispar în neguri, nasc clipele cu
muchii frânte.
Când trupul caută zănatic o umbră ce s-a
prăbușit

trasez un semn, un an, o rană, o brazdă nouă
pe-a mea frunte.

Sonet CXLII (Fărâma de nemuire)

Fărâma mea de nemuire, constrânsă să
trăiască-n lut,
legată cu un fir sumernic, de-un trup ce-n
palme se răsfiră,
e zâmbetul din viitorul, născut cândva în
vechea spiră,
e mărturia unui cântec, zidit în corpul mult
prea slut.

Lipsit de zborul printre aster, având vederea
ce respiră
doar porția servită-n cadre, cu iz de gol și
disolut,
nimic nu mă conduce-n veșnic, nu are gust de
absolut
decât cuvântul care cântă pe ramul unui tril
de liră.

Doar el mă poartă-n visuri clare, ies din
pereții ce mă strâng,
dizolvă timpul prins în gratii și mă desprind
de pământesc,
pășesc pe drumul ce ascunde, unde tăcerea
paște-n crâng,

lumina și căldura verde, imensul neînvins,
livresc.
lau rima ce-mi dezleagă cântul unui sonet,
din pumnul stâng,
Și o trăiesc ca pe-o minune, corola unui dor
ceresc.

Marin RADA

TABLOUL UNUI ASFINȚIT

Mihaela Poduț Ienuțaș este la a treia carte... Până acum, cititorul a cunoscut-o ca pe o ființă timidă care pipăie cu sufletul „Lumea de sub pleoape”, așa cum se și numește primul său volum de versuri, apărut la Editura Ceconi, în anul 2020.

Ca „Cineva grăbit/ Prin mulțime,/ Împrăștiind/ Același parfum,/ Râzând la fel,/ Ori poate plângând”..., Mihaela Poduț Ienuțaș, de acum poetă în toată legea, dezvoltă, în dulcele stil clasic, câteva acorduri nemuritoare în cea de a doua sa carte de versuri „Romanțe pentru prea târziu”.

Dar cum niciodată nu este prea târziu, iată, aici de față, un mesaj de mare finețe în contextul liricii contemporane, al treilea volum de versuri al său intitulat „Pe prispa unui asfințit” apărută la Editura CECONI, 2022, cu o copertă după o pictură de David Croitor.

Cartea reprezintă ea însăși un tablou plin de semnificații, prin care lumina, pământul, oamenii, viața își duc existența „Acolo pe prispa unui asfințit/ Ascultând lacrima cum pică/ Pe dinăuntru”... Venind parcă din miezul materiei sau de niciunde, poeta se întoarce mereu la același tablou care preamărește clipa de poezie: asfințitul.

„Dintr-un caier de umbre mă voi toarce /Acolo pe prispa unui asfințit”...

Apoi, simțind nevoia să se autodefinească și să-și desăvârșească menirea sa de femeie și de artist, spune: „Voi fi femeia cu multe (...) vieți netrăite/ Cu multe întrebări închise cuminiți/ În casete cu inele de argint”...

Poezia este pentru ea un joc pe care îl inventează, în acel moment, pentru alungarea singurătății: „Păcăleala asta mică mă va face să /Aștept încă ceva/ Poate cerul trecând pe uliță/ Poate râsul tău de copil”...

Încă de la început suntem invitați în universul său spiritual, în care păsările s-au prefăcut în cuvinte, cuvintele în cercuri și stele căzătoare în

noaptele albe, gânduri căzute-n iarbă, de unde se vor auzi, prin fereastra deschisă, greierii...

„Pare că/ Lunatice păsări/ Și mute/ S-au făcut/ Cuvintele/ E un cerc/ Un cerc de nopți albe/ (...)/ Am să-mi înverzesc gândurile/ (...)/ Dar poate treziți/ Se vor auzi atunci/ Măcar/ Greierii/ Și tu vei dormi/ Cu fereastra deschisă”

Poeza derulează în carte o căutare de sine, la care îl îndeamnă și pe interlocutorul său imaginar: „Ascultă-mi descântecul/ Lipește-ți urechea/ De inima mea și/ Apoi/ Va fi bine”.

În fața unor elemente încărcate de semnificații precum lumina, iarba, pământul, viața, cartea este ea însăși o poezie a vieții, în care păsările se hrănesc cu „visuri încă vii”.

„Ochii mei agățați de lumină/ Pierdeau umbre prin cuiburi pustii/ Păsări sure le hrăneau cu/ Visuri încă/ Vii”...

Măiestria versurilor autoarei provoacă pe cititor la reflecții departe de prejudecăți, întregind tabloul ideal al dragostei și al compasiunii: „Am să îți țin/ Tălpile în palmele calde/ Să adoarmă și/ Poate să spună în vii/ Pe unde au fost/ Și de pe care cărări /S-a prins / Pustiul de ele”

Aceste reflecții sunt redată expresiv în gingășia dialogurilor dintre natură și om, mai ales între natură și femeie, ca element al candorii și frumuseții în poezie: „Crescând din ultima tăcere/ Funicile cărau bucăți de suflet/ lască(...)/ Lemn de cruce / Căzută într-o rână/ O pasăre a țipat în întuneric(...)/ Agonic și mut/ Chemându-l pe mâine

*

Dimineața a izbit/ Ușa de perete obosită/ Nu voia decât să/ Tragă draperiile și

Să doarmă/ Dar/ Ochii nu mai aveau/ Pleoape”...

Meditația lirică este îndreptată spre misiunea poetei care, prin contemplare extrage esența, frumosul din lucruri și îl transpune în imagini poetice captivante, pline de culoare și semnificații:

„Acum/ Am să-mi pun îndoilele-n palme/ Și am să le spăl/ Într-un petic de albastru”...

Nu lipsește gingășia jocului în care poeta, asemenea unui copil, rememorează jocul umbrelor la care participă și păsările, și iarba, și greierii, toate puse pe șagă, ca nu cumva să apuce soarele „să plece de tot” și să se termine jocul: „Umbra mea /Punea din spate palmele peste/ Ochii umbrei tale(...)/ Dar/ Nu îndrăzne/ Dacă/ Asfințitul trecea/ Pe lângă ele și/ Le vedea (...)/ Așa că/ Pe vârfuri tiptil a pornit/ Își ținea răsuflarea să nu / Miște norii cumva /Dacă /Soarele apuca să plece de tot/ Ochii cui/ Mai/ lubea/ Și apoi nu ar mai fi / Existat /Nici ea”.

Elementele de decor autentice care întregesc tabloul poetic unde, spre exemplu, luna se aseamănă cu o „Tigaie ruginită agățată de cer”, nu reușesc întotdeauna să alunge tristețea, singurătatea poetei care își găsește, în cele din urmă, modalitatea de a se debarasa de încărcătura emoțională: „Dar măcar sub duș nu/ Te aude nimeni dacă / Cânte fals / Sau dacă / Plângi”

Poeta își conturează o viziune personală originală asupra lumii, în spiritul propriei sale trăiri: „De fapt cerul e o colivie mare/ Pe fiecare stea căzătoare are/ Câte o privighetoare ce își / Cântă lacrima când/ Îi vine rândul”

De asemenea, evocă la un moment dat, în creații de o frumusețe aparte, oameni și locuri

care i-au marcat existența: „Măriuco/ Ții minte cum/ În cimitir creșteau

Cele mai frumoase flori/ De câmp”, sau: „Sunt locuri cu ferigă frântă / Soarele își face culcuș aici// După ce se spală pe mâini/ De fiecare zi/ Roua de pe otăvi/ Uneori mai apucă doar/ Să-și șteargă palmele de genunchii/ Obosiți/ Și adoarme așa ...)

*

Pe dunga dealului/ Printre ferigi bate/ Un vânt pustiu”...

Mesajele, trăirile alese cu delicatețe feminină se înscriu într-o căutare a sinelui, invocând elementele de credință dragi sufletului său: „Ușa aceea puțin lăsată-ntr-o rână/ Cu mirosul lemnului vechi /(... Mâna Maicii Domnului peste vreme/ Și rost/ Apoi pragul/ Pragul acela care o dată trecut/ Începe să dispară”...

Predilectă rămâne pentru autoare tema iubirii, o temă omniprezentă în poezia modernă, iar forma preferată este, de această dată, monologul: „Marea/ Doar nisip și apă/ Alunecă amândouă / Dar/ Poți să o iei de la început /La nesfârșit/ Adică nu chiar/ Doar până când/ Tu însăși devii/ Pulbere și/ Aluneci în neant(...)/ Poate în/ Surâsul unei iubiri”...

Asemenea unui pictor contemplativ, poeta creează tablouri de o frumusețe rară în natură: „Privește asfințitul/ Azi are culoarea ruginei/ (...) peste umbrele lungi/ Cu degete încă încleș-

tate-n lumină /(...)De afară se simte iz de jivină/ Ce adulmecă luna // Știi/ Pumni mici strivesc flori/ De mătrăgună / Un hohot plutește în aerul greu/ Oh/ Nu e decât / O nebună”

Aidoma trenului fantomă care trece cu noaptea, poeta vede viața ca pe încă un călător alergând în neant: „Compartimentele cu lumină obscură(...)/ Noaptea alergând/ Și viața/ Doi călători/ Prin neant”

Iată cum este descris un colț de rai într-un sat românesc, într-o zi, după ploaia de vară: „ploaie de vară/ limpezit/ ochiul imens al cerului/ prispa veche/ mirosul de câine ud/ tinda/ mămăliga fierbinte/ laptele rece și lingura de lemn/ bu-nica/ peste amintiri /curcubeul ”

În general, poezia Mihaelei Poduț lenuțaș se axează pe metaforă și descriere, o descriere ce se remarcă prin detalii. Scrisul ei este istorisirea unui univers spiritual bine conturat, complex și profund, reliefat printr-un tablou liric personal, cald și plin de prospețime.

Poeta are propriile sale viziuni asupra lumii, elementele naturale care o alcătuiesc fiind doar

simboluri prin care se rafinează textul înainte de a se așeza în pagină.

Volumul de față trăiește prin frumusețea imaginilor poetice și a metaforelor atinse de un cromatism pictural. Cromatica poemelor autoarei, inefabilă, este alcătuită din esențe fine cu o notă de neliniște și mister.

„În firul ierbii/ Tăcerea e plâns fără glas”, subtiliază poeta cu sfială, cu oarecare durere, mizând pe jocul cunoașterii de sine, al meditației și al unei inedite stări de inspirație pură.

Încărcătura de esențe este mare atunci când poeta surprinde firul ierbii care își plânge „Cu ultima picătură de rouă / Destinul”.

Sunt unele poezii care pot fi privite ca o singură alcătuire lirică, o metaforă de la început până la sfârșit, stăruind prin inedit și frumusețe: „uneori ierbii îi e frig/ visele au tălpile reci când / o calcă-n picioare/ uneori suflă vânt dinspre lună/ și umblă lupi pe Calea Lactee/ privind galben și urlând a pustiu/ fără glas/ pe dinăuntru/ doar urmele ningându-și peste umbrele prinse în pânze/ de păianjen/ roua e rece/ ierbii îi e frig”

Poemele Mihaelei Poduț lenuțaș nu au semne de punctuație, fiecare vers separând mereu planurile expunerii, mizând pe harul pe care îl au cuvintele de a fi chiar ele materia fluidă, curgere a existenței, cunoaștere.

Măiestria stilistică a poetei cheamă la reflecții păstrând simplitatea, înțelegerea, puterea creației și nu în ultimul rând, meditația lirică.

În ultima parte a volumului său de poezie, autoarea scrie în stil clasic, cu rimă, parcă dorind să reașeze în matca lor, toate cuvintele care alcătuiesc fluxul liric al poeziei.

Misiunea asumată de poetă este aceea de a transpune în limbaj liric imagini poetice captivante dezvoltând o viziune originală asupra lumii, a concepției despre existență, despre credință și viață, despre frumos.

N-am să pot să epuizez nici pe departe multitudinea de simboluri care alcătuiesc demersul liric al poetei Mihaela Poduț lenuțaș și închei aici, lăsând intenționat cititorului, cale deschisă către cunoaștere.

IN MEMORIAM CRISTINA DELEANU

Florian SAIOC

Misterioasele femei

parfum dulceag, parfum de tei
și cel mai scump dintre parfumuri –
cel al frumoaselor femei
spre care duc secrete drumuri

am respirat și eu, ehei,
atâtea-arome îmbătătoare!
ce flori, ce flori sunt, dragii mei,
misterioasele fecioare!

dar n-ai de und' să le mai iei,
nici chiar cu carul de noroc,
fecioarele-s de mici femei
fecioare nu mai sunt deloc

avem, în schimb, femei-femei,
avem femei frumoase-coz,
dar, ah, acea pe care-o vrei
n-ai s-o câștigi trăgând un loz!

eu le voi ști și după moarte
pe toate, dragele femei,
că fiecare are-n parte
perfect, distinct, parfumul ei

mai știu și-o tragică poveste,
să v-o mai spun nu are rost.
femei mai sunt, parfum mai este,
dar – tinerețea mea a fost!

azi nu regret ba nici n-aș vrea
v-am oferit iubirea mea
plăceri tandrețe deseori
și am primit în schimb comori
și nevisate satisfacții
sunt mai bogat ca toți bogații

de viață-am alte orizonturi
și-n suflet duc imense conturi
de dragoste și spre-amintire
vi le las vouă moștenire
că dragi îmi sunt toți cititorii
eu plec spre-albastre teritorii
să fac de dragoste minuni

în alte lumi și-abstracțiuni
de voi departe nu m-aș vrea
că soarele e steaua mea
el este steaua mea-ntre stele
și-o lumina țărâni mele
cum scris îi e luminii sale
și viitoarelor destine
conform geneticii astrale

Iar eu încă

stăteam singur cu iubita –
eram singur deci cu ea –
bă și mă-mboldea ispita
dar credeam că ea nu vrea

începui cu mângâieri
și cu șoapte, cu săruturi

dar și astăzi ca și ieri
ea-mi puneă în față scuturi

ca de friguri scuturați
făr-a ști și eu și ea
ne-am trezit îmbrățișați –
se făcuse că nu vrea!
zorii ne băteau în geam
iar eu încă mai credeam

p.s.: bă nu-i bine să te-ntinzi
nici să stai cu ochii-n grinzi
ca molău – întreaga viață
ea să pice tu s-o prinzi
ca pe-o pară mălăiață

Veniți la mine

după femei – îmi zice muza
ți-a ars întotdeauna buza
ah ce plăceri adâncice-arome
din inima Bătrânei Rome

au foc în vene și-n artere
ba au mai multe pirosfere
mai dulci sunt ca un stup de miere
tot raiul pot să ți-l ofere
au multe –șoldurile sfere
priviri focoase și fatale
mori și-nviezi bă de plăcere
când cad cu sânii pe matală
păcat că pentru mine-s duse
cu tot parfumul lor suav
(ei, na, că m-apucă o tuse)
și le-am apreciat grozav
sunt sfintele delicatase
din scurta-mi viață trecătoare
dar nu-s cât merită-nțelese
de noi bărbații și mă doare
acum mi s-a tocit avântul
curând dau buzna-n nouăzeci
câți ani s-au vânturat ca vântul

și nu s-or mai întoarce-n veci
ei și ce bă, ei și ce dacă
eu nu m-oi spânzura de-o cracă

femei mai blânde-ori mai rebele
primiți omagiile mele
și când vi-i dor veniți la mine
să vă admir să vă răsfăț
am baclavale am amandine
și înghețată am – pe băț
dar duc în suflet o tristețe
și o durere foarte mare
că nu mai am ca-n tinerețe
să vă ofer – și rău îmi pare –
nici whisky-ori vodcă – îmi cer iertare
că nu mai am ce-avui mai tare –
zisei mai tare așa fiindcă
aveam și-o sticlă de palincă
din care beam einamente
din când în când numai cu Ea
fiindcă-avea niște talente
cu care mă înnebunea
trei pasiuni avea beleaua
tutunu-amoru și cafeaua
ba încă una mai avea:
să tragă tare la măsea....

femeile în gura mare
sporovăiau fără-ncetare
când beau doar câteva pahare
– păi dragă-avea pe vremea-aceea –
se-nflăcărează doamna Deea –
ceva ce zăpăcea femeia
era grozav pe-atunci tâlharul
și gâl, turna pe gât paharul –
așa era - devoratoare
era atât de bună tare
că mă lăsa fără suflare –
își amintește coana mare –

ce viață doamnelor ce viață!
și-și mai puneă în whisky gheață
– era-ntrutotul o-ncântare –
constată simplu tanti Tincă –
pe mine parcă mă topi
era mai tare ca palinca
azi nu mai știu cum o mai fi
șopti în taină Măriuca:
putea să găurească nuca!
de groază bă e dacă-ncapi
în gura lor că nu mai scapi
așa-s femeile, mai breze,
înclină să exagereze
ba încă vor exagera
cât timp duc lipsă de ceva...

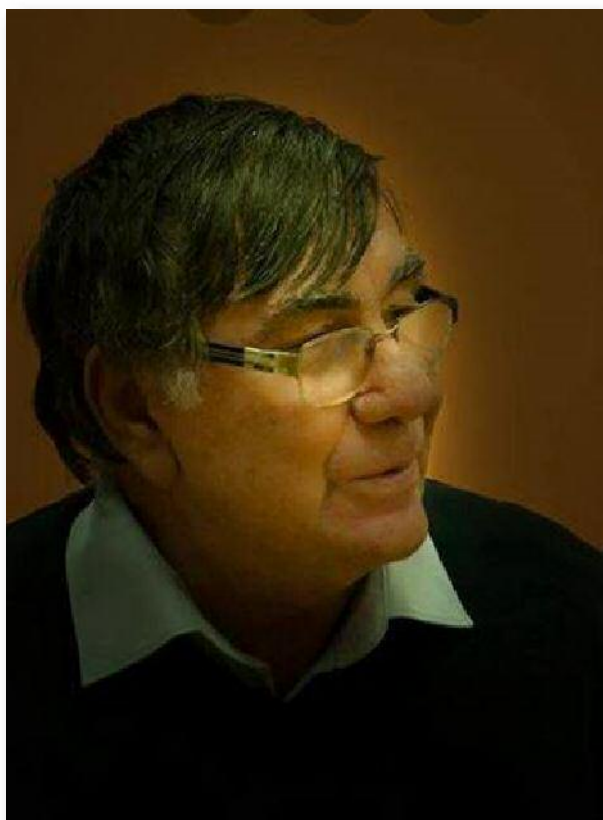
Cântecul lui Costică

de la mine până-n drum
arde un fuior de fum
fumul arde sau fuiorul?
nu bă, arde-n mine dorul
fără fum și fără foc
să-mi prind draga de mijloc
să mi-o culc pe ipingea
să-mping eu să-mpingă ea
când mi-o da eu să-i mai cer
pân' se sting stelele-n cer
să-i las jos picioarele
când răsare soarele
să ne dăm o dată-n roată
să las iarba-nrourată
înc-o dată netăiată
să mai cădem în ispită
să las iarba necosită
nu iubita neiubită
că-i păcat de Dumnezeu
și de draga-mi și de eu
că-i pup ochii și sprânceană
eu Costică lui Ileana
și-o las răului de coasă
să ne mai iubim și-acasă
acasă pe lepedeu
că nu este lucru greu...

Cumințirea

eu de copil am fost zurliu
eram precum argintul viu
apoi am fost un păcătos
mă rog, iubeam ce e frumos,
adică foarte multe ore
iubeam fetele majore
și care se lăsau iubite
ba chiar doreau să mă devore
erau ca niște carnivore –
irezistibile ispite
păi ce, la douăzeci de ani
îți faci din dragoste dușmani
una – am trăit nenorocirea –
m-a spart aproape cu privirea
mai ascuțită decât dalta
că m-a văzut la braț cu alta
mă prinde singur și mă toacă:
„ți-a fost prietenă de joacă?
ce joacă mă, te joci cu ea
pe dușumea sau pe saltea?”
ca după plânset și suspine
să tabere din nou pe mine
de parcă-ar vrea să mă aspire
pe urmă-ncepe să se mire
cum a crezut că-s eu în stare
s-o schimb „cu aia-o arătare
când eu, zi tu, lua-o-ar gaia
sunt zână mă pe lângă aia”
mă mir și eu și zic, nu tac:
vezi, mie zânele îmi plac
și dau s-o dreg – dacă mai ține –
adică zânele ca tine
dar timpul trece nu mă minte
că m-a făcut băiat cuminte
pe lângă mine zile ore
trec zâne zvelte noi majore
și capul meu umil se-upleacă
îmi zic zâmbind, ci nu disper
să treacă dragele să treacă
că n-am ce să le mai ofer...
conform geneticii divine

Ion Toma IONESCU

A cincina noapte. Maria (Fragment din romanul în pregătire *Ferma Gușterilor*)

Costel Dichis a părăsit-o curând pe Maria. Treceau tot mai rar în ultima vreme pe la noi și-i vedeam atunci pe vecinii și prietenii noștri, perechea frumoasă și realizată cu care ne mândream, cum deșirau amândoi trăgând la două capete de un fir de lână dintr-o vestă subțire, ce nu-și mai găsea rostul în casa lor, înfășurând fiecare lâna pe ghemul lui.

– Împletesc două perechi de șosete, să ne rămână câte una la fiecare, să nu zică el că am fost și a dracului, și hapsână! Într-o săptămână Costel s-a mutat.

Maria, și-a păstrat apartamentul o vreme. Trecea în continuare pe la noi ca o floare, nu părea să fie afectată. Brava! Voia să schimbe câte ceva în viața ei și ne trezeam seara bătând la ușă cu o sticlă de coniac în mână și chef de vorbă. Începuse să bea sau nu remarcasem eu până atunci. Îi intrase în gând să plece de la școala unde era profesoară și voia să se înscrie la o altă facultate, să o ia de la început. Oana mea încerca s-o temperze, s-o aducă cu picioarele pe pământ, zicându-i că face cea mai mare greșală.

– Oana dragă, vreau să simt că sunt vie, cât încă nu e prea târziu!

Cea pentru care o părăsise până la urmă Costel(o chema tot Maria), era avocată, dar nu profesa. Investise într-o afacere, avea un local, librărie și bar(se făceau aici lansări de cărți, actorii piteșteni aveau săptămânal lecturi publice, pictorii își expuneau lucrările, iar muzicienii încropeau recitalurile lor de pian și violoncel). O idee cam năstrușnică ce o plasa în cercul ei rasat de avocați, judecători, actori. scriitori și artiști, cumva în postură de slujnică sau patroană a artelor. Îi plăcea să se folosească de amândouă titulaturile.

Se sacrifica pentru intelectualii piteșteni, oferindu-le un spațiu de joacă. Savura însă când cineva i se adresa cu “doamnă patroană”. Se vedea de la o poștă că era doar într-o perioadă de tranziție, un provizorat care-i mângâia orgoliul... Doar cârciuma o mai ținea încurcată.

Nici ea nu înțelegea prea bine de ce se le-gase la cap și cu doctorul Dichis atât de repede, mai ales că el se arătase și puțin gelos pe Dan, fostul soț. Divorțaseră dar nu-și împărțiseră bunurile, nu hotărâseră ce vor face cu cârciuma și zilnic erau văzuți împreună toți trei. Începuse lumea să creadă că ar fi vorba de un triumfi conjugal, dar nu era limpede pentru nimeni care e partea vătămată. Cert e că la cârciumă ținea mai mult ea decât Dan, iar Costel despre cârciumă nici n-ar fi vrut să

audă, dar nu voia să-i lase singuri, parcă se înțelegeau tot mai bine de când divorțaseră.

Nu-l vedeam pe Costel, cu Mercedesul-Benz E-Class parcat în fața localului să țină pasul cu partenera. Nu-l vedeam nici măcar șofer al ei de cursă lungă, cu tot directoratul lui de clinică și în consecință fără grija banilor. Afacerea LOR nu era tot timpul profitabilă și la o adică o eventuală sponsorizare din partea lui era mai la îndemână decât un credit bancar.

În afară de haine și mașină, un singur obiect adusesese cu el când se mutase din vechea locație. Ceasul de perete cu pendul și lanțuri de argint cu trei greutateți, pe care eu i-l făcusem cadou. Îl adusesem de la Viena la cinci ani de la căsătoria lui cu Maria. La divorț Maria nu a vrut să-l păstreze. „Să-ți cânte ție la cap să-ți aduci aminte la fiecare oră ce-ai pierdut!”

Când a vrut să-l fixeze la parter în librărie între rafturile cu cărți, l-a scăpat din mână prilej de a fi avertizat cu un zâmbet larg de noua lui iubită:

– Ai grijă să nu fie un semn rău! Nu găsisese încă un chirurg de ceasuri care să se încumete să-l opereze pe cord deschis și să redea ticăitul mecanismului acela învechit și acordurile melodiei ce se declanșa din oră în oră de mai bine de o sută de ani.

Îl găsisem la Viena într-un magazin cu tablouri și obiecte de artă în care intrasem întâmplător, după ce îmi cumpărasem arma de vânătoare. Și cum se nimerise fix ora patru am auzit din pendul melodia aceea ce se mănă atât de mult cu melodia pe care-mi plăcea să dansez cu Maria, când aveam prilejul. Mai aveam în portofel ceva euro, nu mi-am dat seama că aş putea avea probleme la vamă. La intrarea în țară însă, vameșul român mi-a cerut doar hârtiile ce însoțeau arma de vânătoare.

Ca o pasăre exotică doamna patroană tânjea demult în sinea ei după ținuturi mai calde.

*

Oana se enerva și la un moment dat pleca la culcare.

– Ce-ți trebuie ție dreptul?... Merită deșteptul ăla de Costel să-i demonstrezi ceva? O faci din gelozie!... Dacă e ea avocată vrei să-i arăți că poți fi și tu la fel?

– Nu lui, eu mie vreau să-mi demonstrez că trăiesc și-mi pot lua viața de la-nceput. Ascultând-o, o încurajam cumva. La capacitățile intelectuale, la încăpățânarea ei nu mă îndoiam că dacă și-a pus în gând cu siguranță va și reuși. O și vedeam contrazicându-se cu profesorii la seminarii pe teme de dreptate și drept. Mai dificil din punctul meu de vedere era de închipuit relația ei cu studenții, cu asalturile lor colegiale, naive.

Arăta bine Maria, încă era un fel de regină a nopților, răspândea în jur parfumul unor plăceri misterioase pe care le ferea mai nou de lumina zilei.

Știam de la ea, o simțisem adesea personal în plăcerea de a conversa privindu-mă fix în ochi, trecând dincolo de ramele groase ale ochelarilor și înotând acolo ca într-un golf cu ape calde și liniștite. Știam de la ea, mă repet, că nu o atrăgea într-un parteneriat lipsa de experiență și aventura tinereții înflăcărâte și fără minte. Vroia să se simtă protejată, ocrotită, ascunsă în ruginiul cuminte al frunzelor pastelate, când fructele coapte mustesc și dau în alcooluri pentru cunoscători... Probabil de-aia se cuibărea toată în sufletul meu când abia de ne atingeam mâinile.

Doar mie îmi povestise odată despre legătura gata să explodeze de la școală între ea și directorul Impolitic. De fapt acesta era adevăratul motiv pentru care voia să părăsească învățământul. Un om ireproșabil, nu fusese căsătorit niciodată, se lăsase sedus intrând în jocul ei cu sinceritatea unui orb care bâjbăie în propriul lui întuneric. Numai că stătea între ei diferența de 30 de ani.

Directorul se gândea serios să-și facă dosarul de pensionare decât să devină subiect

de bârfă, tocat mărunț în cancelarie când niciunul nu era de față. Firescul ar fi fost, ea provocase situația și tot ea ar fi trebuit să fie cea cu capul pe umeri care să stingă focul.

Într-o seară s-a urcat în mașina ce i-o făcuse cadou de ziua ei Costel, un Sandero Stepway Gri Megalithe. El spera astfel să-și mai șteargă din păcatele cele multe. Nu bănuise că o va părăsi curând. Reușise să-și ia carnetul greu după a treia încercare. Costel o anunțase de dimineață că are de făcut o gardă, una din gărzi care se îndeșiseră în ultima vreme. Își păstrase obiceiul de a face gărzi și după ce fusese numit director de clinică.

Gândul a fulgerat-o dintr-o dată, nicidecum ca să se răzbune. Amurgise deja afară. Nu avusese ocazia să meargă cu farurile aprinse aflându-se la volan. Era o noutate pentru ea. Pe deasupra nu-și clarificase ce vrea de la omul către care pornise.

Gata - gata să intre într-o căruță ce avea ochiul de pisică reflectorizant acoperit de o pală de fân ce atârna să se împrăstie pe șosea. O lună mare și galbenă tocmai ce îi apăruse în stânga printre copacii ce străjuiau drumul pe o porțiune rămasă fără asfalt. Urducăiala a avut darul să-i reanime concentrarea și în ultima clipă a evitat accidentul.

Zi cu ghinion. Avusese și în cancelarie un mic incident. Impolitic, erau singuri, stătea pe scaun în fața ei la o masă, urmărind cu degetul arătător conturul literei M din podul palmei Mariei. Nu apucase să-i spună ce voia să-i spună când s-a deschis ușa și a apărut madam Dușa profa de engleză.

– Bine că veniși madam Dușa, ia să vedem la dumneata apare litera D, semnul grafic al numelui în palmă, că la Maria apare în clar litera M. Întinde mâna aici pe masă! Madam Dușa era o femeie mai grasă... Nici urmă de literă în palma ei.

– Litera D a numele meu o păstrează în palma Lui, numai Dumnezeu! Mulțumită că

găsise un așa răspuns, nu și-a mai pus problema nefirescului atitudinii celor doi când a intrat în cancelarie...

A oprit la poarta din fier forjat pe care Costel i-o arătase altădată, din Mercedesul lui ce-și încetinise mersul pe porțiunea de șosea neasfaltată, cu sufletul încă tremurând de ce era să i se întâmple.

„Uite, vezi casa asta la roșu, neterminată, e a Impoliticului tău. Stă așa de treizeci de ani. Stabilise deja căsătoria în sat cu fata primarului, același primar pe la care o să trecem și noi acum și o să oprim cinci minute. Am o treabă cu el. În săptămâna dinainte de a fi mireasă fata primarului, familia a găsit-o spânzurată în grădină de creanga unui nuc. Nu s-au aflat niciodată motivele adevărate, legenda spune doar ce vrea ea...”

Împinse poarta care nu era încuiată. Curtea năpădită de bălării, părea mai repede să fie a unei case în care se întrerupsese dintr-un motiv anume viața. Bătu la ușă și intră fără să aștepte răspunsul. Impolitic se ridicase în picioare din fotoliul de la televizor și uimit, abia reuși s-o cuprindă în brațe să nu cadă, agățată de umerii lui, cu lacrimile șiroind într-o descărcare nervoasă. După ce se mai liniști reuși să-i povestească despre cumpăna pe care o evitase în ultimul moment.

Se așezară pe pat, un pat simplu cu tăblii sculptate și cadru din lemn care o stânjenea la picioare. Rămăsese cu mâinile în mâinile lui, le simțea tremurând sprijinite pe genunchii ei ușor dezgoliți. Mariei încăperea i s-a părut prea străină și prea rece. Îndreptându-și ochii limpeziți de lacrimi în jos către mâini, își dădu seama că imaginea aceea și ciudățenia acelor clipe, nu produsese în sine nicio scânteie și în mintea ei de femeie, realiză dintr-o dată că știe ce are în continuare de făcut. N-a stat mai mult de zece minute. L-a luat la plecare în brațe pe Impolitic și l-a sărutat pe obraz. Știa amândoi că se eliberaseră.

Mihaela

PODUȚ IENUȚAȘ

Îmi amintesc doar valea cu malul rupt de copite

Mâlos și abrupt înspre firul de apă
Tufele de măceși sfârtecând pe partea cealaltă
zăduful
Și muștele albastre mi le amintesc

Ciudat cum am uitat drumul până acolo
Și dincolo până-n satul de sus
Pe care-l respira o pădure de fagi
Și avea gust de jir încolțind

Toamna caldă își sumesese poalele și râdea
Trecea desculță și tulbura apa stropindu-ne
Ne descânta de copilărie
Râsetele noastre zburau funigei

Îmi amintesc doar valea cu malul rupt de copite
Poate prin țepi de măceși trece luna cu grijă și
acuma

Noaptea acoperă drumul dinainte și după
*

Spune-i satului de sub fagi că-l salut

Da

Eu sunt regină în împărăția de rouă
Hotarele ei ajung doar până la genunchii
greierului

Dar de abia pe cântecul lui adorm stelele
istovite de necuprins

Da

Eu sunt stăpână pe oștiri de nimicuri
Pe înfiorări pe mirări pe bucurii și dureri puerile
Dar marșul lor uneori poate să zguduie cerul

Da

În țara mea sunt pereții de umbre
Numai ca soarele să știe că este
Dar m-am zidit doar pe mine în ei
Fiindcă eu sunt regină
Chiar dacă în împărăția de rouă

Cu hotarele ajungând doar
Până la genunchii greierului

Într-o zi

Îți vei plimba vârfurile degetelor
Peste contururile imaginilor tale
Construindu-mi retina
Și ai să te întrebi
Cine au fost umbrele acelea contopite cu soare
Alunecând într-o lacrimă?
Cine au fost și de ce simți durerea fantomă
A părții amputate din tine
De bunăvoie?

Într-o zi

Îți vor înmuguri nevrotic toate sinapsele
Fiindcă nu poți opri primăvara să vină
După iarnă
Și atunci
Ai să mă cauți ram
Pentru umbrele tale contopite cu soare
Înflorindu-mi iarăși
Într-un zâmbet smuls
Unei lacrimi

Bate de amiază ceasul cu plopi

Și fuga secundelor se pierde
 În tremurul căldurii pe asfaltul încins
 Au amuțit frunzele în tușa văzduhului
 Lichefiindu-se parcă
 Și estompând
 Zgura croncănitului de ciori de pe marginea
 orelor
 Cu borne kilometrice ce nu mai reflectă de
 mult
 Realitatea distanțelor

Bate de amiază ceasul cu plopi
 În oglinda retrovizoare o Fată Morgana
 Te cheamă înapoi
 Ca un tic-tac invers
 Imposibil

Mugurii gândurilor pocneau pe ramuri

Mugurii ramurilor pocneau în gânduri
 Nebună primăvară a fost!
 Beată de sevă și clorofilă
 Pădurea legăna liane de umbră și luminează
 Și uneori le împletea în oftaturi
 Fără să știe de ce
 Fără să știm
 Iar timpul ne striga numele pe silabe
 Ecoul venea înapoi
 Cal alb pe potecă purtând prinse în coamă
 Cuvinte scrise pe scoarță de mestecăc
 Pe care le puteai citi doar cu zvâcnetul sângelui
 Dar poate fiindcă
 Mugurii gândurilor pocneau pe ramuri
 Mugurii ramurilor pocneau în gânduri
 Noi le știam deja pe de rost

*

Beată de sevă și clorofilă
 Nebună primăvară a fost!
 Îți amintești?

Vezi tu

Dacă ai închide ochii
 Și ți-ai plimba mirarea
 Pe harta răspunsurilor
 Dintre pleoapa mea stângă
 Lăsată puțin
 Și arcuirea tălpii mele drepte
 Deformând o idee pantoful
 S-ar putea să știi cine ești
 Și eu
 Să mă regăsesc în ecoul tău
 Purtat pe sub curcubeie

Când furtunile ți se odihnesc uneori
 În amiezi
 Și se adapă cu soare
 Stăvilindu-și galopul
 Vezi tu
 Nu trebuie decât să cauți pe hartă
 Drumurile de țară
 (De fapt n-ai să găsești nicio autostradă)
 Și să nu te temi de răscruci
 Oriîncotro
 Sunt tot eu
 Ecou-ți

Cuvintele mele se izbesc de ziduri de umbre

Carnea gândurilor le iese la iveală
 Însângerată
 Și plânge în ele osul tăcerii
 Fluier doinindu-mă
 Ce măiestru știu să cânte la el
 Răspunsurile tale
 Peste toate întrebările mele nepuse!
 Cuvintele mele clădesc ziduri de umbre
 Lângă ziduri de umbre
 Metereze pe care patrulează disperarea păzind
 Însingurări

Se închid porțile cetății

Timpul ridică podul deja
 Câmpul prinde stele în ciulini
 Pașii mei sunt iepuri cu inima bubuitoare
 Săltând prin tăcere -
 Salturi în ralanti pe discul lunii
 Înghițindu-le

Se închid porțile cetății
 Dincolo de ziduri cineva
 Aruncă pe dale un os unui câine
 La cina nimicului cotidian
 E doar un gest reflex
 Câinele orb a rămas
 Și el pe dinafară

Acum adulmecă năuc
 Umbrele iepurilor

Ziua aceasta precum

Respirația întunericului într-o oglindă rece
 Ziua aceasta devorându-mi sinapsele
 Se ascunde sătulă după blocuri acum
 Mârâind
 Ziua aceasta canină
 M-a urmat prin sine însăși întruna

Mirosind a zgură și ud
 Schelălăind înspre semafoarele oarbe
 Complice
 Ziua aceasta o strig
 Căutându-mi urmele în ecouri
 Falangele clipelor ele sunt
 Sap cu disperare în pământ să le ascund
 Pentru mine de mine și de lătrătorul
 Tovarăș

uneori ierbii îi e frig

visele au tălpile reci când
 o calcă-n picioare
 uneori suflă vânt dinspre lună
 și umblă lupi pe Calea Lactee
 privind galben și urlând a pustiu
 fără glas
 pe dinăuntru
 doar urmele ningându-și peste
 umbrele prinse în pânze
 de păianjen
 roua e rece

ierbii îi e frig

Pe scări de amurguri

Unicorni urcau
 În turnul ce ajungea până la stele
 Primiseră pesemne dezlegare
 Să pască vise-n fiecare noapte
 Pe marginea umblatei Căi Lactee

În vârf de turn
 Un porumbel veghea
 În cuibul său din ochiul unui geam
 Și prin vitralii uneori țâșnea
 Un curcubeu să nască printre nori
 În zori când unicornii coborau

Pe sub arcada lui
 Dacă treceau
 Când jocul de culori îi îmbia
 Uitarea coamele le răsfira
 Și-ntorși în lumea ce-n ei nu credea
 N-ar fi tânjit o vreme după stele

Căci
 Vezi mata
 La fiece urcare dădeau vamă
 Unui condor ce turnul străjuia
 Clipele toate prinse de copite-n
 Galopul lor prin umbra mea și-a ta

Drum sub lună

Ivorii degetele dureros mi se împletesc în
 coama
 Amintirii purtându-mă
 Cal orb ce cunoaște drumul sub lună
 Și-și freamătă nara mirosind iarba fiarelor
 Pentru mine cea încă lacomă de mine
 Pentru mine fur și comoară

Din albăstruile înșelătoare flăcări
 Dimineața îmi crește
 Nălucirea atingerii istovire se face
 Sub pielea șargului mișcându-se oasele scriu
 Pentru mine cu semne ciudate
 Hărți spre înapoi sau niciunde

După-amiaza are gust de clorofilă și jilav
 Ochiul dureros mi se întoarce în sine
 Săgetat de arsură când
 Privește în caleidoscopul de gânduri
 Simetrii agresive care cresc și se învârt fără rost
 Un nimic multicolor din bucăți șlefuitându-se în
 mișcare

Îndulcindu-și conturul
 Toată pulberea se adună în colțul privirii
 Stârnind lacrima
 Din care soarbe un miriapod verde trecând
 însetat
 După ce a devorat clipa
 Cu gust de clorofilă și jilav

E colțul acela de suflet

Cu igrasie
 Tristețea și-a lipit obrazul de el
 Un păianjen îi străbate conturul
 Și lasă în urmă-i firele destinului
 Dantelând iluzii
 E lacrima ploii prelingându-și gustul de fum
 Pe hornuri și acolade imprecise de zâmbet
 Și totuși
 E sentimentul de tu
 Și aplecarea mea peste umărul tău

*

În chihlimbarul inelului meu
 Tocmai ți-am făcut
 Un ceai de romaniță
 Și soare
 Vrei?

Ion DULUGEAC

Bivuuac în peretele Văii Albe

Albastrul limpede al cerului era pătat de un punct negru, mișcător, vultur ce își urmărea prada din înălțimea văzduhului, iepurele rătăcit pe pajiștea montană devenind victima sigură a păsării de pradă. Atacul acesteia a fost întârziat de zgomotul pitoanelor și carabinierelor, glasul lor metalic frângându-i elanul, sperind prădătorul din înalt.

Așa era în vremea aceea de instrucție a grupei conduse de Paul. Atunci când treceau alpiști către cabană, se auzea sunetul tânguitor al cântecelor, ce răsună peste întinderea nemișcată a apelor lacului glacial întins pe aproape cinci hectare.

Seara, în timp ce privea florile ce străluceau mai jos, sub picioarele lor. Paul se gândea că făcuse bine să-i includă în grupa lui pe părintele Vasile Bujor, secondat de vajnicul său amic Gelu, admiratorul partizanilor.

— Măi Paule, dragul meu, în seara asta vreau să bem o sticlă de vin bun, pentru bucuria creată fiului meu care te iubește ca pe un frate!

— Părinte, și mie mi-e simpatic Dan, a zis că vrea să fie matematician și muzician!

— Știi cum sunt tinerii de azi, visează, dar soarta decide ce vor face. Sper să învețe bine, că l-a dat de două ori afară din școală pentru că era băiat de popă.

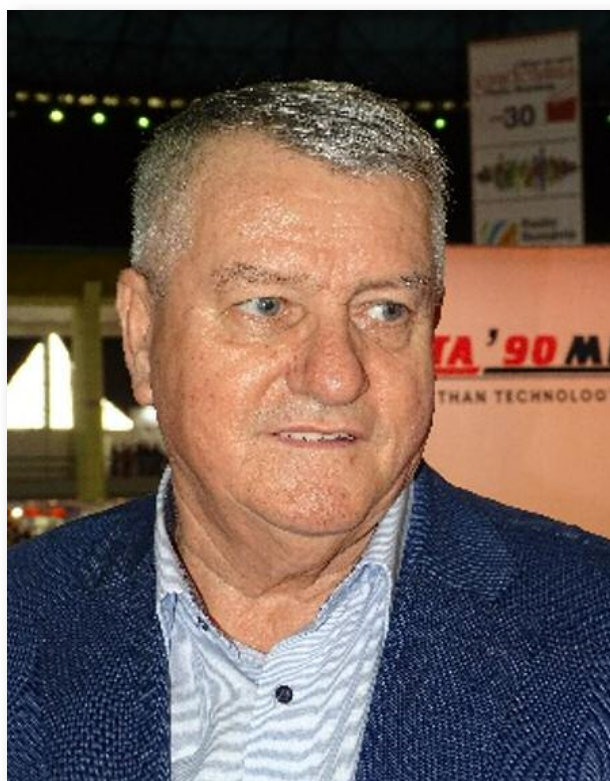
— Văd că e bătaios, sigur va reuși, părinte Ionescu.

— Băieți, peste o oră vă aștept la masă în sala de jos, s-a înțeles?

— Desigur, domnule sergent, sunt hămesit de foame, rosti jenat Poșircă.

— Ție mereu ți-e foame, măi țăran de-al lui Manivelă!

— Domnule Paul, mereu mă comparați pe mine cu boierul Brâncoveanu, că așa este numită familia sa, prin sat. Eu sunt un biet țăran amărât...

— Are dreptate, domnule sergent, este iobag, se amestecă în vorbă colegul său, Ristea.

— Ți-o bag, ție, măi fraiere! Așa să știi, măi... Gheorghe! spuse supărat Ilie Poșircă.

— Lăsați discuțiile, peste o oră în sala de mese, ați înțeles?

— Să trăiți, domn sergent, am înțeles...

— Ce părere ai despre partizanii ăștia, Paule?

— Români adevărați pe care îi respect. Dar ar trebui ajutați mai mult, că au stat prin munți, deseori rămânând să folosească stânele, uneori cabanele de vânătoare izolate, peșterile și, de multe ori, chiar gazdele din sate. Se adăpostesc în fânare, grajduri, șuri de paie, totul ales pentru a feri gazda de implicații, în caz că le găsea cineva urmele... părintele.

— Paule, ai un suflet curat de român și te feliicit, spuse gătit colegul său, părintele Gelu.

— Câte premieri alpine ai acum, Paule? îl chestonă Ionescu.

— Am trei premieri, doar două sunt omologate, a treia nu-i încă! zise Paul.

— Deci ai două, măi Paule, m-ai întrecut, îl contră Mircea Opiș.

— Prima este în anul 1951, în Piatra Craiului, Vlădușca, numită Muchia Grotei, de 4A, făcută

de mine și Sandu Floricioiu, iar a doua tot în 1951, tot în Piatra Craiului, și tot pe Vlădușca, numită Fisura Oblică dintre Țimbale, de 5A, alături de Opriș, Jitaru și Negustoru.

— Tu câte ai, măi Mircea, dragul meu? continuă prelatul să întrebe.

— Am una Fisura Oblică dintre Țimbale, de 5A, făcută cu Paul. Mai am una din următorul an, în Piatra Craiului, pe Valea Vulturilor, Hornul din Turnul Spirlei, 5B, lucrată cu Ciucășel... Și am terminat de curând Materhornul... Și mai am una mult mai tare.

— Dar cel mai tare dintre traseele tale care este, Opriș? interveni Gelu, care se așezase.

— Cred că o să fie, pentru că nu a fost omologat, o să fie în Bucegi, din peretele Coștila, traseul Speranței, de 6B, bătut de mine, cu ajutorul lui Ciucășel și al lui Jitaru.

— Dacă nu-i spuneam lui Sandu Floricioiu să ți-l dea, era al meu și al lui, prietene!

— Traseul Speranței eu l-am făcut. Dar sărind de la o treabă la alta, s-a-ntâmplat, că traseul a fost început de Sandu și de maestrul Paul.

— Sandu dădea examene la facultate, eu nu aveam cu cine lucra, așa că l-am dat ăstuia.

— Știu că Floricioiu, văzându-mă că aveam vână-n mine, mi-a zis într-o luni dimineață: la, hai, apucă-te și termină traseul ăsta, măi Mircea, că ești în forță.

— Primele trei lungimi au fost făcute de noi, dar Sandu a renunțat și l-am abandonat.

— Da, așa este, cum spune Paul. Primele lungimi au fost de ei făcute. Și l-au abandonat.

— Este un traseu dificil, măi nea Paule? se băgă și Dan în vorbă.

— Din câte știu eu, Fisura albastră având cel puțin 18 lungimi de coardă este de 6B și cel mai tare din țară, fiind opera lui Alexandru Floricioiu.

— Cred că Traseul Speranței o să fie mai tare, pentru că are 21 de lungimi, spuse râzând Mircea Opriș, susținut de Ciucășel, care se apropiase auzind discuția.

— Sunt 21 de lungimi de coardă dacă știi cum să-l abordezi, dacă nu, sunt 23, cred!

— Paule, cred că în vremea aceea lucai în Piatra Craiului, pe Valea Ciorânga Mare, cu Sandu Floricioiu și Oancea, la Lespezile Lirei, traseu de 5B, îi aminti Balamuc.

— Măi buștean cu fes pe cap, ai simțit că mi-roase-a vin! îl atacă George Ciutacu.

— Eu sunt din Azuga, măi bărbosule! Da, am simțit vin de împărtășanie și am venit.

— Luați loc, băieți! Voi oferi câte o sticlă, fiecăruia, dacă Paul este de acord.

— Sunt de acord, dar o sticlă la doi, părințele, că mâine îi ia somnul pe traseu.

— Apropo de somn. Cum mie nu-mi prea plăcea să dorm în perete, preferam să cobor și a doua zi să fac ce am de făcut și să continui, apoi coboram iar.

— Dacă ai lucrat așa... Traseul ăsta a durat ceva timp, îi spuse Mihai prietenului său, care venise și el cu unchiul său, părintele Bujor.

— Așa este! Am bătut în traseul ăla, cam 135 de pitoane, care în parte au rămas acolo. Și cred că am făcut tot traseul, de zece ori... Sus, jos, sus, jos, în fiecare zi.

— Acum au apărut și alte materiale – corzi de nailon, carabiniere ușoare, zise Juju.

— Da, din alea aduse de italienii cu care lucrezi tu la telecabină, am auzit.

— Da, nea Paul, am una cu mine, v-o arăt mâine, se lăudă sinăianul.

— Noi pe vremea aia ne cățaram pe corzi de cânepă, nu aveam corzi din astea ca acum.

— Dar cum lucai, fratele meu, nu puteai să ieși în lateral. Tot sus-jos, în fiecare zi.

— Cojane, nu aveai cum! Tot ce lucram, refăceam a doua zi și mai făceai ce apucaai să mai faci, să zic, două lungimi, apoi iară coborai și, înțelegi, tot așa. Iar peretele ăla nu prea are intrare laterală pentru a „păcăli” traseul. Și a trebuit să-l facem așa: sus-jos.

— Și cu cine lucai? întrebă Balamuc, curios.

— De la început, eu am fost cap de coardă și l-am avut, la un moment dat, pe Nae Jitaru secund și după aceea l-am luat pe Ciucășel. Dar am găsit pitoane, scărițe, carabine.

— Pe unde veneați, măi pionierilor? întrebă zeflemitor Eremia, zis Balamuc.

— Pe Brâna Aeriană coboram... Când coboram la Hotel, cum dădeam nume unei grote mari de la baza peretelui. Am stat acolo și a venit Floricioiu.

— Să vă controleze, sau ce? zise Ciutacu.

— Venise că îl chemasem noi pentru a termina traseul ce trebuia raportat la club, unde se făcea raport. Îi arătăm lui Sandu, iar el zicea: „Băi, astea sunt de când am făcut eu Fisura Albastră, băi, și le-am lăsat acolo”...

— Erau pitoane vechi, se vedea, că pe vremea aia nouă ne făceau pitoanele pușcăriașii de la Aiud, foști legionari. Erau acolo doi alpiniști, buștenari de-ai lui Balamuc.

— Dar, în sfârșit, i le-am arătat lui Sandu. Îmi pare rău că n-am păstrat unul ca amintire, știi, nicio bucată din materialele alea n-am luat, le-am dat înapoi pe toate, încheie Mircea.

— Măi Mircea, și traseul ăsta de cât era? se interesă Cojan.

— Traseul Speranței este de 6B, prietene.

— Și Fisura Albastră a lui Sandu Floricioiu? continuă Nae, curios.

— Tot de 6B este și Fisura Albastră... tot 6B, îl lămurii Opriș.

— Fisura e cea mai tare, rosti sec Nae Cojan, încercând să-l atace.

— Nu, ăsta e cel mai tare traseu! Traseul Speranței pare a fii cea mai tare premieră.

— Da? Dar de ce nu este categorisit cu C, nu aveau 6C?!

— Nu, nici nu era pe vremea aceea. Era doar A și B. Așa era pe vremea aceea! Acum sunt alte criterii, după pasaje, după tot felul de șmecherii, știi. Mă rog, acum sunt alte reguli.

Mircea Opriș realizează Traseul Speranțele, care devine cel mai dificil din Bucegi, surclasând Fisura Albastră, ce rămâne un traseu de referință, neegalat. Premiera de iarnă a fost în același timp, iar a Traseului Speranței, realizată în 1970, de Emil Coliban și Tania Duțescu.

— Spune, măi Mircea, cum te-a trimis Sandu după noi, când lucrați voi în Valea Albă, întrebă Bulmez care coborâse și auzise discuția.

— Dis-de-diminează, vine Floricioiu și-mi spune:

— Băi, Oprișule, ia du-te tu până la Brașov și vezi că sunt doi militari - alpiniști duși acolo. Du-te și adu-i pe amândoi, aici sus! Am luat motocicleta și m-am dus la club, întrebând de Bulmez și Vasiliu.

— Noi suntem, domnule, a răspuns primul Niculae Bulmez, apoi cel din Petroșani.

— No, uite, poftim foi de drum să luați trenul, că sunt cu motocicleta. Luați trenul și ne întâlnim în gară la Bușteni... Și după-masă i-am dus sus.

— Așa ai debutat, Nicule, în alpinism, alături de Vasiliu, poreclit Cagulă, zise Nae.

— Da, măi Năică, am avut noroc cu nea Mircea, zise Bulmez, că era din Zărnești.

— Cei doi arătau bine, amândoi forțoși. Bulmez nu avea burtă ca acum, erau ca tine, zise arătând către Nae, iar apoi îmi zice Floricioiu, într-o zi:

— Ia-i sus cu tine!

— Și cum s-au descurcat, măi Oprișule? întrebă Paul care știa povestea.

— Mamăăă, săracii, când au văzut ce-i acolo, s-au căcat pe ei, dar le-a trecut, că i-am pus la bătut pitoane. Dar ăștia nu făcuseră rapel. Dimineața se făcea un rapel dirijat. Rapelul trebuia făcut și trebuia să vii pe verticală în așa fel ca, la un moment dat, să vii 10 metri pe perete până unde aveam noi regrouparea, să poți să continui următoarea lungime.

— Ce, ăștia nu știau să facă balans lateral, frate? zice Balamuc.

— Exact. Eu n-am știut că ei n-au făcut nimic, nu știau să facă rapel și am coborât. Ne-am dus pe o brână. Am dat drumul corzilor și ei au plecat. Iau capetele corzilor ca să mă duc să le fixez în pitoane. No, să-i trag la mine. Bă, și văd că nu mai vin.

— N-ai strigat la ei, frate ? zise Gelu curios.

— De vorbit nu puteai, că nu se auzea. Eu tot urlam și nimic, dar la un moment dat apare Bulmez, îl văd că vine în rapel lângă mine, era mare. Îi spun să vină, să-l trag. Era greu de tras, dar până la urmă l-am tras acolo, lângă mine.

— Și cel de-al doilea cum a venit lângă voi? se interesă părintele Ionescu.

— Când să plece Cagulă al meu, ăla și mai novice, măi fraților, l-am tras cu Bulmez, că acum îl aveam și pe el, trăgeam de corzi ca de dracu' să-l putem aduce lângă noi. Când a ajuns lângă mine, i-am zis: Băi băieți, ce faceți? Am început să-i cert.

— Nea Mirceo, e primul rapel din viața mea. Eu nu am mai făcut rapel, a spus Cagulă.

— Auzi, frate, alpiniști, nu glumă, spuse Ciutacu, trăgând din pipă.

— Băi, când am auzit, m-am cufurit pe mine de frică. Știam unde sunt, știam ce am de făcut și că îi am pe ăștia care habar n-au să facă rapel, vai de capul meu! Mi-a fost frică, dar nu a fost nimic.

— Dar era un traseu la care lucrei? se interesă Cojan.

— Făceam un traseu pe care l-am numit *Dinamo*, ei fiind recruți în armată. De-acolo n-a mai fost mult până am ieșit, nu mai era așa dur peretele.

— Știi traseul! L-am urcat cu Floricioiu la premiere și te-a înjurat. Veneai pe-o brână unde era o chestie intermediară, apoi trebuia să ajungi la perete și să continui escalada, să termini.

— Traseul era în perete, locul de rapel era pe undeva, pe-o brână, trebuia să vii și apoi să faci un balans mare până unde aveam ultima regrupare și erau bătute pitoanele. Dar nu era pe verticală, trebuia să te duci pe perete, să tragi, să ajungi acolo. Îți dai seama că, dacă ăla în viața lui n-a făcut așa ceva, dacă dădea dracu' drumul la mâini sau scăpa, murea! Acolo te duci până în fundul Văii Albe. Da, am scăpat, îți spun că tremuram de frică. Pentru ei, nu pentru mine.

— Aventuri în peretele Văii Albe, frate! spuse la mișto Balamuc.

— La un moment dat, când lucram la traseul ăsta, am rămas în perete și am numărat câte becuri sunt în Bușteni. I-m zis lui Ciucășel:

— Hai să numărăm becurile din Bușteni!

— Și unde ați dormit, frate? se miră Ciutacu.

— Acolo, găsisem un loc foarte fain, era o lespede mare, deci... era peretele, apoi era lespede, mare cât mine, și între lespede și perete puteai să stai liniștit, că era vară. Bulmez a plâns.

— Nea Mirceo, nu stau, că mi-e frică, a zis el, speriat.

— Stai acolo, ce să faci, că în jos nu ai cum să ajungi, aici rămâi!

— Păi, aici dormim? Nu pot să cobor acum? a întrebat el.

— Nu poți, ce, vrei să mori? i-am zis. Săracul a stat, că n-a avut încotro. După aia și-a revenit bietul soldat, deși era începător și nu avea experiență.

— Ție îți trebuia să ții corzile, că eram forțos. Să ții corzile, atâta voiai, rosti Bulmez.

— Da, așa am zis și am făcut. A doua zi știam că pot să ies afară, am ieșit fără probleme. El a rămas cu mine, și-mi zicea:

— Nea Mirceo, mai ții minte când m-ai ținut în vârful muntelui?

— Am vornit cu Sandu, dar știi cum e Floricioiu! Am zis:

— Băi, nea Sandu, dă-o la dracu', uite ce era să pățesc. Sandu, miștocar cum era el, se uită și-mi zice:

— Mai Oprișule, asta e, se mai întâmplă. Te duceai și tu la pușcărie, ca săracu' Baticu, moment în care toată cabana a fost inundată de hohote de râs.

Seara au petrecut, cu cântec și voie bună, au mâncat și o pastramă de oaie cu mămliguță, adusă de Gelu de la un cioban care-i botezase copilul în tinerețe, apoi un pahar de vin de la părintele Ionescu, iar la desert au fost plăcinte cu brânză dulce și smântână proaspătă pregătite de cele două fete tinere care își făceau ocheade cu Nae și George, la care Paul le-a tăiat-o scurt:

— Măi gloabelor, vedeți că fetele-s nepoatele cabanierului!

— Gata, nea Paule, suntem cumiști! Nu vrem să ne șundrească amicul matale.

Dis-de-dimineasă, în zorii zilei, când soarele se juca printre zimții crestei ca să apară pe bolta albastră, tinerii alpiniști au ieșit din cabană și s-au înșirat pe poteca din Valea Bâlii. Au urcat o vreme panta abruptă, iar în Șaua Capra au luat-o la stânga, spre Șaua Podul Giurgiului, unde peisajul sălbatic era de o frumusețe austeră. Prin capul lui George Ciutacu treceau amintirile petrecute cu șapte luni înainte când, prin luna decembrie a anului încheiat, făcuse acel traseu, la Școala de Iarnă în Alpinism, de la Bâlea, fiind atunci în tură cu Manivelă și Vasile Petec.

Nicoleta UIȘAN

La mormântul lui Koyun Baba

Stăteam în mijlocul poieniței, îngenuncheat în fața Vieții care mă privea de sus, zâmbindu-mi, biruitoare. Mai fusesem în acest loc, de multe ori, și de fiecare dată plecasem încărcat cu energie pozitivă, dar, acum, locul părea pustiit ca și mine. Degeaba se străduia vântul să dirijeze frunzișul codrului, făcându-l să cânte și să mă înveselească, nu-i auzeam foșnetul, doar vedeam frunzele arborilor dansând. Degeaba iarba îmi zâmbea cu ochii ei strălucitori, de smarald, gâdilându-mi tălpile, dorind să smulgă de la mine măcar un surâs, nu reușea. Stăteam în mijlocul poieniței, cu capul în mâini, trist și sleit de puteri. În mine se instalase, confortabil, o tristețe adâncă.

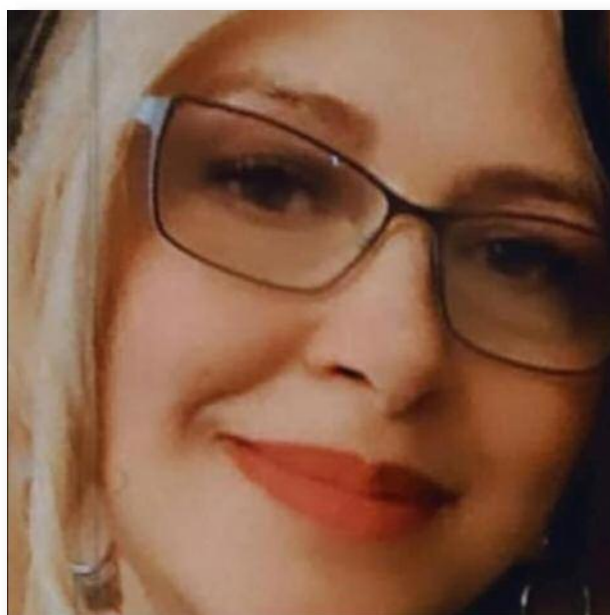
Din când în când, priveam încruntat la mormântul lui Koyun Baba, gândindu-mă ce bine ar fi ca cel îngropat acolo să poată ieși și să facă o minune, așa cum zicea gura lumii. În acel moment chiar aveam nevoie de o minune, dar oricât de mult îmi plac legendele – și Legenda lui Koyun Baba, presupusul salvator al orașului Babadag, este foarte frumoasă – nu cred în minuni.

Atunci l-am văzut pentru prima oară. A apărut de niciunde. S-a apropiat de mine, cu pași ușori, de pisică, și m-a întrebat:

- Ce-i cu tine, fiule? Te-ai rătăcit?

Viața ne privea din depărtare, curioasă. M-am uitat la persoana apărută, ca prin farmec, în fața mea. Vocea îi era atât de caldă că, pentru câteva clipe, toate neliniștile mele au amuțit, dar mi-am revenit la starea inițială, auzind hohotele de râs, sarcastice, ale Vieții.

Pentru o clipă, privirile noastre s-au încrucișat. Bătrânul din fața mea, cu barbă albă și neîngrijită, se uita la mine îngrijorat. Ochii lui împrumutaseră culoarea cerului senin. Ființa lui emana atâta încredere și liniște că eu, suspicios din fire, m-am cutremurat. Nu i-am răspuns.

- Scena asta îmi este foarte familiară. Ești trist. Și eu am fost, cândva, în locul tău, dar iată-mă acum: stau în picioare, în fața ta, te privesc și zâmbesc când îmi aduc aminte despre cele întâmplate. Nimeni nu merită atâta suferință! La ce folos?

M-am ridicat, brusc, în picioare, sfidându-l cu privirea pe cel din fața mea. Bătrânul parcă nu mai era atât de impunător, parcă intrase la apă, eu, dominându-l cu statura mea, am peste 1,90 m.

Rememorând cele întâmplate, cred că eram ca un câine, gata să intre în luptă cu oricine.

- Auzi, moșule... dar m-am corectat imediat.

Bătrânul avea în el ceva ce impunea respect. Atitudinea?? Purta un costum de culoarea nisipului, sărăcăcios, iar în picioare avea o pereche de pantofi din piele întoarsă, de aceeași culoare. Ținea în mână o cârpă albă, cu care își ștergea fruntea, cu mișcări încete, deși nu era transpirat. Am continuat să vorbesc, simțind fiori reci pe șira spinării, din senin.

- Vă rog, nu vă cunosc și nici nu-mi doresc. Nu am chef de conversații cu nimeni, mai ales cu necunoscuții. Lăsați-mă în pace! Apropo, nu vă e frică să cutreierați singur prin pădurea asta unde urlă doar pustiul? l-am întrebat, dorind să-l sperii.

- Of, fiule, nu s-a lăsat bătrânul, privindu-mă intens. De cine și de ce mi-ar mai fi frică? Nu mai am nimic de pierdut. Nici măcar Femeia cu Coasa nu mă mai sperie. Tot ce-am avut mai drag am

pierdut: oamenii pe care i-am iubit și care mă iubeau, totul... Se pare că sunt condamnat să port povara singurătății și a amintirilor. Mult timp mi-am pus întrebarea: „Cu ce am greșit ca să merit soarta asta?” Am fost un copil fericit, părinții m-au iubit mai presus decât pe ei înșiși, făcându-mi toate poftele. Am fost un adolescent fericit: fetele erau topite după mine, băieții mă respectau. Mai târziu, mi-am întâlnit iubirea vieții mele. Împreună am avut un copil. Eram o familie frumoasă. Nu credeam că viața mă va palmui vreodată. Acum, mulți ani, soția, fiul și nora, care purta în pânțele ei o viață, au părăsit lumea mea. S-au ridicat la ceruri, lăsându-mă pradă deznădejdiei. Concluzia? Viața mi-a dat o lecție: trebuia să cunosc, și eu, durerea. Am fost un arogant, și un mare egoist, care a crezut că fericirea i se cuvine, de drept. Aveam un singur scop: să-mi umplu buzunarele cu fericire, fără să o împart cu alții, dar în viață, ca și în natură, există un echilibru. Primești ceea ce dai, și nimic nu ți se dă pe gratis. De ce mi-ar mai fi frică de cineva? Acum, am ajuns să îmi fac griji pentru ceea ce li s-ar putea întâmpla altora. Îți văd suferința, fiule, o recunosc. Ea strălucește în ochii tăi mai abtirit ca roua de pe flori, dimineața. Ea, durerea ta, îmi cere să-ți vorbesc. Vreau să știi că nu ești singurul, nici primul, nici ultimul care a cunoscut sau va cunoaște durerea. Știi că în momentul ăsta nimic și nimeni nu te poate consola, dar eu tot o să încerc. Tot ceea ce te rog este să nu iei decizii greșite, acum, în momentul ăsta. Îți cer să fii îngăduitor cu tine, să ai răbdare și să-i ierți pe cei ce ți-au greșit. Universul te va răsplăti.

- Gata, până aici! Și nu mai îmi spuneți „fiule”! Nu sunt fiul d-voastră și nu mă interesează povestea vieții dumneavoastră! Sincer, cred că aveți o problemă. Rugați-l pe Dumnezeu să-l scoată din mormânt pe Koyun Baba, și cereți-i să vă ajute! Poate reușește el să facă ceea ce doctorii psihiatri ar trebui să facă! i-am replicat și m-am întors pe călcâie, dorindu-mi să plec cât mai repede de acolo.

Nu știu de ce, dar bătrânul mă speria. După câțiva pași m-am întors, privind în urmă. Bătrânul stătea în același loc, nemișcat, ca o statuie vie, privindu-mă cu ochii lui albaștri în care două

petice de cer își găsiseră adăpost. I-am strigat, privindu-l cu animozitate:

- Ce-ați zice dacă vă spun că nu vreau decât să mă scufund în locul unde amintirile și durerea nu există? Ce sfat îmi mai dați, doar debordați de inteligență, nu?! Hai! Nu vă aud! V-a înghițit pisica limba??

Am vrut să râd, dar un val de durere nemăsurată m-a lovit cu putere, lăsându-mă, pentru o clipă, fără respirație. Bătrânul continua să mă privească intens. Ochii lui își schimbaseră culoarea. Deveniseră gri?? Deși nu i-am văzut lacrimile, pot jura că sufletul lui plângea. Îl simțeam, cumva, într-un mod straniu. O stare de rău mi-a cuprins corpul. Stomacul mi se zbătea, parcă era un șoarece prins într-o cursă.

„Felicitări! Felicitări!”, mi-am repetat ironic, cuprins deodată de păreri de rău.

„Ce naiba m-a apucat?” m-am întrebat, încercând să-mi înțeleg accesul de furie nejustificat pe care îl îndreptasem împotriva bătrânului.

M-am trezit că mă îndrept spre el, deși nu-mi doream asta, dimpotrivă, voiam să nu-l mai aud și să nu-l mai văd. Scuzele îmi stăteau pe buze, gata-gata să-mi iasă din gură, dar bătrânul m-a întrerupt:

- Fiule, nu încerca să-ți ceri scuze, că nu ai pentru ce! Eu sunt cel care trebuie să fac asta, am fost exagerat, dar nu am vrut decât să te ajut. Se zice că ajutorul trebuie oferit oamenilor atunci când ți-l cer, dar uneori ei nu conștientizează că au nevoie să fie ajutați din exterior, de asta te-am deranjat. Iartă-mi nesăbuința, fiule!

M-a cuprins groaza. Persoana din fața mea îmi citea gândurile?? Știa ce vreau să fac, ce vreau să zic...

„Cum naiba face asta?”

Ochii bătrânului se înseninaseră, erau iar limpezi ca și cerul după ploaie. Ne-am așezat pe pătura de iarbă pe care natura ne-o pusese la dispoziție. Dintr-o dată, cerul mi s-a părut incredibil de albastru, iarba mai verde, iar foșnetul copacilor l-am simțit, era liniștitor. Șoarecele durerii, care îmi chinase stomacul, fugise subit.

Am început să discutăm, degajat, de parcă ne cunoșteam de când lumea. Nu mă mai deranja că mi se adresa cu „fiule”. Abia atunci am con-

știentizat că durerea mea este incomparabilă cu a lui și că există necazuri mai mari decât ale mele. M-am trezit povestindu-i despre ceea ce mă măcina, deși nu mai vorbisem cu nimeni până atunci despre oful meu. De fel, eu sunt o persoană interiorizată care nu prea vorbește mult, însă bătrânelul acela, care-mi devenise simpatic, avea în el ceva care mă îndemna să vorbesc sincer, fără inhibiții și dezinvolt. Deveni-serăm cei mai buni prieteni, în ciuda anilor mulți care erau între noi. Simțeam că pot avea încre-dere în el, în judecata lui, vorbeam de la egal la egal. Bătrânelul îmi deschisese o poartă spre o lume nouă, nemaivăzută până atunci, unde su-fletul meu alerga bucuros, ca un iedut, liber, ne-constrâns de nimeni și nimic. Se crease între noi o atmosferă incredibilă, pe cât de ciudată, pe atât de plăcută.

Mi-a spus, la un moment dat:

- Dragul meu, viața este frumoasă, dacă înveți cum s-o trăiești! Bucură-te că exiști și ești sănă-tos! Ca să ai parte de noi oportunități, ca să-ți re-găsești bucuria și pofta de viață, ridică-te și mergi înainte, nu sta pe loc. Cineva spunea: „Când o ușă se închide, alta se deschide”, și avea drep-tate. Indiferent de experiențele prin care trecem, indiferent de gustul pe care acestea ni-l lasă, nu trebuie să uităm că, întotdeauna, există o nouă ȘANSĂ, întotdeauna există un NOU ÎNCEPUT. Tu ești încă tânăr, ești la începutul vieții, nu te lăsa orbit de furie și deznădejde, și mai ales să nu te răzbuni niciodată pe nimeni și pe nimic. Zdrun-cini echilibrul universal, și universul reacționează împotriva ta fără ca tu să ai șanse de izbândă. Su-feri din iubire? Ai fost părăsit? Nu dispera! În-seamnă că nu ai găsit persoana potrivită care să-ți primească și să-ți reîntoarcă sentimentul. Iubirea se găsește pretutindeni. Privește în jurul tău, învață să o recunoști! Vezi arborii aceștia? Încearcă să le auzi glasul și ascultă-le povestea! Fiecare dintre ei are o poveste de spus. Sunt asaltați de ploi, de viscol, de ninsori, dar ei nu se plâng. Continuă să crească sus, tot mai sus, cău-tând lumina. De ce fac asta? Pentru că ei sunt niște supraviețuitori care iubesc și prețuiesc viața. Și noi, ca și ei, suntem doar niște semințe aruncate în această lume, având misiunea de a

crește frumos, căutându-ne rostul și locul. Așa cum ei nu se lasă îngenunchiați de stihiiile naturii, nici noi nu trebuie să ne lăsăm îngenunchiați de nimeni. Deschide-ți sufletul și lasă-l să observe, să audă, să simtă! Sufletul nu minte niciodată!

- Vorbiți serios?, m-am trezit vorbind ca un tâmpit. În ceea ce vă privește pe dumneavoastră...

- Știu ce vrei să spui. Drumul meu nu a luat încă sfârșit, fiule, doar i-am schimbat direcția. Mă consider norocos, în ciuda celor trăite. Am câștigat la loteria vieții. Lozul meu câștigător este chiar împăcarea cu mine însămi. Mă simt fericit când îi ajut pe cei care sunt în impas, și iubesc tot ceea ce mă înconjoară. Încerc să deschid ochii oamenilor nesiguri pe ei, celor care cred că iubirea îi face vulnerabil, când de fapt ea îi poate face mai puternici, scoțând la iveală tot ceea ce este mai bun din ei, iar când se ascunde, capri-cioasa, măcar rămâi cu amintirea ei. Nimeni nu trebuie să renunțe la iubire!

- Ce v-a făcut să intrați în vorbă cu mine? Chiar atât de transparent sunt?, zâmbesc. Îmi spuneți părerile dumneavoastră, încercând să mă ajutați. De ce? Abia mă cunoașteți!

- Pentru că m-a ajutat și pe mine cineva, atunci când am avut nevoie.

Bătrânelul transpirase. Și-a șters fruntea de sudoare cu cârpa albă pe care o mototolise cât timp vorbise.

- Aveți o rețetă pentru a scăpa de suferință?, am întrebat neîncrezător.

- Nimeni nu te poate scăpa de suferință, decât tu însuși. Durerea este firească, dar suferința este o opțiune. Ca să-ți fie mai ușor, acceptă rea-litatea, fii sincer și asumat cu tine însuși. Nu acuza pe nimeni pentru cum te simți, pentru ceea ce faci sau nu faci, nu rămâne blocat în tre-cut pentru acțiunile tale, acceptă că nu ai control decât asupra ta, nu și asupra comportamentelor, deciziilor și reacțiilor altor persoane. Realizează că nu ai control asupra situațiilor sau evenimen-telor din jurul tău, pentru că nu ești singurul par-ticipant la acestea. Tu poți crea doar acțiuni care au doar o mică influență asupra lor, și atât. În-cearcă să privești cu obiectivism cele petrecute și oferă-i suferinței exact ceea ce nu-i place: bu-curie, iubire, pozitivism dar, mai ales, speranță.

Ea va pleca singură, cu pași înceți, dar va pleca. În încercarea ta de a alunga nefericirea nu faci decât s-o menții în tine, hrănind-o, dându-i voie să crească, să devină tot mai puternică. Ca și tristețea, durerea este una dintre cele mai puternice emoții umane, dar tu ești cel care permite să fie sau să nu fie rănit.

- Ușor de spus, greu de făcut!

- Ba nu-i chiar așa! Acceptă durerea, dar nu te focusa pe suferință. Durerea are și ea rolul ei: pentru moment te trece prin chinuri de nedescris, dar o dată ce-ai trecut prin ea te faci mai puternic, știi vorba aia: „Ceea ce nu te omoară te face mai puternic!”. În primul rând, învață să te iubești, fiule, și vei fi iubit! Iubirea atrage iubire!

Interlocutorul meu mi-a dat de gândit.

- Presimt că discuția aceasta mă va ajuta, într-o oarecare măsură, dar dumneavoastră sunteți...

Am tăcut, jenat. Am vrut să-i spun că, dat fiind prin ceea ce trece și a trecut, este praf, dar m-am oprit la timp.

- Eu nu sunt culcat la pământ, dacă asta vrei să spui. M-am împăcat și am acceptat cele întâmplate, cu rele, cu bune. M-ai întrebat, mai înainte, dacă știu o rețetă contra suferinței. Da, o știu, este prescrisă de experiențele mele de viață.

Bătrânelul cel simpatic a început să râdă, în timp ce eu am zâmbit, fascinat, amuzat și curios.

- Rețeta mea contra durerii are trei componente: Timp Răbdare și Speranță. Timpul, deși pare incredibil, este cel mai bun tămăduitor, iar împreună cu aliații lui, Răbdarea și Speranța, face minuni: nu-ți șterge amintirile, nici emoțiile, dar le estompează efectul, astfel încât să te poți ridica și să mergi mai departe.

- Domnule, păreți desprins dintr-o carte în care personajul pare că a atins perfecțiunea înțelepciunii! am exclamat, plin de admirație.

- Nu mă consider înțelept și nici perfect, doar încercat de viață! Dacă eu aș fi perfect și înțelept, iar viața mea ar fi perfectă, încotro m-aș îndrepta? Visurile și speranțele mele nu ar exista, nici lupta cu mine însămi, care, deși poate și se pare bizar, este lupta cea mai grea. Să te învingi pe tine însuși este adevărată biruință. M-aș mai bucura de viața asta imperfectă, tânjind după perfecțiune? Nu! Imperfecțiunea dă un rost existenței: să vrei să te autodepășești, să evoluezi. Nu crezi că totul ar fi monoton dacă ar fi perfect? Deci, exclus, nu sunt perfect, nici înțelept, sunt doar eu!

- Dumneavoastră, chiar credeți în tot ceea ce mi-ai spus?

- Bineînțeles! Ai, în fața ta o persoană imperfectă care, înainte să meargă pe Calea Luminii, a cunoscut chinurile ladului! Nu contează de unde venim, contează încotro ne îndreptăm!

- Domnule, cine sunteți dumneavoastră?

- Un trecător prin această lume!

Mi-am aplecat capul pe genunchi, încercând să procesez cele auzite. Culmea, vorbele noului meu prieten își făcuseră drum în mintea și în sufletul meu. Mi-am ridicat privirea, dorind să-i mulțumesc bătrânelului pentru conversația avută și să-l întreb cum îl cheamă, dar el dispăruse.

În fața mormântului lui Koyn Baba, vântul răsucea o cârpă albă.

Adormisem și visasem sau...

Ilinca Maria

STURZA

Destinul...

... mâna nevăzută ce m-a așezat
pe scena vieții
mi-a scris replicile cu
cerneală invizibilă
în cartea uitată pe masa
Universului
cu mult înainte ca timpul
să se fi născut

... sculptorul orb
ce mi-a gravat în piatră
tăcerile, dorurile, visele,
durerile și ritmul pașilor
pe care aveam să-i fac în
ritmul piesei de teatru
numită... viață

... cântăreț mut ce a urlat
notele îmbrăcate în
umbre pictate
pe partiturile fumului
cu ecouri surde cutremurând
norii cerului meu...

Visele...

... se nasc
din doruri nerostite la
intersecția imaginarii
cu realul.

... se înalță printre
șoapte moarte
ecouri sparte și promisiuni
uite.

... se pierd în
vidul dintre somn și trezire
unde
timpul și spațiul se frâng.

... se împletesc cu tăcerea
când zorii se sparg
în scânteii.

... se regăsesc în
labirintul nopții unde
fire de lumină și umbre
se întrepătrund

Timpul tace...

... într-un ceas ars
de limbile moarte
sub muntele bătrân
cu fruntea de piatră și talpa
de fum
lângă luna cu tample albe
ce suspină în miez de noapte

... într-o vatră stinsă dintr-un
sat îngropat în uitare
într-o casă
părăsită
cu ferestrele sparte

în templul amintirilor
sub vraja legendelor nemuritoare
pe prispa veche
ce a purtat pași desculți
către drumul șoaptelor

și a tăinuit amoruri
deșarte
spre inima izvorului
rămas fără doruri
în clepsidra trecutului
rămas fără ecouri
timpul tace...

Luna...

... veghează pași stingheri
ce aleargă
în nopțile albastre
pe aleile goale.

... ascultă rugăciunile
scrise cu lumină și promisiuni
nemuritoare.

... sărută frunțile copiilor
ce visează și
pleoapele amorțite
ale îndrăgostiților eterni

... leagănă visele
rămase fără aripi
și gândurile copleșitoare
inundate de nopțile albe.

... aruncă lacrimi de argint
peste orașul adormit

... se pierde
în abisul tăcerii lăsând
stelele să moară...

Sămânța fără nume

În palma lumii crește sămânța
taină mută
minune abstractă

Sămânța fără nume
zidește lumea nevăzută
din cuvinte nerostite
glăsuiește rugăciuni în gând
sub aripa cerului de ieri
cu lumina cerului de azi

hrănindu-se cu întrebări nerostite
în imagini oarbe și
cântece surde
se pregătește pentru a descoperi
miracolul de
A FI
spre
deslușirea secretelor
necuprinsului destin

O sămânță fără nume așteaptă
fără a pricepe ce-i așteptarea
pentru ca
Lumina
s-o numească...

Întrebări pentru îngerul meu

Înger păzitor
din cetatea albastră mă veghezi –
din ce e făcută aripa
sub care mă adăpostești?

Cum te numești
străin al cerului care taci și
mă urmezi
câte taine divine ți-au fost încredințate
să-mi dăruiești?

Ce destin mi-ai trimis
printre astre
cu cerneală gânditoare
lacrimi adunate în izvoare cu
lumini orbitoare și umbre visătoare?

Câte ore are ceasul pe care
l-ai clădit din șoapte
în cea dintâi noapte când luna
își legăna
pleoapele albe, grele...?

Înger tăcut
mă vei păzi și atunci
când timpul
se va face scrum și tăcerea
mă va cuprinde între hotare?

Liliana POPA

captivă într-un vitraliu

nu vreau să-mi crească rădăcini
când teii somnul mi-au răpit
fior, descântec profețit
știam că vii și ai venit
tot mai alerg prin fân cosit
cu fluturii la asfințit
un mozaic de viață îndrăgostit
la marginea mileniului ivit
la marginea de veac
cu ghilotine care tac
pe fruntea mea
s-au adâncit tristeți fără cuvinte
tăcută moartea zămislea
descătușată liste și morminte
cîndva aveam o altă casă
cu vitralii prinse într-o rozasă
o pasăre captivă într-un vitraliu
țipăt ascuns într-un detaliu
când vântul serii se strecoară
bate din aripi precum odinioară
doar cerul acum mă mai declină

limpede ca-n ziua de lumină
când poarta ai deschis-o doar cu șoapte
cuvintele tăcute
îmbobocite peste noapte
s-au clătinat corole desfăcute
răsfoiește-mă printre frunze în rochii verzi
să nu mă mai pierzi
cu ochii tăi blânzi
adânci, albaștrii, murmurânzi

secol de singurătate

mantia fumegândă a vântului
aripă prinsă pe umărul serii
adună frunzele ce albesc
cu timpul,
cu secolul de singurătate,
cu moartea,
cu viața.
peregrinul anonim
are mereu rezervat ultimul vals
și umbra străvezie a ceții.
trei frunze mi s-au prins în păr
două mi s-au așezat în palme
și sub petecul meu de cer
vom depăna fiecare poveste
pe care o voi scrie cu degetul
pe geamul ferestrei,
pentru alt veac.

Drumul dintre nori

Eu am crescut odată
cu ciutele, cu florile de colț...
Stelele mele n-au căzut în mare,
îmi arată si astăzi calea.
Seara, copacii stau la sfat
îi aud murmurând
când tace vântul.
La asfințit umbrele copacilor
se alungesc încet, pe raccourci-uri de alabastru
să atingă zidul de piatră.
Nu pot să calc peste umbra lor,
le înconjor cu privirea.
Mâinile mele îndrăgostite
dezmiardă norul cu margini de zăpadă.
Noaptea voi ninge peste tine,

peste fruntea ta
și pașii te vor aduce la mine, în pădure.
Pe sub cetini, printre stânci
dansează hâdul Pan,
cel cu alai ales...
Mai alerg și acum
printre nori, printre erori.
Dar mă opresc mereu pe cea mai înaltă culme,
cu ciutele...

Himerele lui Paciurea

iluzorii anotimpuri fără leac
ceasul de grație era certitudine
când știam că raționalul e real
spirală acum
ceas de dizgrație și inaptitudine
aș vrea să mă trezesc în alt veac

voal iluzoriu întins peste lucruri
oameni și fum pretutindeni
iluzorii măști ale tămăduirii
iluzoriu necunoscut al nealcătuirii
și toate par așa de la facerea lumii
la desantul îmbrățișărilor ascunse

mileniul cel nou se strecoară
un giulgiu al morții ne măsoară
anii se întorc speriați înapoi
zboruri ucise în dimineți de război

au înflorit pomii și e tot iarnă
avem chipul himerelor lui Paciurea
și albastrul dorului himeric
al lui Sabin Bălașa

dar noi, noi sântem construiți din iubire
și ne vom vindeca prin iubire
avem zborul în privire

chiar de am să pier

eu cred în viață
nu cred în moarte
lumina confuză ce le desparte
calcă pe drumul zilei
ascuns de aripa acvilei

pe muntele meu efemer
cu nopțile strânse-n cuvânt
chiar de am să pier
vreau să te cânt...

tremur de seară

aseară drumul fără întoarcere
stătea rezemat de un copac
cu auzul încordat.
știa când voi veni.
eu am trecut
cu tremur de seară
și nu m-am oprit
copacul acela,
jefuit de anotimpuri
între vis și somn
păstrează zâmbetul unui copil
făclie
în palmele sufletului
îmi curge timpul povestit

Prin Cișmigiu, fără umbrelă

Azi-noapte, lângă Conservator
au murit câțiva copaci
obișnuiți de un secol
cu sunetele ploii
picătură cu picătură.
Thanatos
a tăiat o frunză din părul sălciilor
și curg ca un strigăt
pletele sălciilor
cu bruma sângerie ce mi-a rămas
să colorez dimineața cerul.
Copacii au murit
învățând liniștea dintâi
mângâiați de picăturile ploii
Doar câinii nimănuî îi privesc trist
simt ei că n-or să se mai vadă
dar în gând le mulțumesc pentru
umbra trecutelor veri
Câinii nimănuî...
Și păsările cerului
le mai păstrează amintirile
Adieri cu frunze și muguri
fără zbor, fără cântec
cu mâinile goale

cu privirile goale
Sub cupola tăcută a lumii

Pe o terasă după ploaie

Trec oameni
Trec culori
Trec viori
Doi nori au rămas
Singuri
Departate de lume
Din ce în ce mai puțină lume...

Ceasul aruncat pe fereastră

am dat timpul mai departe
cu o oră
să nu știi că știi
ce știai că știi,
basmul imoral
ușa de cristal
neterminatul bal
ceasul aruncat pe fereastră
îmi mai ticăie în piept
chiriaș pentru un timp.

mă întorc mereu în casa uitată

să cânt la pianina dezacordată
degetele mele mângâie tablouri
și uit să adaug mottouri
mâinile mele respiră ecouri
omul cu inima de cristal pășește atent
îndrăgostit îmi oferă un fragment
albastru timid și atent
cuvinte nespuse îmi așează în palme
mottouri devenite sintagme
trandafirul alb e azi transparent
uitat pe consolă ca argument

Anamneză

Castelul mi l-am construit departe
De țărm, de naufragii și de nereide,
Pe stânca albă alge moarte
Ce mușchiul verde îl pot ucide.
În porți îmi bate timpul desfrunzit
Se uită peste umăr vanitos
Vrea să doboare ziduri, mănios
Dar mușchiul ce mă îmbracă a înflorit.

Dan IANCU

DA,

scriu despre mine și doar despre mine chiar dacă rescriu, descriu ce văz cu ochii belțiți a surprindere sau teamă, despre cum văz cu urechile ciulite a iepure prin luneta vân(z)ătorului îmbrăcat la patru ace și-un bold, despre când văz prea mult din ghiveciul particular-național și, desigur, local din bodega pieței miniș, numită *la roggo* unde mă-mbăt neprogramat, nealiniat, dar vaccinat. ieri de exemplu m-am făcut de m-au târât vecinii în casă și am adormit pe jos în propriul pișat destrămat în *amoni*at.

și da, scriu urât, vorbele-mi țâșnesc ca apa dintr-o conductă spartă, amestecată cu pământ și limbi de iarbă, praful de pe drum și resturile pe care le lăsăm nonșalant ca o dără în urma noastră pentru a nu fi uitați.

un prieten m-a întrebat duios *când ieși din pizdă, măi, băiatule?* și i-am răspuns că *nicicând*, pentru că acolo mă simt bine, înfodolit în pliurile umed mătăsoase, arătoase și, bun înțeles, *aromatoase* ca să rimeze îmbietor cu ca la mama-acasă.

aceasta nu este o carte de poezii sau cu poezii. aceasta este o luptă cu mine. aceasta este o carte cu texte¹ în care mă descriu clar, fără metafore inutile, fără a mă ascunde după deștul ciunt al jelaniilor, al amănuntelor jenante, fondante sau cum or fi ele, marcante, fără metafizici (pe care nici nu le-nțeleg, dar le afișez pentru că așa este bontonul lumii care m-a adoptat pentru că, uneori, dau bine), ci e doar locul unde desfac nesăbuita mea nereușită în a-mi păstra geometriile² (era să spun iubirile euclidiene, pe alealalte nici nu le pricep mai mult decât niște butoaie cu mine-nvârtindu-mă în ele precum piticii cărora bilbo le dăduse drumul la vale) care alunecă-n inexplicabile fâșii de hârtie glasată (un pic fezandată).

n-am pretenția că este literatură sau *estetică*tură

aici, nici măcar cântece folk cu care să câștig vreun premiu sătesc, nici măcar vreo sintagmă de reținut(abținut), ci modul meu de-a mă arăta gol³ pe faleză spre cârciuma de care vă vorbeam în amonte, acolo unde-mi beau nonșalant vodca zilnică, silnică, caldă ca anotimpul din dotare.

și nu mai am demult nicio pretenție⁴...
dar nici vreo închipuire⁵.

¹ Atemporal, textul iese din el însuși(un sâmbure explodând din învelișul de tablă). Totul e să-i lași loc să-și fie, iar nu să-l îndeși în gură, în fața auditoriului, ca pe sarmale.

² Atunci când lucrurile par ordonate, stricto sensu, și poți să le numeri de la dreapta la stânga sau invers(cum ți-e voia sau alfabetul), întotdeauna, dar întotdeauna ceva îți scapă printre degetele logicii cu care te-ai dotat de la natură(de exemplu uiți să cumperi laptele pentru cafea și dimineața oftezi când o faci(pe cafea) ca și cum universul ar fi de vină, iar lipsa ta de echilibru se dezvoltă-n ecuații despre implozii repetate, cumva nucleare). Te gândești că înșiruirea asta de discuții aleatorii e mai dureroasă decât plimbarea de la bucătărie în balconul unde ți-ai aranjat biroul cu cărțile care îți plac și ai fost singura plantă de care ești în stare să ai grijă, trecând pe lângă tine ca pe lângă un obiect(sau entitate mai bine spus) de care tot uiți.

³ A se vedea în catalogul colecției Pasteluri acompaniale lucrarea intitulată Nuduri predominante de renumitul fotograf Antiohie Brătianu având 246 de fotografii cu nuduri celebre. Editura Magister, Ploiești, 2018.

⁴ Nu te-am văzut de secole. Doar cuvintele tale, adresate altora, mai ajung pe la mine. Ți le iau să le duc la plimbare în părculețul de lângă carrefour unde pensionarii joacă pétanque și fac filozofie amiabilă. Ți-am spus ultima oară că mi-e dor să te văd, să te simt și ai pus o grămadă de treburile de făcut înainte. Ți-am dat dreptate și precum hercule m-am apucat de cumpărat șosete-n obor leului din nemeea, de plivit cartierul de boii lui augias și-am rămas la capetele din ce în ce mai multe ale hidrei. Ai venit pe când dădeam cu aspiratorul să curăț petele sângelui ei de pe linoleumul din dormitor, cearceaful imaculat de alb și pielea mea înflorită-n ghimpi hazlii ce se strâneau a năpastă. Am rămas mirat doar de mirosul fin de anemone proaspăt tăiate ale îngemănărilor tale.

⁵ Când deschid ușa, vânturile mărilor mă desfac. Degetele lor prelungi taie harnice hălci, hartane aș spune, în carnea mirată, iar cuvintele se ascund după înțelesuri schilodite cu grijă și-mi râd în nas.

0⁶. LECȚIA DE ANATOMIE-MI.

nota de plată⁷:

adolescenți imberbi cu tatuaje pe mâini, pe coapse sau pe bucle aurite *prea des răsplătite*; înghesuială fatală de pricomigdală; dame; pensionari (mulți pensionari, foarte mulți pensionari,

coloane, turme, cârduri); prieteni abulici protestând pe străzi contra dreptului la plagiat-diplomat-cronicizat; activiști politicoși(plecticoși) pe zloata asta jurnalistică; anonimul rahovean; logica tăieturilor în premieră pe țară; ceasul pe post de martor obiectiv(fără focalizare); întrebări despre stații terminale(apare controlul. echipă mixtă. doi bărbați și o fată, femeie, doamnă).

opt și jumătate în proces de paternitate. bellini, cellini, fellini, jellini post-lucrând un scenariu de tarantellini.

corecția vine politicoasă-borțoasă-jegoasă. se operează *billkill* acum cu telefonul mobil... *ambiguități semantice*:

codul venal stors în adaptări insidioase; răspuns ajuns prea târziu în cârje rupte și ele.

patrulă noapte de noapte. *rondul de seară* e decupat dintr-un *colajist* scufundat în anonim care nu mai dizlocă nimic din lichidul amniotic al poeziei la plic. *o noapte furtunoasă* ne e trimisă de-acasă cu o *nea titircă* ațoasă, fioroasă, belicoasă, ce plătește consumația, halește zoaiele haiducește, cu clefăituri *maestoso*, dirijând prestațiile chiriilor anonimi agățați de dicționare ciorchini.

băgăm predicate:

fututengurădejustițiar(cursiv cu consoane ușor digerate); albiturile sunt expuse pe sfoara chiloților tanga; ea avea cracii suspuși; ei urmau mirosu-i sensibil ce-mbolnăvea cartierul de priapism(sau culturism, fovism, aurism sau chiar centralism); ea vindea un rapt; ei salivau o poziție;

amenințările potopeau violate în curul cel fraged
cu voltarenul amabil, sociabil pe spate;
bapeamătii (mai cu obidă-n clepsidră, apăsă-
deșănțat);
q.e.d.

*uneori SIMPLUL⁸ e acoperit de noroi, de puroi, de
rumeguș și de vaselină pentru adrenalină. în
sfârșit, te predai la vestiar pentru a te boldui în
insectar. stigmata-vulgata. defilarea continuă cu
budinci-lozinci și multe, multe alte seringi. te speli
de semeni ca de pilat cel din pontul aflat cu
mâinile pătate de poeme nerăsuflete, necugetate⁹
și neafirmate.*

⁶ Întotdeauna începutul e altul. Dick Zarmeni, interviu pentru România Pecuniară.

⁷ O mulțime fuzzy este apartenența mea la reprezentările tale despre mine, lăsând la o parte sistemul osos și diabetul, cronicizarea scrisului sau mersul la piață.

⁸ Corpul și-l lua din debara de fiecare dată când pleca la piață, la Paris sau la Femei. nu că i-ar fi trebuit, dar nu voia să șocheze oamenii ce dintr-o dată l-ar fi văzut și s-ar fi holbat la el tot timpul defilării. Când se-ntorcea, îl scotea tacticos, îl împătorea, scoțând din el bulele de aer, așa cum faci cu pungile de plastic, pentru a intra în buzunarul din stânga al vestei bleumarin și-l pune pe raftul de sus cu levănțică, apoi se tolănea pe canapeaua destrămată-n verde, din sufragerie, la televizor.

⁹ Mi-ai scris o epistolă dintr-un port de la marea cea mare, de undeva din apus, iar literele erau atât de apăsate încât atunci când citeam cerneala curgea din ele vâscoasă, pătându-mi degetele. Am recitit-o printre picături. aveam treabă, venise într-adevăr primăvara și oricum te-așteptam(făcusem mâncare, aranjase husele albe peste canapele, pusesem crengi de mirt printre pereți), dar n-am înțeles de ce nu puteai să vii. Erai cumva prea departe în mine?

1. CINE SUNT?

iaca o margine uitându-se la apa ce trece și-mi
ia câte o fâșie, lăsând libere rădăcinile ierburilor,
aproape negre, pe care le port de când nu mi-a
mai ajuns *ajunsul* acela repetitiv. mă făcusem ca
un porc(nu că acum aș fi altfel) și durerea de a
scrie doar în cap se făcuse un soi de vierme gras
ce-mi rodea *ajungerea* transformând-o-ntr-un
gol nemernic unde bifam că trăiesc, muncesc și-
nșepenes.

însumi sunt un obiect întâmplător, subteran și
rareori ivit printre trotuarele patriei, astfel încât
primăria cosește fânul dintre borduri sau orduri

cam de două ori pe sezon, iar cărări nu se fac. altfel
ninge sau e o ceață măreață. aș numi-o mătreață.

desigur că produc interacțiuni așteptabile(uneori
acceptabile-insațiabile), definite deja în zicale,
urale regulamentare de ordonare interioară-
balneară, palme-ncasate, bunul *zimț*, iubirea
aproapelui de sine(e o datorie să-ți adori
dujmanii), munții carpațiceinepătați, labiile
fetelor în floare, hârșăitul cuțitelor unul de altul
precum mâna-mi pe coapsa-ți ușor transpirată,
aroma primei țigări, *hihicaimeii*, dimineața-n
prăvălii înecate de soare și date cu unsoare
sclipitoare, praf, mișcarea lentă a halatelor albe,
ce-și dorește domnul?, afișe electorale, roțile
pentru barbutul de lângă cinematograful, notele
de la examenele din toamnă, inconștienta
bucurie de a-ți fi. lista e uneori mai lungă, alteori
o arunc. mozaic... esențial!

și iată-mă! sunt EU cel din celălalt capăt al țintei,
acolo unde vezi glonțul cum iese zdrelit de tabla
însemnată cu cercuri roșii, aproape negre
(integre).

¹⁰ Georg Wilhelm Friedrich Hegel – Über Mehrdeutigkeit, Zusammenblatt, mai 1777

¹¹ Să-ți ascunzi fericirea după un zid de chicoteli și smiley-uri, mi-a spus psihologul înainte de a-mi da drumul pe stradă. Orașul mă speria și nu traversam decât aproape de roșu când alergam să prind trotuarul de vis-a-vis. Mult mai târziu ai dat peste mine într-un magazin cu animale de casă, canistre de benzină și automutilați sânguincioși. Mi-ai spus atunci multe și eu am înălțat un zid cu frici și cartofi prăjiți.

¹² Pe ușa de la intrare voi pune o etichetă dintr-o bandă verde-irlandez pe care să scrie „răgușitu” și o să las fumatul, o să mă apuc de toate dietele din lume astfel încât să trec prin găurile tuturor acelor și voi merge la sală să-mi fac pătrățele. voi merge la chirurgul neuroplastic ca să scap de fimoză și de privirea ta verde cenușiu ce nu mă mai lasă și devin mai bolnav pe zi ce trece. Așa mi-am zis de când cu gripa asta care se-agață de carnea-mi coclită, de respirația din ce în ce mai puțină și de scrisurile mele comedifiante.

2. SUNT UN BĂRBAT APROXIMATIV¹³

care se scoală dimineața¹⁴ cumva odată cu
pisicile-șerpicele și cafeaua(nu că ar fi dezonorant
pentru unul ca mine să-ți aducă o ceașcă de cafea
și s-o pună pe noptiera-ți din stânga) așteptând
geamătul tău de ora șase și jumătate chemându-
mă-n vis(e ca un început de eră(post-furajeră) aș
spune dacă n-ar fi prea pompos și ațos sau prea

rece față de ceea ce simt, întrebându-mă cum e să fii sticlă de șampanie proaspăt frapată-destupată?) atunci se desface apartamentul-n drumuri și poduri, căi ferate și poteci nocturne, fâșii de asfalt și drumuri romane(mai ales transilvane, dar toate cu pietre babane) farfurii de spălat, somn de tivit, miorlăitoarele de hrănit și de liniște țesută-n dantelă belgiană, cu franjuri. lungi, lungi, lungi...

(actualmente sunt bine(nu că v-ar interesa *de cum sunt*), dar sper un soi de amendament la o constituție post-iorgovană.) (desigur că speranțele mi-au umplut spațiul cu spermanțet cu iz de oțet.)

am stat¹⁵ astă seară cu cineva la o vodcă. îmi spunea și-ntreba că nu înțelege de ce oamenii promit și n-au nicio treabă după. i-am răspuns că e o problemă de aprehensiune și intromisiune, nicum de rea voință(sentință), cum ar crede unii(dar ăsta e un alt fapt aiurea de care niciunul nu e scutit-amintit).

în sine obiectul(adică eu) e o circumferință mobilă, stabilă, lăsată în spațiu să se multiplice, ori noi nu pricepem că a ne diviza într-o câtime de imagini e un mod de a ne fura aparența de oameni când suntem un soi de fugari-jândari după noi înșine adulmecându-ne, posedându-ne, iar a scrie poezie e a-ți întinde sângele peste obiectele din jurul tău, marcând teritoriul precum pișatul de leu ca să ți se lipească degetele ochilor de ele și să pricepi că există în sine doime, treime sau șaisprezecime.

evident că textele sunt indiferente la ce par și încep să tacă, visele devin mai colorate, angoasate, iar ziua va să doarmă mai mult într-o aseptică găoace de tablă.

mai vezi câte-o umbrelă galbenă, o bucă intrând în vibrație, un șezlong roșu, o gleznă fugind¹⁶, iar la pariuri era deja coadă de pe la prânz.

curând nu voi mai ieși din casă decât o dată la

câteva anotimpuri. prietenii îmi scriu ca să-mi arate că încă mai sunt cu mine-ciorchine ca pe vremea când puneam pe ferestrele intrărilor vești despre vinerile în care ne vedea seara pe fiecare în fotoliul goi și pluteam într-o incantație de râsete *a cappella*.

adevărul e¹⁷ că vremurile bune se uită ca duminica în care veneam de la școală(o adevărată beleală(beteală)) după ce scrisesem ceva despre care-mi spuneam că e un poem-totem, dar nu textul de doi lei era important, ci ignorarea blestemului, iar lumea din bloc ieșise(că era o zi superbă de martie) să ascundă iarna în tomberoanele de gunoi.

era vorba despre necesitatea mea de limpede...

¹³ Desigur că spun *aproximativ* pentru că acum îs prea multe ciori în nukul din față și simfonizează cam scherzo.

¹⁴ Când oboseala se topește(ca o clisă lipicioasă pe piele), nenumăratele mâini se desfac din trunchiul tău(un shiva cu șapte rânduri de aripi), vor apuca aerul calm al amiezii și vor cuvânta tuturor oglinzilor. Îți vor baga deștele-n ochi scormonind după culori, plăsmuind noi ființe sau lucruri nefolositoare. Dar ale dracului, desigur.

¹⁵ Azi n-am să ies din casă, doar am să stau să te văd de departe, de sub soarele ăsta acut de decembrie și-am să aștept o strălucire mai molcomă. Tu ai să ștergi cu mine lumina ca pe-un cuțit înfipt în moalele capului și ai să scoți pe gură numai cuvinte monosilabice precum *te iubesc*, iar eu am să ți le sorb ca să nu atingă asfaltul. Totul ca-ntr-un joc cu pești urlători și albaștri.

¹⁶ Când te voi vedea prima dată la cafeneaua ce are fotolii acoperite cu pluș vișiniu îți voi cere să te descâlți, iar tu mirată o vei face și-ți vei urca tălpile și drumurile pe masa cu tăblia rotundă, cu flori de vișin însăilate-n furniruri lucios, iar eu voi întinde mâna mea stângă luându-ți nesfârșitul picior drept și-ți voi duce la buze talpa strânsă a dorință...

¹⁷ „*E pluribus unum* e o scuză pentru că unicitatea e neînțeleasă sau de neatins. Aici este vorba despre iluzia alegerii adevărului ca unică posibilitate, uitând de exemplu că Dumnezeu e unic și multiplu(vezi *Să facem om după chipul și după asemănarea Noastră*).” Johannis Lee Kant, *Prolegoptere*, 1818, Editura Feldschlachten, Koeln, pag 131

[poemele sunt din volumul „despre însumi”]

Mircea D. DUMITRESCU ENIGMĂ SILENȚIOASĂ

Adrian mergea îngândurat spre stația de Aunde lua autobuzul spre casă. Era frânt de oboseală după o tură de noapte extrem de solicitantă. Lucra la Silozul de cereale din municipiul Fetești și în timpul serviciului său sosiseră la descărcat câteva T.I.R.-uri cu porumb din Balta lalomiței. Omul nostru, deși era încadrat ca tehnician agricol, nu era persoana care să stea cu mâinile în sân atunci când mai trebuia o „mână de ajutor”, chiar și în afara atribuțiilor sale de serviciu. Își ajutase fără ezitare sau regret colegii, puțini la număr, să descarce și să depoziteze marfa din autocamioane până la ultimul bob și până la a face curat pe rampa de încărcare-descărcare a cerealelor.

Pentru a mai scurta drumul, o luase pe strada Tineretului care îl scotea în dreptul Școlii nr. 7 de unde, traversând Calea Călărași, mai avea câțiva metri până la stația de autobuz.

Această pseudo plimbare pe care o făcea aproape zilnic era, în același timp și perioada în care putea, liniștit și fără patimă, să analizeze diferitele aspecte ale vieții lui și ale familiei sale și să caute soluții variate și viabile pentru îmbunătățirea calității acestora.

Se apropia de semaforul trecerii pentru pietoni lângă Catedrala din Fetești. Privea absent traficul rutier care se desfășura, așteptând răbdător afișarea culorii verde care să îi permită traversarea în siguranță a străzii. „Viața este o mare și necunoscută „ENIGMĂ SILENȚIOASĂ”, care nu știi când și ce îți poate oferi, într-o secundă, evenimente care te pot ridica sau coborî la fel de repede. În cazul meu, al nostru, secundele acestea au fost acum o săptămână când Nicoleta, dulcea și iubita mea soție, m-a anunțat bucuroasă că este însărcinată, iar vestea aceasta mi-a schimbat total viața și, aproape automat, sistemul de gândire. Dar, TOT TIMPUL ESTE DE PREFERAT SĂ FII

OPTIMIST, să speri că va fi bine și să nu lași gândurile negre să pună stăpânire pe modul tău de a privi viața în ansamblul și complexitatea acesteia. Știu că uneori este greu să faci acest lucru dar... este cea mai viabilă și... ieftină metodă de a supraviețui mental în primul rând, în aceste vremuri. I-am spus și Nicoletei că este perfect aplicabilă zicala noastră românească care spune că „Tot răul e spre bine”. Și mai este și aceea „Cine ridică sabia, de sabie va pieri”. Totdeauna, dacă faci bine, chiar fără să îți dai seama, binele acela îți se va întoarce într-o formă sau alta. La fel și răul, este părerea mea că RĂUL SE POATE FACE UȘOR, BINELE ÎNSĂ MAI GREU! Poate de aceea, parcă sunt mai mulți oameni răi pe pământul acesta care, neavând ce face, ne suportă pe toți așa cum ne-a lăsat Bunul Dumnezeu, cu bune și cu rele. Loc este pentru toată lumea, noi însă prin NATURA noastră UMANĂ în care de multe ori ESTE PARȘIVĂ, VICLEANĂ ȘI TEMBELĂ, avem nefericitul talent să ne gâlcevim și căutăm sau inventăm probleme chiar și acolo unde nu sunt. Iar în privința disputelor, a problemelor, reale sau nu, părerea mea este că NU EXISTĂ PROBLEMĂ CARE SĂ NU POATĂ FI REZOLVATĂ CU BUNĂCREDINȚĂ! Ori-cum, în condițiile date, de viitori părinți trebuie să fiu mai responsabil, să reduc la minim ieșirile

cu băieții la o bere, să las și fumatul că este dăunător atât în ceea ce privește sănătatea corpului meu cât și privind... sănătatea portofelului meu. Ușor, ușor trebuie să începem să economisim de aici câțiva lei, de acolo alți câțiva, pentru ca atunci când va veni pe lume copilășul nostru să avem strictul necesar pentru a nu fi nevoiți să apelăm la ajutorul altor persoane. Dacă eu și Nicoleta nu ne-am cunoscut părinții, amândoi fiind abandonați la naștere, (eu la ușa Spitalului Județean de Urgență din Slobozia, ea la Protecția Copilului Ia-lomița, ca să nu o plimbe prea mult probabil), – zâmbet amar – măcar puiul nostru să nu aibă parte de suferința și nefericirea copilăriilor noastre petrecute la Căminul de copii. Dar, acolo ne-am cunoscut, acolo ne-am plăcut și tot acolo ne-am iubit prima oară. Ea, Nicoleta, este cu doi ani mai mică dar, aproape împreună am făcut și liceul, eu la seral că trebuia să aducă cineva și bani în casă ajutând-o să termine liceul la zi și cu note mari. Apoi eu am făcut Școala Postliceală Agricolă, tot la cursuri serale, am meserie bună, chit că de primăvara până toamna târziu am mult de lucru dar, una peste alta, fac ceea ce îmi place. Ea absolventă a Școlii Postliceale de Asistente Medicale de aici din Fetești, și-a luat toate examenele cu brio dar, acum cu sarcina, trebuie să mai amânăm puțin angajarea, trebuie să fim atenți că doar este primul nostru copil, este o viață de om sau... mini om, nu putem să ne jucăm cu așa ceva! Acestea erau gândurile care îl frământau pe tânărul bărbat.

Auzind clinchetul semaforului care îl atenționa că poate traversa, Adrian trece strada și se oprește la chioșcul din colțul intersecției pentru a cumpăra câțiva covrigi și câteva plăcinte cu mere și brânză așa, preventiv, anticipând poftele celui mic care îi vor fi transmise prin Nicoleta.

După ce achită costul cumpărăturilor, vede fugitiv cum două persoane ieșeau din Agenția LOTO de peste drum. Un gând răzleț începe să prindă contur de speranță în mintea sa. „la să văd și eu... poate iese ceva”! Totdeauna, în viață m-am ghidat după principiul ÎNCERC DE ATÂTEA ORI DE CÂTE ESTE NEVOIE PÂNĂ CÂND REUȘESC!, care mi-a adus pînă acum multe satisfacții, mai mari sau mai mici dar, totuși, se pot trece la capitolul reușite ale vieții.. la să văd acum dacă principiul ăsta al meu

de viață mă va ajuta și la joc. Nu mă las bătut oricare ar fi să se întâmple. Dumnezeu îți arată șansa și oportunitatea dar, depinde doar de tine dacă le vezi, le simți și știi să profiți de acestea!”

Traversă grăbit strada și intră hotărât în agenție.

la un biletul și bifează datele de naștere, ziua și luna ale lui și ale soției sale, iar ultimele două cifre le pune, 7 și 13, după un scurt moment de gândire. Se spune că cifra 7 este numărul sfânt iar 13 aduce ghinion. la să vedem cui aduce noroc și cine este cel ghinionist?!

lese din Agenția LOTO și vede cum autobuzul care mergea pe traseul către locuința sa, este oprit la semafor. Nu mai are timp să facă semnul crucii către Catedrala de peste drum și cu un gest involuntar mototolește biletul jucat, îl bagă în buzunarul de la geacă și se repede să traverseze.

„Am timp, dacă alerg, tocmai bine, autobuzul ajunge în stație” gândește el rapid.

Corpul se zbate inutil în aer, ca un fluture atras de prea multă lumină, în timp ce șoferul care virase la dreapta, trage disperat de volan, lovind bordura care geme la impact cu un zgomot trist și resemnat.

* * *

Nicoleta se îndrepta cu pași rari și grei către mormântul lui Adrian din Cimitirul cartierului Fetești Sat.

Trecuseră două săptămâni groaznice, pline de evenimente care mai de care mai triste și pline de dramatism. Dispariția atât de bruscă și prematură a lui Adrian venise ca o lovitură de trăznit pentru tânăra femeie. Ancheta stabilise, fără putință de tăgadă că soțul ei se angajase în traversarea străzii Bănășenilor în fugă și pe culoarea roșie a semaforului, fiind lovit de un autoturism care vira, în mod regulamentar la dreapta. Viteza mașinii nu era și nu avea cum să fie prea mare dar, combinată cu alergarea bărbatului, rezultase un impact care nu îi mai dăduse nicio șansă de supraviețuire omului. Șoferul, un tânăr pilot militar, locotenent la Baza Aeriană din localitatea Borcea, deși virase mult dreapta pentru a evita impactul, nu avusese sorți de izbândă. Poliția își făcuse rapid și pe deplin datoria, fuseseră analizate și imaginile camerelor de supraveghere a traficului care eliminaseră orice dubiu asupra modului de desfășurare al tragicului eveniment.

Testele efectuate asupra conducătorului auto arătau că nu consumase alcool sau substanțe psihoactive, nu era obosit și astfel se ajunsese la concluzia că o pornire spontană, o grabă nejustificată, o clipă de neatenție făcuseră ca necazul să se abată asupra tinerei familii.

Femeia îndoliată avea în mână un mic buchet de flori și o lumânare pentru a o aprinde la mormântul soțului său.

Cheltuielile de înmormântare fuseseră achitate în urma unei colecte făcute de vecinii din cartier, de colegii de serviciu ai lui Adrian și de alți oameni, unii total necunoscuți, nu puțini la număr, cărora nu știa cum, când și în ce mod le va putea mulțumi vreodată încât cel răposat să aibă parte de tot ceea ce presupune obiceiul și tradiția ortodoxă în astfel de situații triste. Și Primăria municipală acordase, de asemenea, un cuantum în lei, conform prevederilor legale în vigoare.

În mod neașteptat, tânărul locotenent de aviație, Oprița Ovidiu pe numele său, insistase ca Nicoleta să accepte din partea sa o sumă de bani, care să mai ușureze din povara cheltuielilor, inerente care se fac în astfel de momente.

- Stimată doamnă, vă rog mult să nu mă înțelegeți greșit dar, simt că am datoria morală, de a vă sprijini în aceste momente de cumpănă! Am aflat că atât dumneavoastră cât și soțul domniei voastre, ați crescut la Casa de Copii, fiind singuri la început și pe urmă, împreună pe drumul vieții care, din păcate, pentru domnul Adrian a fost atât de scurt și atât de brusc și în mod neașteptat întrerupt... Poate este doar o simplă coincidență dar și eu am fost abandonat la naștere însă, am avut șansa de a fi adoptat la vârsta de 3 ani de o familie, pe ai cărei membri îi consider că sunt adevărații mei părinți, sunt MAMA și TATĂL meu.. Am fost iubit și sunt și acum de acești oameni deosebiți iar acest sentiment este și va fi reciproc, atâta timp cât Bunul Dumnezeu ne va lăsa să trăim. Am urmat cursurile unui Colegiu Militar și pe ale Școlii Militare de Ofițeri Activi de Aviație, instituții care în afară de faptul că m-au pregătit într-o meserie pe care o iubesc, mi-au insuflat și dragostea față de țară, respectul pentru valorile noastre strămoșești și pentru tradițiile acestui popor. Aici intră și un... COD AL DEMINITĂȚII MO-

RALE ȘI UMANE, pe care ar trebui să îl aibă fiecare om care își respectă și apreciază semenii, indiferent de culoarea pielii lor, de religia lor, de sexul lor, de orientările lor politice, sexuale sau de altă natură. Nu am dorit să se întâmple ceea ce s-a întâmplat acolo în intersecție și am făcut tot ceea ce a depins de mine pentru a evita și limita, pe cât posibil, urmările. Simt nevoia aproape organică de a vă ajuta, de a încerca să vă fiu alături pentru a trece mai ușor peste aceste momente cumplite. Eu sunt singur și, repet rugăminte de a nu fi înțeles greșit, dar dacă veți simți nevoia de a schimba o vorbă cu cineva, de... a nu fi singură în ultimă instanță, căutați-mă și voi face tot posibilul să vă ajut și să vă sprijin, fără nicio ezitare și fără nici cel mai mic regret, într-un mod cât mai amical cu putință. De aceea vă rog să acceptați această sumă de bani, care să vă ușureze... greutatea financiară, pe care, sunt convins că le aveți în această perioadă.

În vârtejul activităților zilnice, Nicoleta primise de la spital hainele lui Adrian, cu care acesta fusese îmbrăcat în momentul accidentului. Se uitase în borsetă, căutase și în buzunarele pantalonilor, maletei și a gecii. Suma de bani găsită, portofelul care conținea și o iconiță a Sfântului Andrei, un pachet de batiste de hârtie și un inel pe care se aflau cheile de la intrare și un mic breloc având forma a două inimi întrepătrunse, le așezase cu grijă într-o cutie. În buzunarul de la geacă găsisese și o mică hârtie mototlită pe care, inițial, avusese de gând să o arunce dar, apoi se răzgândise. „Dacă Adrian o avea în buzunar, fără să o arunce, înseamnă că o fi însemnat ceva pentru el și reprezintă și ea, în acest caz, o amintire, chiar dacă este mică și... ciufulită!” gândise ea, punând apoi, hârtiuța boțită, fără să o desfacă, în cutia de carton, cu un gest de evlavie aproape pioasă.

În toată această vânzoleală, în toată această agitație, singurul lucru bun era faptul că Nicoleta nu pierduse sarcina care, în urma unui control efectuat de specialiștii din cadrul Spitalului Municipal „Anghel Saligny”, se dezvoltă normal.

„Adrian dacă copilul nostru va fi băiat îl voi boteza, bineînțeles ADRIAN!!! Va reprezenta continuarea existenței tale pământești, va duce mai departe visurile noastre de acum și de atunci, în

versiunea lui proprie și personală. Va fi un TU mai mic dar, având cel puțin jumătate din A.D.N.-ul tău și, sper din toată inima, din tot sufletul că va fi... mult mai norocos decât tine, măcar referitor la lungimea vieții lui! O să-l învăț de mic Codul bunelor maniere, să facă un sport de autoapărare, să învețe șah și, neapărat, să studieze și să aplice întocmai... Codul Rutier! Iar dacă va fi fată, o voi pune să învețe aceleași lucruri doar că va avea un alt nume, total diferit... se va numi ADRIANA!”

Nicoleta se apropia de ieșirea din cimitir când, spre totala ei surprindere, îl văzu pe Ovidiu îmbrăcat în uniformă, alături de un ofițer superior, judecând după părul argintiu al acestuia și după multele trese aflate pe mânecile vestonului.

- Bună ziua Ovidiu!

- Sărut mâna Nicoleta!

- Sper să nu greșesc dacă spun că nu cred în această întâlnire întâmplătoare?!

- Nu greșești deloc și dă-mi voie să îți fac cunoștiință cu domnul Colonel Mândrescu Mircea, comandantul Bazei Ariene Borcea.

Femeia privește intrigată spre cel prezentat, fără să își ascundă uimirea care i se citește clar pe chip.

Colonelul îi sărută mâna dreaptă după care i se adresează:

- Sărut mâna! Îmi pare rău că ne cunoaștem într-o atare situație dar, aș dori să discut, să discutăm cu dumneavoastră câteva probleme care sper să vă stârnească interesul!

- Vă ascult! Chiar m-ați făcut curioasă!

- Doriți să vorbim aici sau mergem în oraș la o cofetărie, la un suc, o cafea?

- Păi dacă tot ați venit până aici, chiar de nu este un loc tocmai vesel, puteți să îmi spuneți acum despre ce este vorba!

- Doamnă Nicoleta, după cum știți, Ovidiu este cadru militar în cadrul unității noastre. Este un ofițer foarte bine pregătit atât profesional cât și în ceea ce privește cultura generală...

- Domnule Colonel, mă scuzați că vă întrerup dar, nu este nici momentul și, cu siguranță, nici locul pentru a face o asemenea prezentare, parcă sună ca un anunț matrimonial!

Cei doi bărbați o privesc total surprinși.

- Nu, nu este vorba despre așa ceva, Doamne ferește, spuse colonelul! Cu toate că, știți, mai este și vorba aceea „Doamne ferește, pân-te nime-

rește”, dar aceea este cu totul altceva. Sper să nu vă supărați dar, altul este scopul întâlnirii noastre.

- Nu mă supăr! Continuați cu ceea ce doriți să îmi spuneți!

- Ovidiu, pe lângă calitățile enumerate mai înainte, este și un băiat extrem de inteligent, inventiv și insistent.

Omul face o scurtă pauză pentru a vedea reacția femeii care îl ascultă în tăcere, nedând vreun semn că ar dori să îl întrerupă.

- În fine! Tânărul aici de față a venit cu câteva propuneri, bune și constructive, din punctul meu de vedere, care au fost analizate de către noi, inclusiv de către conducerea Ministerului Apărării Naționale și aprobate, în urma cărora au fost trase câteva concluzii, pe care vi le comunic, sub rezerva obținerii unui răspuns din partea dumneavoastră.

- Vă ascult cu maxim interes!

- Deși organele de cercetare abilitate au constatat că ofițerul nostru nu este vinovat de decesul soțului dumneavoastră...

Nicoleta avu o grimasă de durere pe față.

- Vă prezint sincerele mele condoleanțe! Am și eu doi copii de vârsta dumneavoastră și a lui Adrian!

- Să vă trăiască!

- Mulțumesc! La fel și ai dumneavoastră! Revenind la ceea ce doresc să vă spun... este faptul că la nivelul Ministerului Apărării Naționale s-a luat decizia ca instituția noastră să sprijine financiar copilul dumneavoastră, indiferent dacă este băiat sau fetiță în faza prenatală, apoi de la naștere și până la terminarea și absolvirea ultimei forme de învățământ, fie ea chiar facultate cu diplomă de licență și studii de masterat, cu o sumă care să acopere toate cheltuielile făcute cu hrana, îmbrăcăminte, rechizitele, intrând inclusiv contravaloarea transportului la și de la unitatea de învățământ, chiar dacă aceasta este în altă localitate. Avem speranța că nu vor fi în altă țară dar și atunci, vorbim și stabilim o modalitate concretă de a continua acordarea acestui ajutor. Este un fel de rentă viageră dar, nu pe viață, ci doar pe o perioadă limitată de timp, respectiv până la absolvirea, de către copil, a ultimei forme de învățământ pe care dorește să o urmeze, cu condiția să fie făcută în sistemul „cursuri la zi”.

Fața Nicoletei pare că a crescut în lungime, iar ochii ei sunt mari și strălucitori.

- Și eu ce trebuie să fac? – întreabă cu o voce gătită Nicoleta, care trăda amalgamul de sentimente confuze care o frământa.

- Trebuie doar să vă dați acordul! După acordul dumneavoastră exprimat, mâine veniți, împreună cu Ovidiu, dacă doriți, la unitatea noastră pentru a semna documentele respective, iar, după semnare, acordul intră în vigoare imediat, primind suma respectivă începând cu luna următoare...

- Doamne ferește! Vorbiți serios?!

- Doamnă, nu am ajuns la gradul și funcția pe care le am, fiind un tip neserios. Vă asigur de toată autenticitatea și veridicitatea spuselor mele!

- Mulțumesc mult, mult de tot!

Femeia voi să îl îmbrățișeze și bărbatul îi opri intenția cu un gest blând, dar ferm.

- Doamnă stați liniștită! Sunt om înșurat – zâmbește simpatic – glumesc bineînțeles dar, este meritul lui Ovidiu care a conceput aceste... acțiuni, mi le-a expus și după ce am fost de acord cu propunerile lui, nu am făcut decât să vă susțin cauzele în fața eșaloanelor superioare.

- Care cauze, sunt mai multe?!

- Păi mai este una singură care vă privește mai direct și mai personal!

- Mai direct și mai personal decât asta, nu cred că poate exista, dar vă ascult!

Colonelul își drege vocea și după o scurtă privire aruncată lui Ovidiu, continuă:

- La noi la unitate sunt multe cadre militare, este o armă care, prin natura specificului său, presupune munca la tot felul de mașinării, dar mânuite neglijent, neatent sau din alte varii motive, pot produce fel de fel de accidente, mai mult sau mai puțin grave.

- Cu ce pot să vă ajut în cazul acesta?

- Având în vedere pregătirea dumneavoastră de asistent medical generalist, dacă tot veniți mâine la unitate, să semnați și contractul de muncă pentru a fi încadrată pe o funcție corespunzătoare calificării dumneavoastră profesionale, la Cabinetul medical al unității. Pentru început cu statut de personal civil, iar pe parcurs, dacă veți îndeplini condițiile cerute, ați putea deveni subofițer sanitar cu drepturi depline.

Femeia își luă fața în palme, izbucnind într-un hohot prelung de plâns, în timp ce Ovidiu se apropie de ea și încercă să o cuprindă ușor de umeri.

- Să înțeleg că acesta este un răspuns afirmativ! – spune Colonelul, în timp ce se îndepărtează de cei doi, aprinzându-și gânditor o țigară...

* * *

Se apropia data la care trebuia să fie făcut Parastasul de 90 de zile, de la trecerea la cele sfinte a lui Adrian.

Nicoleta se afla într-un supermarket de lângă Stația C.F.R. din municipiu, pentru a face ultimele cumpărături necesare pentru trista comemorare. Sorocul după datină se împlinea într-o zi de vineri dar, se sfătuiseră cu o vecină văduvă, „babă de capete” care îi explicase, cu argumente numai de ea înțelese, că nu este bine să se depășească termenul și că ar fi mult mai indicat, conform cutumiei și scrierilor religioase în acest sens, să facă masa, cu coliva aferentă, cu împărțeli, cu mersul la biserică și la cimitir, în prima zi de sâmbătă care cădea chiar înaintea împlinirii zilei respective.

Viața femeii intrase pe un făgaș pe care, nu l-ar fi putut bănuși și, sub nicio formă, dori cu doar câteva luni înainte. După discuția neprotocolară avută cu Ovidiu și comandantul Bazei Aeriene, la poarta cimitirului, avusese o stare de buimăceală și neîncredere. Toată noaptea se zvârcolise în pat și nu putuse să adoarmă din cauza gândurilor care o frământau. Proaspătul deces al omului iubit, durerea resimțită și îngrijorările care o măcinaseră în legătură cu viitorul ei și al copilului nenăscut, peste care veniseră, ca un vânt cald de primăvară, dătător de speranță, cuvintele Colonelului, care o bulversaseră într-un fel de neimaginat. Nu știa ce să mai creadă, era dată total peste cap, i se părea că trăiește un vis din care nu poate să se trezească. De dimineață, își ascunsese cu migală cearcănele, fardându-se cu grijă, așteptându-l pe Ovidiu cu inima strânsă, fiind aproape convinsă că acesta nu va veni. Omul, însă, sosisese extrem de punctual, exact la ora pe care o stabiliseră amândoi. Îi deschisese galant ușa autoturismului, iar până la unitate nu schimbaseră decât câteva cuvinte stricte de salut și complezență. Până să își dea seama, ajunsese în biroul comandantului Bazei aeriene care, o aștepta alături de

câtiva adjuncți, printre care cel de la Resurse Umane și cel de la Serviciul Financiar. Cu o blândețe aproape paternă, i se explicase, cu documentele în față, ceea ce urma să se întâmple și dacă era de acord cu prevederile cuprinse în respectivele acte. Toți cei prezenți fuseseră foarte amabili și răbdători, o lăsaseră să citească în liniște hârtiile din fața ei, răspunzându-i concret și precis la puținele nelămuriri pe care aceasta le avusese. Puține întrebări, fiindcă documentele erau redactate într-un limbaj simplu, clar, accesibil și celor mai profani, nefamiliarizați cu legislația și rigorile terminologiei militare. Se stipula că Nicoleta urma să primească un fel de diurnă, de indemnizație lunară, de o valoare care putea crește după un timp, pe măsura anilor de școală parcurși de copilul nenăscut încă și care, odată cu trecerea timpului impuneau costuri mai mari. Imediat după semnarea documentelor respective fusese informată că, dacă este de acord cu locul de muncă oferit la Cabinetul Medical al unității. A doua zi, tânărul locotenent Oprița Ovidiu, avea permisiunea și misiunea de a se deplasa împreună cu Nicoleta la Constanța, la Spitalul Militar, pentru a face vizita medicală, în vederea angajării, urmând ca în funcție de rezultatele acesteia, să înceapă cât mai repede desfășurarea activității alături de noii săi colegi. Și uite așa, Nicoleta avea deja peste două luni de când lucra la unitatea militară, iar colectivul de acolo o primise cu căldură, înțelegere și compasiune, ajutând-o să treacă mai ușor, peste momentele dificile în care se afla.

Tânăra femeie, cu sacoșele pline traversă strada la magazinul Penny de lângă gară, îndreptându-se spre agenția Vodafone, pentru a-și achita factura telefonului mobil, lucru pe care îl amânase din motive mai mult sau mai puțin obiective, câteva zile. Aflată în dreptul magazinului Flanco, văzu în vitrina acestuia, un televizor mare cu ecran plat ce transmitea știri, fără ca sunetul să răzbată până afară. Nicoleta aruncă o privire fugară spre vitrina cu pricina, întoarse apoi absentă capul după care, cu o tresărire puternică, se răsuci cu tot corpul și se opri în fața acesteia. Pe banda de jos, pe bursieră, se anunța că mai sunt doar câteva zile până când câștigătorul marului premiu la Extragerea LOTO 6 din 49, din

urmă cu peste două luni, se mai putea prezenta pentru a putea solicita și ridica suma de bani respectivă. Nu anunțul în sine o blocaseră pe Nicoleta ci cele șase cifre, afișate pe ecran și care reprezentau ziua și luna nașterii lui Adrian, ziua și luna nașterii ei, urmate de cifrele 7 și 13.

„la uite tu, ce coincidență!!!” – gândi mecanic și automat dar, un fir de gând nebunesc și absurd prin conținutul lui, începu încet-încet să îi agite mintea. „Dar dacă...? Așa o fi?! Ar fi prea de tot! Nu se poate așa ceva!!!”

Extrem de agitată, intră în reprezentanța firmei de telefonie mobilă și spre norocul ei, găsi un ghișeu liber a cărui casierită, parcă înțelegându-i starea de spirit, efectua operațiunea de plată foarte repede și eficient. Leși în stradă gândindu-se: „când este să se întâmple ceva... se întâmplă totul până la capăt! Semaforul arăta culoarea verde, șoferul autobuzului se pregătea să plece din stație, dar amabil, văzând-o cum aleargă, mai întârzie preț de câteva secunde, suficiente cât să poată urca, ea, în mijlocul de transport.

Coborî vijelios în stația de lângă casă și cu pași mari ajunse acasă, gâfâind din toți răunchii.

Lăsă cele două sacoșe pe masa din bucătărie, apoi intră în camera unde, într-o vitrină de epocă, se află cutia în care păstra lucrurile găsite la Adrian în ziua accidentului. Cu degete tremurânde, deschise cutia și scoase micul mototol de hârtie. Cifrele îi jucau în fața ochilor, dându-i o senzație de leșin iminent. Trase aer în piept de câteva ori și înaintă spre bucătărie unde își pune un pahar mare cu apă rece pe care o bău cu sorbituri mici. Cu mintea limpede, privește detașată micul bilet, netezit acum de palmele transpirate.

După o lungă perioadă de tăcere și imobilitate, scoate telefonul și formă un număr.

- Ovidiu, vino te rog până la mine! Nu o să-ți vină să crezi ce mi s-a întâmplat!

Închise, fără a mai aștepta răspunsul celui apelat.

Se prăvălește pe pat, luând o pernă în brațe, în timp ce izbucnește într-un hohot de plâns chinat, trist și sacadat.

* * *

Căci așa a fost sau, poate că... așa ar fi trebuit să fie!

Mirela DUMA

PORTRET

Am vrut să scriu
despre mine
cuvinte frumoase și drepte
dar am desenat
linii

POEMUL DE DIMINEAȚĂ

somnul nostru
înconjurat de tablouri -

speranțe care-ți încălzesc
gândurile

Liniștea mea
rază
împrăștiind întunericul -

rugăciune răspândită
peste inima ta

POEM DE TRECERE

Prin viața aceasta
- poveste scurtă și tristă -
în care fluturii
sunt brodați de mâinile mamei
mai albi decât zăpezile
căzute din cer
peste lumina pământului

îmi leg ștergarul de sărbătoare
și trec
demnă și rece
speranță care apune
în florile primare cu grabă
dar fără dragoste

spre o moarte absolută

CRUCEA BIRUIŢELOR TALE

Îți faci cu regularitate
cruce
apoi totul devine poruncă
precum în grădina Edenului

și muști din fructul
zemos și acru
pe care
ți-l întinde puterea

căci numai așa
poți duce
de pe o parte pe alta a inimii,
păcatul

Nu știi ce a fost

Îți amintești numai
Vocea Luminii
șoptită și arzătoare

foc mocnind în tainele vieții
ale lumii
înăbușită de fumul speranței

Căci Domnul a făcut
să asfințească soarele în
orele amiezii

când cei răi își arată nebunia
și se înmulțesc

Îți mai faci
o cruce și nu ții cont
de fața celui apropiat ție

Mintea ta îl vede pe
Dumnezeu
și bucata de pâine aruncată
câinilor

În pumni vrei să ții vântul
și tot nu-ți împletești căile
cu cel nelegiuit

Ești fiul unui popor care
păzește în spărtura Cetății
și a inimii
legea

Ai milă de rănilor văduvei
și setea
celui sărac

Întinzi o mână orfanului și lumea
se îmbogățește cu încă o cruce

Crucea biruințelor
tale

POEM DESPRE VEȘNICIE

Mama semăna
cu femeile de la țară
cu acele femei care
își țin brațele încrucișate sub
ivirea de început a
zorilor de ziuă
ca sub un șorț de nuntă înflorat
ruginit pe alocuri.

Zâmbetul - pajiște ce te îmbie
la pace
gândul mereu la mine și
Dumnezeu.

În ochi îi sclipește
lumina și câte o lacrimă

telefonul îl ține
ca balsam
în buzunarul de la piept,
aproape
de inimă, unde,
fiecare bătaie
se transformă în suspin.

Din când îl când – simte că
un fiorie amintindu-și
creștetul moale al copilului
adormit ca o vrăbiuță
pe ramul prunului.

Mama semăna cu femeile de la
țară
care dădeau nume și rost
întărilor
pășind peste roua dimineților
– punte a morții –

născându-se din sfiala ei
veșnicia.

EUHARISTIE

Poezia schimbă imaginea
despre fericire

tu –
tăcerile într-o taină albă

undeva în cuvânt mi-am scris
zâmbetul și viața
în mângâierile tale

fântână
– trupul meu –
stelelor căzătoare.

ZVON DE PRIMĂVARĂ

E așternutul cald
și-atât aș vrea să îmi șoptești
că n-ai să pleci nicicând
chiar dacă vremea-i bună
sau e rea
rămâi în visul

ultimului gând!

La geam, tăcut,
caisul face floare
prin muguri viața
și-o trimite-n zări
și n-a-nghețat la ultima
ninsoare
ce i-am trimis-o eu
din depărtări.

E zvon de primăvară
în priviri
și în cuvinte-i zvon
de primăvară
e așternutul cald
ca-n amintiri
ce le doresc
să se întâmple
iară.

REZUMAT DESPRE CALEA VICTORIEI

uneori mai port haine de nuntă
diminețile
înfășurându-mă
de parcă viața asta
nu are nicio durere

vocea ta –
metodă de supraviețuire –
mă trezește din tradiționala mea
stare de veghe

astăzi vom face poze despre
civilizațiile care au trecut
și vom scrie poeme
pentru civilizațiile următoare

din noi vom face ținut
al nopților blânde
vom transforma timpul
dintr-un șarpe
în petale de flori

iar zilele
le vom zidi în
semne de carte

lanuri de bujori albi
înconjurându-le
linia vieții

Noi vom ieși fericiți
în calea victoriei

VIS DE PRIMĂVARĂ

Cum m-aș face dor
în prag de seară
să mă-mbraci
mireasă-n vis

doar în această
primăvară
mai frumoasă
decât floarea
de cais.

Și-n parfumul răzvrătit
din flori
gustul meu
de fată-ndrăgostită

Îl aștern prin liniștea
din zori
să-ți pătrundă-n suflet
și în pori
grea și tainică ispită.

PRIMĂVERI VIITOARE

Voi scrie despre ape și război.
Iubirii nu-i mai dau o altă șansă
Și nu voi mai visa cu amândoi
Și nici buchete albe de mireasă.

Voi scrie poezii despre păcat,
Despre plecări și veșnicul infern
Și despre simfonii care-au uitat
Să cânte viața-n ultimul refren.

Voi scrie despre mine, ce-am
visat,
Aș fi putut să fiu, de n-aș fi mers
În primăveri cu sufletul curat,
Prin alte galaxii din Univers.

Nicoleta LUPU

Iubite

E vară printre lanurile-ntinse,
Mohorul se răsfată în secară,
Pe câmpuri sângerii de raze-ncinse,
Ard maci sălbăticiți de-atâta seară...

O noapte se întinde cât cuprinde,
Doar ciripit și susur de izvor,
Privirile reflectă în oglinde
Cum buze sorb, cu sete, din ulcior,

Otrava depărtării ucigașe,
E seva rugăciunilor rostite,
Uitate prin cuvintele golașe,
Nespuse unul altuia, iubite.

Suntem ai noștri, nu suntem ai vremii,
Cum macii nu-s a câmpului menire,
Doar un simbol, arzând pe câmpul verii,
Purtând un dor pe-o mare de iubire...

La răsărit, prin boabele de rouă,
Sau la apus, când stele se aprind,
Ori peste zi, când ochii mei îmi plouă,
Sub simțuri vii, când trupul îți cuprind.

Rătăciri

Când adevăru-a devenit povară?
Apasă greu pe umeri ce-l slujesc,
Și lacrima din scâncet e amară,
E blasfemia celor ce-l urăsc.

Sunt puși la zid de dregătorii lumii,
Aceia ce-l cuvântă pe-nțeleș,
Răstălmăcindu-l, ei fac pe nebunii,
Rostogolind cuvântul fără sens.

Sfidat, se pierde în vârtoarea lumii,
Un adevăr fără de care suntem morți,
Cerșindu-l, printre lacrimi, de la unii,
Crucificat, e răstignit de toți...

Nu știu ce scopuri vor să își atingă,
De-l prohodesc și aspru îl insultă,
Dar știu că adevărul o să-nvingă,
E-un Dumnezeu ce rabdă, dar nu uită,

Arcaș e timpul, retezând cuvântul,
Ținta-i minciuna-n adevărul crud,
Un murmur printre buze-și ia avântul,
Minciuna își ascunde trupul nud.

Visând

Ploaie de-ai fi, te-aș îmbrăca, udându-mă,
Măcar un veac să-mi curgi pe chip, șiroaie,
Cu dorurile când mă arzi, secându-mă,
Din mânuri, vaduri să-ți zidesc, prin ploaie.

De mi te scurgi pe degete-amorțite,
Un mal din mine-n ploaie voi săpa,
Și-oi răstigni iubirea mea, iubite,
Pe malul stâng, când apa va pleca...

Să nu chemi norii să îi domolești,
De soare o să piară urma ta,
Neconținut, prin ploi să îmi vorbești,
Când mă aduni din vânt și vreme rea,

Păstrează, chiar de-ți pare nebunie,
Furtuna cea mai neagră și mai grea,
Acolo vom gusta din apa vie,
Când ploile desculțe vor seca.

Luceafăr sfânt

În armonia limbii mlădioase
Se nasc atâtea vise și povești
Din slove mult prea dulci și prețioase,
Luceafăr răsărit la Ipotești,

Cel căruia-i slujește-n noapte luna,
O prea fidelă, veșnică mireasă,
Prin teii plini de floare-și pierde urma
Când se-nvelește-n umbra lor sfioasă.

Nebun de dor, încă mai rătăcești
Spre cugetul albastrei nemuriri,
În versul tău, pe rând, ne-mpărtășești
Din Universul marilor iubiri.

Strângând la pieptul tău nemărginirea,
Întins-ai aripi către viitor,
Prin scris ne-ai deslușit ce e iubirea
Între aleasa ta și-acest popor,

Iubindu-le, asemeni, pe-amândouă,
Drept, pe catarg, în fața morții-ai stat,
De peste tot când a-nceput să plouă,
Iubirea pe nici una n-a trădat.

Etern te cântă codrul printre lire
Și Patria te freacă pe buze,
Când mi te-nveșmântează iarna-n mire,
Spre somnul veșniciei printre muze.

lisuse

lisuse drag, lisuse blând, păstorul omenirii,
La Tine vin, cu dor plângând, pe calea
mântuirii,
Primește-mă la sânul Tău, de oameni iubitor,
Punând inel pe mâna mea, de fiu risipitor,

Când pe Golgota greul crucii Te duce spre
mormânt,
Să Te ajut, lisuse-al meu, să Te ridic, căzând.
lisuse drag, lisuse sfânt, se-apropie furtuna,
Nu ne lăsa bătuți de vânt, ne domină minciuna.

Cu pași grăbiți, se-apropie pecetluirea lumii,
lisuse, înarmează-ne cu arma rugăciunii,
Când pe Golgota vom urca și vom cădea sub
cruce,
Ajută-ne, că suntem slabi și nu o putem duce.

lisuse, merii-au înflorit, dar sufletul îmi plânge,
În postul sfânt al Învierii, păcatul greu mă
strânge,
Cum să nu plâng, lisuse drag, când seara
plânge luna,
Și soarele se stinge-n prag, când toate îmi șterg
urma?

Un dor târziu de Tine, Doamne, azi sufletul îmi
frânge,
Noi vom cădea, pe rând, în gol, sub crucile cu
sânge.

Mamă

Câți nori au curs prin ochii
Întunecați de teamă,
În pragul dimineții,
Mi-e dor de tine, mamă,

De mâinile muncite,
Ștergând sudoarea verii
Privirilor sleite,
Tânjind răcoarea serii.

Măicuța mea eternă,
O candelă-n robie,
Lumina mea din beznă,
În nopți, la liturghie.

Pe coastă, vântul iernii,
Răzbate prin năframă,
Departa-n umbra vremii,
Te mai zăresc eu, mamă,

Bat clopote în ceață,
Neostenită iarnă,
Privirea, sloi de gheață,
„MI-E DOR DE TINE, MAMĂ”...

George TEI

RONDEL DE ÎNCEPUT

Opritu-m-am să las ca semn, o carte
Inelul ce deschide o grenadă –
Deși n-am fost la școli de Belle-Arte,
Dar nici n-am stat ascuns precum o spadă

Rămas-au porți deschise să mă vadă
Un ochi de Argus, însă, ne desparte;
Opritu-m-am să las ca semn, o carte
Inelul ce deschide o grenadă –

E prea aproape, poate prea departe,
Dar, astăzi, nemuirea nu mă pradă.
Voi survola cândva planeta Marte!
Ca un vapor încarcerat în radă

Opritu-m-am să las ca semn, o carte...

RONDELUL CREDINȚEI

Eu sunt creat de Dumnezeu să ard
Mai mult sau mai puțin, în fiecare
Ferindu-mă să bat acea cărare
A necredinței zeului Hazard.

Să încrustez și astăzi în chenare
O poezie lungă de un yard,
Eu sunt creat de Dumnezeu să ard
Mai mult sau mai puțin, în fiecare...

Mă las durut de visul meu bastard.
Când mai păstrez o minimă blazare
În stânga mea o pasăre tresare
Spunându-i viitorului: en garde!

Că sunt creat de Dumnezeu să ard...

RONDELUL TEIULUI SINGURATIC

Singuratic, aplecat spre casă,
Rătăcitor sau prins într-o lagună,
Esență moale-n viața sa imună
Flori târzii spre trecător își lasă.

Dar și atunci când seara îl adună
Iară vouă încă nu vă pasă,
Singuratic, aplecat spre casă,
Rătăcitor sau prins într-o lagună

El își întinde ramura nebună
Să-i simțiți și ultima angoasă.
Alunga-va noaptea secetoasă
Chiar fără să vă ceară vreo arvună.

Singuratic, aplecat spre casă...

RONDEL DEDICAT POEZIEI

Te-aș fi iubit de nu-mi erai stăpână
Dar te-aș urî de m-ai lăsa străin
Și nu știu cât distanța ne amână
Un ultim pas – destin înspre destin.

Ascult și mă ascuți ca o fântână
 Prea plină de ecoul ei prea plin,
 Te-aș fi iubit de nu-mi erai stăpână,
 Dar te-aș urî de m-ai lăsa străin.

Cu greu, reîntruparea ți-o mențin –
 Dau viața mea târziu pe-o altă mână
 Și voi plăti cu drumurile până
 Ne vom plia amiezile ce vin.

Te-aș fi iubit de nu-mi erai stăpână...

RONDEL DELICAT

Încerci să scrii și nu poți scrie –
 Privești prin geam... Nu simți nimic.
 Deși păstrezi aceeași vrie
 Pe cel ce ești îl vezi alic

Și nu mai bei demult tărie,
 Dar te provoacă un amic...
 Încerci să scrii și nu poți scrie,
 Privești prin geam... Nu simți nimic

Și trece vara – se prescrie
 Nu cum ai vrea ci cu V mic;
 Ai renunțat la pălărie,
 Ți-ai pregătit, acum, un ic

Și-ncerci să scrii... Crezi că vei scrie?...

RONDELUL LITEREI

Nebun nu sunt, dar litera e sfântă! –
 Iubirea, plânsul, susură în mine;
 Cobor și urc și nu știu cine-mi ține
 O ultimă aripă care cântă.

Las, zeilor, coloana de aldine!
 Amanetând un vers ce se avântă,
 Eu nu-s nebun, dar litera e sfântă! –
 Barbar, iubirea susură în mine.

Retrag, vieții, rolul de înfrântă,
 Examinez sintagmele divine
 Banalizând, dar, oare, te încântă?
 Adaug nemurire în terține...

Nu sunt nebun, dar litera e sfântă...

RONDELUL GÂNDURILOR

Între un gând și altul o stepă ne-nconjoară.
 Când ultima redută se cuibărește-n mine,
 La un semnal de taină un greier zboară iară
 Să ia lumina lunii și, astfel, să domine

Întreaga mea ființă ce, încă, se abține
 Să lase lumii versul sau doar să i se pară
 Că între două gânduri o stepă ne-nconjoară,
 Când ultima redută se cuibărește-n mine.

Dar vremile acestea lăsate să suspine
 Se rup de iarna-n care, la fel ca prima oară,
 Își îndulcesc amarul și umblă să nu moară
 Pe drumuri înserate de litere aldine,

Între un gând și altul... O stepă ne-nconjoară...

RONDEL NEHOTĂRÂT

O lume stă să fugă și alta încă tace,
 Amprentă infidelă a vremilor sărace –
 Când umbrele pierdute reintră-n altă casă
 Cerându-și nemurirea adeseori retrasă,

În câte-o tristă seară ce urcă spre angoasă.
 E ramura durerii... Părându-ți nebuloasă,
 O lume stă să fugă și alta încă tace,
 Amprentă infidelă a vremilor sărace –

E un renunț la strigăt...? Lumini se sting și lasă
 Neîmplinite visuri sau împliniri opace,
 Întemnițând ideea în ceea ce ne pasă.
 Redesteptând iubirea, înrobitoarea pace,

O lume stă să fugă și alta încă tace...

RONDEL RETRAS

Să nu mai vii când noaptea curge-n vin,
 Iubita mea cu aură de vară.
 Mai lasă o amprentă să mă doară,
 Olimpului pieirea să-i previn.

Nu voi nega: înaltul mă doboară!
 Amenințări din umbră încă vin;
 Mai lasă-mă când noaptea curge-n vin...
 O să întorc spre aura de vară

Grăbit să prind câte un vers divin,
O altă viață dulce, dar amară;
Numai așa, de mâine-am să devin
Amantul unei vești ce-o să mă ceară

Retras mereu, când noaptea curge-n vin...

RONDELUL TRISTEI VIEȚI

În viața asta tristă și necuvântătoare
O lacrimă îți râde, o alta rău te doare,
Că vremea nu luat-a, cum îi era în fire,
Tribut pentru ce mișcă, dorindu-și să răsfire

Cutezătoare gânduri, de-acuma trecătoare
Și nici nu adormit-a în patimă, visare,
În viața asta tristă și necuvântătoare.
O lacrimă îți râde, o alta rău te doare,

Și nici nu recunoaște, să-ți dea o păsuire
Pentru ce nu făcut-ai... Căzut în nărvire,
Rămas cu întristarea, nemandorind să mire
Printre ilustre pagini trezite din uimire,

În viața asta tristă și necuvântătoare...

RONDEL DELICAT

Încerci să scrii și nu poți scrie –
Privești prin geam... Nu simți nimic.
Deși păstrezi aceeași vrie
Pe cel ce ești îl vezi alic

Și nu mai bei demult tărie,
Dar te provoacă un amic...
Încerci să scrii și nu poți scrie,
Privești prin geam... Nu simți nimic

Și trece vara – se prescrie
Nu cum ai vrea ci cu V mic;
Ai renunțat la pălărie,
Ți-ai pregătit, acum, un ic

Și-ncerci să scrii... Crezi că vei scrie?...

RONDEL DECADENT

De ce mă las trântit de sentimente
Și mă adun sub V1
Când rimele îmi sunt adolescente
Și nu mai știu cum să-mi salvez nebunu'?

Nemaigăsind în tropi echivalente
Mă urcă dimineața-n 21
Și iar mă las trântit de sentimente
Și mă adun sub V1

Și îmi ascund trei <<< insolente,
Îmi regăsesc în vinul vechi cătunu'
Și nu mai am să ung decât accente
La testamentul scris chiar de străbunu'

Că prea mă las trântit de sentimente!...

RONDEL PENTRU MAMA

(in memoriam)

Te-ntorci la graiul pâinii primită pe-nserat
Ca ultimă răsplată în lumea ce te ține;
Mai vino pe acasă și vezi cum se mai zbat
Ideile trădate în cuiburile pline.

Să urci până la mine prin teiul renegat.
Cu doruri tănuite în arderea de sine
Te-ntorci la graiul pâinii primită pe-nserat
Ca ultimă răsplată în lumea ce te ține.

Să-ți lași suflarea caldă prin păru-mi degerat
De anii ce-nnoptează surâsul din retine,
Iar gândul meu sihastru ce ieri te-a apărât
Te va urma oriunde. Pe valuri de suspine

Te-ntorci la graiul pâinii primită pe-nserat...

RONDEL ALB

Ningea bătut și iarna țesea troiene-n mine
Și ultimele clipe creșteau din înserare
Și dănțuiau neliniști din ce în ce mai fine
Și cartea sta deschisă la prima-mbrățișare

Ședeai pe brațul lunii, dar nu credeai că vine
Același demon mândru intrând în casa-n care
Ningea bătut și iarna țesea troiene-n mine.
Și ultimele clipe creșteau din înserare

Și întrebări rostite de nu se știe cine
Și ochii tăi noptatici spuneau că nu te doare
Și nu știai ninsoarea aceasta cât va ține
Și tot atât de sigur părea că o eroare

Ningea bătut... Și iarna țesea troiene-n mine...

RONDELUL SINUCIGAȘULUI

Să-i spui durerii doar o dată, mamă
Iar brațul său dorit să te cuprindă,
Să mai privești un cui bătut în grindă
Și să renunți că, totuși, nu te cheamă,

Dar să revii la gândul că o lamă
Ți-ar vindeca o mână suferindă,
Să-i spui durerii doar o dată, mamă
Iar brațul său dorit să te cuprindă...

Privești la toate, nu le bagi în seamă –
Alte idei spre viață te colindă
Când magul rău nu vrea să se desprindă,
Dar moartea asta nu este o dramă –

Să-i spui durerii doar o dată, mamă...

RONDEL MIORITIC

Se gudură-nserarea spre ultimele sate
Și tremură cămașa pe mine ca o apă,
La stâna lor ciobanii țin stelele sub pleoapă
Când ugerul luminii e gol pe jumătate.

Și totuși împăcarea doar pe la colțuri sapă
Vulcanul unor gânduri în tâmplă mi se zbate,
Se gudură-nserarea spre ultimele sate
Și tremură cămașa pe mine ca o apă

Pădurile nebune se-ntorc la mine, toate
Și-n fiecare piatră singurătatea crapă

Iar visele trecute în vară-s încrustate.
Când printre nori apatici deschisă-i câte-o trapă

Se gudură-nserarea spre ultimele sate...

RONDELUL UNEI CRIME

Se pare că nimic nu s-a-ntâmplat
Sunt știrile atât de maladive...
Numai un șiș vârat sub omoplat
Iar trupul rătăcit pe lacul Chive.

Probabil că venise din Ninive
Cu vameșii mai aranjând un blat;
Se pare că nimic nu s-a-ntâmplat
Sunt știrile atât de maladive...

Era corupt sau doar puțin umblat?
Obişnuia să scrie și misive?
Purta costum ori numai un halat
Și ce mânca la ore relative?

Se pare că nimic nu s-a-ntâmplat!

RONDELUL LUCRĂTORILOR DE PE VAGONUL DE POȘTĂ

Spre nord aleargă trenul... Zidim cărbuni în sobă
O noapte risipită printre ninsori, colete –
Iar soba înroșită aproape pân' la plete
Arată ca un diavol în vișinie robă

Ziarele frivole de plumbul greu sunt bete,
Reture plicuri poartă stigmatul se aprobă,
Spre nord aleargă trenul, zidim cărbuni în sobă
O noapte risipită printre ninsori, colete –

Pereți bătuți în cuie țin loc de garderobă,
Bem râuri de cuvinte când ni se face sete
Și trecem conștienți prin viață doar de probă,
Dureri cotidiene le punem în cuplete,

Spre nord aleargă trenul... Zidim cărbuni în sobă...

Adrian SIMEANU

Muzica zilelor noastre

Jonathan Tetelman

Un tânăr încă vocalist american pe care soarta l-a legat util și de România. Mai precis de județul Argeș. Prin căsătorie. Ceea ce a prilejuit recent la Filarmonica Pitești un concert extraordinar cu el, cu soprana piteșteancă Mădălina Stan și dirijorul bucureștean Adrian Costin Grigore. Am luat contact cu un muzician polivalent de top. Care-a făcut în adolescență chiar și rock. Ca, până la urmă, să ajungă definitiv pe culmile genului liric. De la bariton, la tenor cu resurse vocale pregnante...

O voce sigură, școlită, cu timbru plăcut și atractiv nespus. Care-a umplut benefic sala Casei Sindicatelor din localitate. Cu public nu doar din zonă, precum am constatat direct și personal. Jonathan, posesoru-i de la Dumnezeu și de la părinții nativi, lipindu-se mulțumită ei de cei vreo șapte sute de fani prezenți. Și de operă, pe care-o tălmăcește cu precizie, nuanțat și puternic. Încântător peste poate. Izbutit la maximum. Că doar d-aia e un star al vremii. Neîndoios durabil dacă soarta i-o fi favorabilă mereu...

Pentru ținutul valah el reprezintă un prilej de mândrie. Desigur, pentru toată țara. Ceea ce mă determină să sugerez conferirea titlului de cetățean de onoare al comunei de unde-i soția. Al județului, de asemeni. Fiindcă aduce fală din belșug. Iar instituției gazdă binevenită a darului său muzical de anvergură îi recomand să depună diligențe posibile spre a-l atrage la sânul-i cu folos crescând. Este o valoare incontestabilă, de rang mondial și poate avea, treptat, un aport neîndoios la notorietatea tuturor românilor. Abia aștept să-l revăd, reaud, picurând balsam în suflutele noastre. Muzica bună neavând bariere în calea-i nicicând. Thanks a lot, Jonathan. For me, you are a friend. Certainly!

Prietenul Arista, cu muzică latino

Un argentinian cu origini italiene. Un dirijor care-a studiat și prestează deseori în România. La Pitești, chiar luna asta. După spusele lui, a revenit cu plăcere pe scena filarmonicii locale. Oferindu-ne în chip reușit muzică strict orchestrală latino-americană. Plină de melodie, armonie. Culoare și ritm îndeosebi. De vibrație îmbelșugată. Atractivă nespus. Fapt ce i-a asigurat aplauze îndelungi pentru munca sa. Și dorința noastră îndreptățită de a-l revedea cât mai curând la conducerea tuttiștilor locali...

Merită cu prisosință să se întâmpile asta. Fincă și ei au de-nvățat, de acumulat. Iar publicul din sală, de ascultat frumuseți sonore de la mii de kilometri distanță. Adică de pe plaiurile natale ale cântecelor incluse inspirat în program. Ramiro este un tip ardent, impetuos. Făcut pentru baghetă (deși n-a folosit-o-n concertul semnalat meritat în tableta de față). Stabilind rapid un contact bilateral cu ascultătorii bucuroși de o asemenea (re)întâlnire cu un muzician talentat, bine pregătit și convingător în ceea ce face. Are energie cât cuprinde și-o răspândește entuziast. Cu real folos personal și nu numai. Îl apreciez și-l îndrăgesc pentru că-n timp s-a dovedit și un prieten adevărat. Abia aștept să dau iar ochii cu el, anu` viitor, la aceeași vreme geroasă și cu sau fără zăpadă. Chiar și discuția îndelungă avută după concert mi-a fost pe plac și cu folos. Vorbește fluent și corect românește și se gândește a oferi și de la noi, și de la ei niște momente memorabile. I-am sugerat o colaborare cu Florin Croitoru. Romanticul opus pentru vioară și orchestră de Caudella, de pildă. Sau o alta cu violonista lor Pilar Policano. Tânără și talentată enorm. Poate, cumva, s-o găsi o soluție de a-i fi plătit transportul. Certamente, un câștig pentru toți. Pentru Ramiro, Pilar, filarmonica gazdă și melomanii nedeazămiți. Indiscutabil, pentru cele două țări de gintă latină. Ce zici, tinere manager, ne faci darul ăsta fain?

Muzică de cameră la Pitești

Realmente una de soi. Dăruită de **Ansamblul Musica Viva**, din Capitală. Pornit binevenit în turneu prin țară. Membrii lui, pianista Andreea Butnaru, violonistul Adrian Florescu și cellistu` Florin Mitrea. Doamna-i profesor la fostu` Conservator „Ciprian Porumbescu” (UNMB, actualmente), Florin, violoncelist la Orchestra Națională Radio și Adrian Florescu, violonist în același colectiv. Trei instrumentiști rodați, sudați și cu vădită pasiune pentru muzica de cameră. Experimentați neîndoielnic în munca lor. Velocitatea și finețea caracterizându-i clar atunci când au partiturile-n față și sculele pe mână. Nuanțează corespunzător și culeg aplauze lungi, puternice la final...

Îi cunosc pe toți trei de ani buni, căci au mai fost prin urbea argeșeană. Colectând aprecierea și respectu` nostru în chip meritat. Ca și de astă dată, când i-au adus în fața publicului local, nimerit, pe Enescu, Bughici, Buicliu, Debussy. Am avut de-a face cu sonorități subtile, bine armonizate, pline de interes, chiar dacă românii nu-s, cel puțin la Pitești, familiarizați întrutot cu ele. Și-am stat de vorbă-ndelung cu dânșii la final. Rememorând una, alta din trecutele-ntâlniri, prodigioase cert și ele. Gândindu-ne, fie și parțial, la prezent. Cei doi bărbați sugerând pertinent o (re)întâlnire cu Brahms în știme. Acompaniați de orchestra locală care n-ar avea nicio problemă să-i susțină în demersu` lor solistic. Demn de maxim interes, socot. Așa că șefii filarmonicii municipale s-ar putea ralia fără probleme la sugestie, nouă făcându-ne o altă bucurie inubliabilă, precum dorim constant. Muzica bună ne va umple sufletu`, mintea și viața oricând. Om da slavă neprecupețit de s-o merita. Adrian, Florin, insistați și voi, într-un glas cu noi. Să ne cuprindă katharsisul, ferice. Ascultându-l pe neamț tălmăcit de cei doi. Ce ziceți, stimați melomani de pe Argeș?

Mirea și Pană

Suit-au nu demult pe scena Filarmonicii Pitești. Într-un recital ce s-a bucurat de aplauze meritate din plin. Căci au cântat de la clasic (în transpunere) la jazz, woogie-boogie, etno și altele. A fost o seară de stiluri, nuanțe și ritmuri chiar de neuitat. Pentru că Mirea e un virtuoz pe vioară într-ale jazzului și nu numai. Sunt ani buni de când cineva care nu-l agreează l-a eliminat, vindicativ, din colectivul simfonic local. Deși putea fi un component ultraeficient măcar în trioul de jazz. Ridică neîndoișor sala-n picioare cu priceperea sa pe corzi. Și cu modul în care mixează creații celebre din varii domenii, armonizându-le impecabil. Ba, mai mult, s-a dovedit și fain pianist, etalând o stângă jucăușă pe claviatură. În timp ce Pană l-a acompaniat adecvat la acordeon și la pian. Arătându-se armonist susținător de nădejde al colegului protagonist, prin ambele instrumente mânuite-n recitalu` cu pricina, alternativ...

Cântările de felul aista culoare au din belșug. Specificitate de nivel, nu mai vorbesc. Și am convingerea că Mirea poate să ofere și altele mai grozave. Este entuziast, trăiește muzica deplin și cu folos. Am constatat și acum, văzându-i pe chip bucuria și emoția că a revenit printre piteștenii pe care-i iubește fără rezerve și-n ziua de azi. Fapt ce-ar trebui să dea de gândit serios conducerii artistice a instituției gazdă. Dacă l-ar reintegra în colectiv, „exploatându-l” corespunzător, beneficiul ar fi unul tripartit. De amploare, neîndoișor. Costinel Mirea fiind, poate, cel mai grozav ceteraș de gen în țara românească actualmente. O spune un cunoscător fidel în materie. Alături de filarmonica loco de la începuturi până-n prezent, cu onestitate și bune intenții constant. Cei mai mulți melomani sunt convinși de asta și le mulțumesc pentru încredere...

POȘTA REDACȚIEI

M.D.M. – Fetești

Când am citit proza trimisă de dumneavoastră, v-am explicat că are unele deficiențe. V-am și spus care sunt acestea și ați corectat după ce ați recitit-o. Mă bucur că ați reușit să rezolvați acele inadvertențe și veți avea fericirea de a o citi în paginile revistei noastre.

A.C. – Cornet

Ca la toți poeții, talentul nu vă lipsește. În problema prozodiei mai aveți de „lucrat”. Când dumneavoastră veți fi sigur că poezia pe care o scrieți întrunește condițiile publicării într-o revistă, mai trimiteți. Puteți trimite și altor reviste. Să fiți sigur că nu vă mint.

Aștept!

D.V. - Periam

Sunt curios cum veți continua această proză. Încă nu sunt lămurit! Nu m-ați convins din această pagină pe care am primit-o că trebuie publicat capitolul respectiv...

Mai trudiți!

CronicarS. - alias Adrian Simeanu - Pitești.

Îmi scrieți: „Bună ziua, domnule redactor sef!”. La sugestia întemeiată a unuia dintre colegii noștri, prezent în paginile revistei „Contrast literar”, am dat de aceasta, am văzut despre ce e vorba și am decis să vă contactez în scopul unei colaborări. Eu am deplină încredere în recomandarea cu pricina, deoarece avem o relație publicistică îndelungată și deplin fructuoasă. Așa că trimit două tablete cu subiect cultural. Scriu scurt și la obiect ca să nu se plictisească lectorul până termină de citit. Nu pretind bani, dar vreau a mi se păstra supratitlurile de rubrici. Dacă-s mici erori de testare, rog a se corecta în redacție. Dacă-s probleme mai mari, rog a mi se comunica, spre a le elimina corespunzător. Iar dacă mai aveți și alte condiții în afară de valoarea textelor, rog să-mi

dați de știre. Vă asigur de toată considerația oricare ar fi răspunsul și multumesc anticipat pentru trimiterea lui promptă. Precizez că nu mă pricep tehnic la ilustrare. Numai bine și spor la treabă!” Adrian Simeanu, Pitești

Am postat acest mesaj pentru a fi sigur că nu greșesc răspunsul.

Nu fac excepție de la regula pe care mi-am impus-o, aceea de a nu cerceta, răspunzându-vă:

Vă mulțumesc, domnule Adrian Simeanu, pentru cuvintele frumoase adresate revistei noastre, dar și prietenului nostru comun al cărui nume nu doriți a-l dezvălui. Țin la prieteni și la prietenie, de aceea vă spun că îmi pare rău pentru ratarea acestei întâlniri a tabletelor dumneavoastră cu revista noastră. Dacă trimiteți materialul, așa cum ați promis, revista fiind aproape gata, cuprinzând un număr de pagini pe care nu ni-l propusesem, vom încerca să le facem loc. Spunându-vă că revista este sponsorizată, nu putem plăti colaborările, nu avem de unde!

Dar oferim două exemplare, uneori mai multe, cât și expedierea revistei la adresa dorită.

Cerându-vă iertare pentru graba mea, vă aștept cu materialul pentru numărul 18, luna octombrie.

Fiți convins de respectul meu!

Contrast literar

Cuprins

Poetul invitat – Lucian AVRAMESCU / C2, 1	
Editorial – Cristina DELEANU, O URĂ CÂT O ȚARĂ / 3	
Poetul invitat – Mihai MERTICARU / 4	
Atitudini – Eugen CRISTEA, CRONICA UNOR SPECTACOLE ANUNȚATE / 6	
In memoriam – - Eugen CRISTEA, CRISTINA DELEANU, LA ADIO... / 7	
Scriitor invitat – Petru ABABII, Creația onirică (romantică) ca artă poetică pură. Oneiric (romantic) creation as pure poetic art / 8	
Poezie – Mihaela MIHAI / 14	
Poezie – Nicoleta Voinescu / 17	
Poezie – Amalia MELNIC / 19	
Dialog – Aura CHRISTI: «Prin intermediul poeziei, poetul devine sol al inefabilului» (Liliana Popa) / 21	
Poetul invitat – Adrian PĂPĂRUZ / 28	
Eseu – Petru ABABII, Mecanismul genetic creativ al operei poetice / 31	
Poezie – Marin RADA / 34	
Prin lumea largă – CORNEL PĂUNESCU, Note de călătorie Olanda / 38	
Poezie – Gabriela BOTICI / 43	
Recenzie – Marin RADA, TABLOUL UNUI ASFINȚIT (Mihaela Poduț Ienuțaș) / 47	
Poezie – Florian SAIOC / 50	
Proză – Ion Toma IONESCU, A cincina noapte. Maria / 53	
Poezie – Mihaela PODUȚ IENUȚAȘ / 56	
Proză – Ion DULUGEAC, Bivuac în peretele Văii Albe / 59	
Proză – Nicoleta VIȘAN, La mormântul lui Koyun Baba / 63	
Poezie – Ilinca Maria STURZA / 67	
Poezie – Liliana POPA / 69	
Poetul invitat – Dan IANCU / 72	
Proză – Mircea DUMITRESCU, ENIGMĂ SILENȚIOASĂ / 76	
Poetul invitat – Mirela DUMA / 82	
Poezie – Nicoleta LUPU / 84	
Poezie – George TEI / 86	
Portativ – Adrian SIMEANU, Muzica zilelor noastre / 90	
Poșta redacției / 92	

Ilustrația copertilor:

1 - Lucian AVRAMESCU - portret;
4 - George TEI

Director: Prof. Univ. Dr.
Ing. Cornel PĂUNESCU
fondatorul revistei

Senior editor:
Eugen CRISTEA

Editorialist:

Cristina DELEANU

Reporter:

Liliana POPA

Redactor-șef:
George TEI

Redactor-șef adjunct:
Andra DUMINICĂ

Colegiul de redacție:

Liviu Ioan STOICIU
Elisabeta BOȚAN
Nadia URIAN

Texte propuse spre publicare se trimit pe adresa de
e-mail: tei_george@yahoo.com
Responsabilitatea pentru conținutul textelor revine în
exclusivitate autorilor.

ISSN 2784 – 384X

ISSN-L 2784 – 384X

ÎN NOAPTEA ASTA...

În noaptea asta numai noi și patul.
Ne hârjonim și ne privim cu sete
Și ochii tăi pe-ai mei vor să-i îmbete,
Dar ne rotim și ne-așezăm de-a latul

Ideii ce-și dorește noi diete.
Încă timizi, ne căutăm Înaltul,
Redevenim femeia și bărbatul
Ținuți în frâu de câteva regrete.

Continuând să rătăcim prin noi,
O lume nouă ni se-arată-n cale
Și noaptea asta, totuși, de n-o voi

Înveșmânta cu câteva petale,
Ne va găsi nevindecați și goi
Între dorință și iubiri pascale...

George TEI